

THE #1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAMES PATTERSON

Ly rượu pha vôi

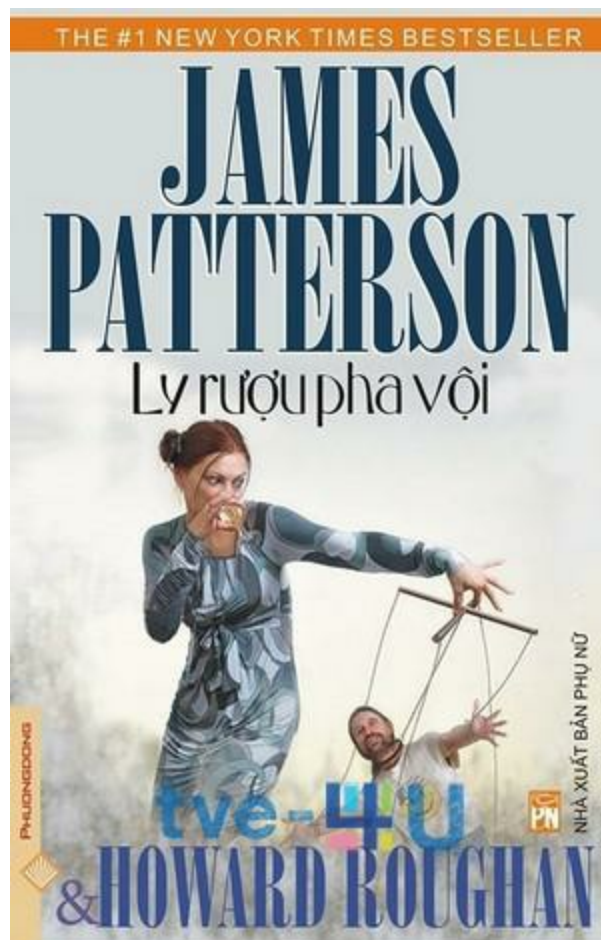


NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ



& HOWARD ROUGHAN

LY RƯỢU PHA VỘI



Nguyên tác: **The Quickie**

Tác giả: **James Patterson, Michael Ledwidge**

Người dịch: **Thanh Vân**

Nhà xuất bản: **NXB Phụ Nữ**

Nhà phát hành: **Phương Đông**

Khối lượng: **400 grams**

Kích thước: **13 x 20.5 cm**

Ngày phát hành: **09/2010**

Số trang: **380**

Giá bìa: **64.000^d**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Cuốn sách này được giới thiệu ở đây nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua ủng hộ nha!

Giới thiệu

Cuốn tiểu thuyết “Ly rượu pha vôi” của James Patterson có đầy đủ yếu tố hành động, hồi hộp, ly kỳ và lãng mạn.

Laurent Stillman là một cảnh sát thành đạt, có một cuộc sống hôn nhân tuyệt vời “là một cặp vợ chồng yêu nhau đến rồ dại và là những người bạn thân thiết nhất, là những người có thể chết cùng nhau như Romeo và Juliet”.

Khi tình cờ thấy chồng đi cùng một người phụ nữ khác, Laurent thất vọng và thêm khát trả thù. Chấp nhận ly rượu pha vôi, đêm ngoại tình duy nhất đã đẩy cuộc đời chị vào rẽ ngoặt bất ngờ, đe dọa nhấn chìm sự nghiệp, hôn nhân và cả tính mạng.

Trong đêm hẹn hò với Scott, Laurent đã nhìn thấy Paul, chồng mình tìm đến nhà Scott và đánh nhau với anh ta. Sáng hôm sau, khi hay tin Scott đã bị giết, Laurent nghĩ là do chồng ghen tuông giết chết tình địch nên đã tìm mọi cách xóa dấu vết, ngăn cản cuộc điều tra của đồng đội.

Nhưng cô không ngờ, người mà mình quan hệ để trả đũa chồng lại là một cảnh sát biến chất, đã bắt tay cùng một băng đảng tội phạm. Trong quá trình điều tra băng đảng này, Laurent phát hiện ra chồng mình có một gia đình khác và là một tên cướp sừng sỏ. Cô phải làm thế nào để thoát ra khỏi mớ bòng bong mà mình đã góp phần tạo ra?

Mục lục

MỞ ĐẦU: KHÔNG AI THÍCH NGÁC NHIÊN

PHẦN MỘT: LY RƯỢU PHA VỘI

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[PHẦN HAI: RẮC RỐI](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[PHẦN BA: CUỘC TÌNH Ở WASHINGTON](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101](#)

[Chương 102](#)

[Chương 103](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107](#)

[Chương 108](#)

[Chương 109](#)

[Chương 110](#)

[Chương 111](#)

[Chương 112](#)

[Chương 113](#)

[Chương 114](#)

[PHẦN KẾT](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117](#)

MỞ ĐẦU: KHÔNG AI THÍCH NGẠC NHIÊN

Một

Tôi biết làm Paul ngạc nhiên vì đến ăn trưa ngay tại nơi làm việc của anh trên phố Pearl là một ý nghĩ cực hay, đầu tôi không tự nhủ như thế.

Tôi đã đi một chuyến đặc biệt đến Manhattan và diện “bộ đồ duyên dáng màu đen” ưa thích của tôi. Trông tôi mê hồn một cách kín đáo. Không những chọn địa điểm là nhà hàng chuyên đồ nướng Mark Joseph, tôi còn mặc một trong những bộ áo Paul thích, cũng là thứ Paul thường chọn mỗi khi tôi hỏi: “Hôm nay em nên mặc gì, hả Paul?”

Dù sao tôi đang háo hức, tôi đã hỏi Jean, trợ lý của anh để biết chắc là anh ở đó, dù tôi không báo cho cô biết về sự bất ngờ. Sau rốt, Jean là trợ lý của Paul chứ không phải của tôi.

Lúc lượn chiếc Mini Cooper của tôi vòng vào góc phố, tôi nhìn thấy anh đang rời công sở, đi cùng một phụ nữ tóc vàng hoe trạc tuổi đôi mươi.

Paul cúi xuống rất sát cô gái, vừa chuyện gẫu vừa cười theo cách của anh, ngay lập tức tôi cảm thấy khó chịu.

Cô ta có vẻ đẹp rạng rỡ, sáng ngời rất dễ gặp ở Chicago hoặc thành phố Iowa. Cao, mái tóc bạch kim mượt mà. Nước da màu kem trông từ xa đã thấy hoàn hảo. Không một nếp nhăn hoặc khiếm khuyết.

Tuy vậy, cô ta không hoàn toàn trọn vẹn. Cô đâm phải tà váy trên phiến đá lát đường lúc cô và Paul sắp bước vào taxi, và khi tôi quan sát Paul lịch sự nắm lấy lớp casomia hồng trên khuỷu tay gầy gò của cô, tôi cảm thấy như bị ai đó táng một đòn lạnh buốt vào giữa ngực.

Tôi đi theo họ. Vâng, tôi nghĩ đi theo còn quá lịch sự. Tôi lên theo họ.

Suốt dọc đường đến Midtown, tôi căn đuôi chiếc taxi đó giống như chúng tôi nối với nhau bằng một móc kéo. Khi chiếc taxi đột ngột đỗ lại trước lối vào khách sạn St. Regis, phố 55 Đông, Paul cùng cô gái bước ra và mỉm cười, tôi cảm thấy bưng bưng như có một con thần lằn chạy suốt từ não thẳng xuống bàn chân phải của tôi, rồi lơ lửng trên chân ga. Sau đó, Paul khoác cánh tay cô ta. Hình ảnh hai người xen vào giữa các bậc thang trước của khách sạn nhiều tầng và mũi chiếc xe Mini màu xanh cứ lóe sáng trong trí tôi.

Rồi hình ảnh ấy biến mất và họ đã đi rồi, tôi vẫn ngồi đó mà khóc cùng tiếng còi inh ỏi của những chiếc taxi xếp hàng sau xe tôi.

Hai

Tối hôm ấy, thay vì bắt Paul lúc anh đi qua cửa, tôi đã cho anh một cơ hội. Thậm chí đợi đến lúc ăn tối, tôi mới nói về chuyện diễn ra trong giờ ăn trưa tại khách sạn St. Regis ở Midtown.

Có thể sẽ có vài lời giải thích hợp lý. Tôi chưa biết sẽ là gì, nhưng tôi đã thấy trong lời nói một dấu hiệu nho nhỏ Những điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

- Paul, - tôi bình thản nói. - Bữa trưa nay anh ăn gì? Câu đó làm anh chú ý. Dẫu tôi cúi đầu xuống làm như chăm chú ăn, tôi cảm thấy đầu Paul giật nảy lên, anh giương mắt nhìn tôi.

Rồi sau một lúc bối rối, anh nhìn lại đĩa của mình.

- Ăn bánh mì kẹp tại bàn, - anh lầm bầm. - Như thường lệ. Em biết tính anh rồi, Lauren.

Paul nói dối, nói toẹt vào mặt mình.

Con dao của tôi buông rơi, bắn khỏi đĩa như tiếng cồng. Sự hoang tưởng đen tối nhất tràn ngập người tôi. Những trò ngu xuẩn chẳng giống tôi tí nào.

Biết đâu công việc của anh cũng chẳng có thật, tôi nghĩ. Có khi anh đã bịa ra phần in sẵn trên đầu các bức thư, và từ ngày phản bội tôi, anh đến khu thương mại hàng ngày. Làm sao tôi biết được các đồng nghiệp của anh? Có khi họ là các diễn viên đóng thuê bất cứ khi nào tôi có ý định ghé qua.

- Sao em hỏi thế? - cuối cùng Paul nói, cũng bình thản như thế. Nó làm tôi đau đớn. Gần như lúc nhìn thấy anh đi cùng cô gái tóc vàng lộng lẫy ở Manhattan.

Gần như thôi.

Tôi không biết làm thế nào mỉm cười được với anh, với cơn bão cấp năm đang gầm réo trong tôi, nhưng dù sao tôi cũng cố kéo các cơ má căng lên phía trên.

- Chỉ nói chuyện thôi mà, - tôi nói. - Chỉ nói chuyện với chồng trong bữa ăn thôi.

PHẦN MỘT: LY RƯỢU PHA VỘI

Chương 1

Đêm hôm ấy, cái đêm đen rồ, đen rồ ấy, ở phía nam Major Deegan và càng gần đến Triborough xe cộ càng đông đúc.

Tôi không biết vì sao mắt tôi giật mạnh hơn lúc chúng tôi bò qua khoảng cách - tiếng còi của các ô tô khác ùn tắc ở cả hai chiều quanh chúng tôi hay tiếng nhạc Tây Ban Nha inh ỏi trong xe chúng tôi.

Tôi đang đến Virginia dự một hội thảo tìm kiếm việc làm.

Paul tiếp xúc với người nào đó cho một trong những khách hàng quan trọng nhất của hãng ở Boston.

Cuộc dạo chơi duy nhất trong tuần này của chúng tôi, cặp vợ chồng Stillwell hiện đại, giỏi chuyên môn, mạnh dạn là cùng đến sân bay LaGuardia.

Ít ra tôi cũng được ngắm nhiều phong cảnh tuyệt vời của Manhattan bên ngoài cửa xe. Thành phố New York dường như càng trắng lè hơn ngày thường với những toà tháp bằng kính và thép sáng rực, nổi bật trên nền trời đầy mây đen ngòm khi cơn bão đang đến gần.

Nhìn đăm đăm ra ngoài, tôi nhớ đến căn hộ xinh xắn ở Upper West Side mà Paul và tôi đã ở trước kia. Những ngày Chủ nhật ở Guggenheim Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York. hoặc MOMA^[1]; những quán ăn Pháp rẻ tiền, khiêm tốn ở NoHo; vang trắng Pháp để lạnh ở “sân sau”, phòng làm việc của chúng tôi ở cửa thoát hiểm trên tầng bốn. Mọi thứ lãng mạn chúng tôi đã làm trước khi cưới, khi cuộc sống của chúng tôi còn chưa ổn định và vui tươi.

- Paul, - tôi nói gấp gáp, gần như buồn bã. - Paul à?

Paul là một “anh chàng quyến rũ”, nên tôi có thể mạnh dạn viết rằng những chuyện xảy ra giữa chúng tôi là không thể tránh được. Khi ta già dặn hơn chút ít, có khi hoài nghi hơn, dứt khoát là tuần trăng mật đang đến hồi kết. Nhưng còn Paul và tôi? Chúng tôi khác chứ.

Chúng tôi là một trong những cặp vợ chồng yêu nhau đến rồ dại, là những người bạn thân thiết nhất. Là những bạn tình hầy-để-chúng-tôi-được-chết-cùng- lúc như Romeo và Juliet. Paul và tôi đã yêu nhau say đắm như thế, và không phải chỉ là những kỷ niệm chọn lọc cẩn thận. Chúng tôi vốn là như thế.

Chúng tôi gặp nhau khi là sinh viên năm thứ nhất ở trường Luật Fordham. Chúng tôi cùng học và ở cùng nhóm hoạt động xã hội nhưng chưa thực sự chuyện trò. Tôi chú ý đến Paul vì anh rất điển trai. Anh hơn phần lớn chúng tôi vài tuổi, chăm chỉ hơn, nghiêm túc hơn. Tôi không thể tin nổi anh lại đồng

ý xuống Cancún[2] với cả nhóm.

Đêm trước khi chúng tôi bay về nhà, tôi quyết chống lại bạn trai hồi đó và ngẫu nhiên ngã vào một trong những cửa kính của khách sạn, cánh tay bị rách. Lúc bạn trai tôi tuyên bố anh ta “không thể làm gì được”, Paul không biết từ nơi nào tới và nhận ngay việc đó.

Anh đưa tôi đến bệnh viện và ở lại bên giường tôi. Trong khi đó, những người khác vội bay về nhà để không bị lỡ học.

Tôi nhớ lại lúc Paul bước qua cửa phòng bệnh của tôi ở Mexico, tay bụng bữa sáng, cốc sữa đá thơm nức hương liệu và quỳn tạp chí, trông anh mới duyên dáng làm sao, với mắt xanh thăm thẳm, những lúm đồng tiền xoáy sâu và nụ cười chết người.

Lúm đồng tiền, cốc sữa lạnh và trái tim tôi.

Từ lúc đó đã xảy ra những gì? Tôi không hoàn toàn biết chắc. Tôi cho rằng chúng tôi đã rơi vào lối mòn của nhiều cuộc hôn nhân hiện đại. Cả hai ngập đầu ngập cổ vì sự nghiệp khát khe, tách rời nhau, chúng tôi trở nên gay gắt vì những nhu cầu và thiếu thốn cá nhân mà quên bằng một điều: chúng tôi cần dành cho nhau trước tiên.

Tôi vẫn căn vặn Paul về người phụ nữ tóc vàng tôi thấy đi cùng anh ở Manhattan. Có lẽ vì tôi không sẵn sàng ra ngoài ăn cùng Paul. Đương nhiên, tôi chưa biết chắc anh có ngoại tình không. Có lẽ vì tôi sợ đoạn kết của chúng tôi. Tôi biết Paul từng yêu tôi. Còn tôi yêu Paul bằng cả tâm hồn.

Có lẽ tôi vẫn còn yêu như thế. Có lẽ.

- Paul, - tôi lại gọi.

Ở ghé bên kia của taxi, anh quay lại khi nghe thấy tiếng tôi. Tôi cảm thấy như lần đầu tiên anh chú ý đến tôi trong nhiều tuần nay. Mặt anh có vẻ ăn năn, gần như buồn bã. Anh bắt đầu hé miệng.

Đúng lúc đó chuông điện thoại di động của anh reo. Tôi chợt nhớ anh đặt nhạc chuông bài Mỗi tình đời bại như một trò chơi khăm. Trớ trêu thay, bài hát ngớ ngẩn trước kia chúng tôi từng khiêu vũ say sưa và hạnh phúc giờ lại thật đúng để miêu tả cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Nhìn chăm chăm vào điện thoại, tôi cân nhắc ý nghĩ chộp lấy nó khỏi bàn tay anh và ném ra ngoài cửa sổ xe, qua dây cáp cầu xuống dòng sông Đông.

Một vẻ dờ dẩn quen thuộc lướt qua mắt Paul sau khi anh nhìn số máy gọi đến.

- Anh phải nhận cú điện này, - anh nói và mở điện thoại.

Tôi thì không, Paul ạ, tôi nghĩ lúc Manhattan lướt qua cửa xe chúng tôi.

Nó đây, tôi nghĩ. Giọt nước tràn ly. Anh đã phá hoại mọi thứ giữa chúng ta còn gì?

Ngồi trong chiếc taxi đó, tôi mừng tượng chính xác nơi anh nhắc đến.

Khi bạn không còn chia sẻ một buổi hoàng hôn cùng nhau.

Chương 2

Lúc chúng tôi rời đại lộ Grand Central vào sân bay, có tiếng sấm rền đáng ngại xa xa. Bầu trời cuối hè nhanh chóng ngả sang màu xám, thời tiết mau lẹ chuyển xấu.

Paul đang huyền thuyên gì đó về giá trị sách vở lúc chúng tôi rẽ vào bến đỗ tại nhà ga Continental. Tôi không ngờ anh lại cố gắng hôn tạm biệt tôi. Khi Paul khẽ nói với giọng “công việc” vào điện thoại, thì bom có nổ cũng không thể làm anh ngừng lại.

Tôi vội nắm quả đấm cửa lúc người lái xe chuyển radio từ đài Tây Ban Nha sang tin tức. Nếu không thoát ra, tôi e kiểu nói vù vù như côn trùng bay làm tôi muốn hét lên mất.

Hét cho đến khi họng tôi chảy máu. Cho đến khi tôi mất trí.

Paul vẫy tay ở cửa hậu mà không nhìn tôi lúc chiếc taxi chạy đi.

Tôi định vẫy lại bằng một ngón tay lúc kéo vali qua cánh cửa xoay. Nhưng tôi không vẫy Paul.

Vài phút sau, tôi ngồi trong bar đợi chuyển bay với bao ý nghĩ nặng nề.

Từ các loa trên đầu vang lên phóng tác của Muzak^[3] bài Tôi nên ở lại hay đi? của The Clash^[4]. Bạn có thích bản đó không? Những con người ở Muzak đã tìm ra tuổi thơ của tôi.

Thật là hay khi tôi cảm thấy vui buồn xen lẫn, vì thông thường thì sự nhận thức có thể khiến tôi thấy mình già và phiền muộn.

Tôi gõ nhẹ tám vé lên môi, rồi đột ngột xé nó làm đôi trước khi uống một ngụm hết cốc.

Sau đó, tôi vớ khăn ăn lau nước mắt. Tôi sẽ chuyển sang phương án B.

Chắc chắn sẽ có nhiều rắc rối. Những rắc rối thực sự, không phải là hảo huyền.

Tôi không cần. Paul đã phớt lờ tôi quá nhiều lần rồi. Tôi gọi điện báo hoãn chuyển đi.

Rồi kéo vali ra ngoài, trèo vào ghế sau một chiếc taxi, tôi bảo lái xe địa chỉ nhà tôi.

Lúc xe chuyển bánh, những giọt mưa đầu tiên đập vào kính xe và tôi bỗng hình dung một cái gì đó to lớn trôi dưới làn nước tắm tối và bắt đầu trượt đi, rồi chìm xuống khác thường, chậm rãi và không sao tránh khỏi. Cứ xuống, xuống, xuống mãi.

Hoặc có khi không phải thế, chỉ có khi thôi, và lần đầu tiên trong một thời gian dài tôi đang ngoi lên.

Chương 3

Lúc tôi bước vào căn nhà tối tăm, vắng vẻ của mình, mưa rơi như trút. Tôi cảm thấy thoải mái hơn khi cởi bộ vét công sở ướt và thay áo phông Amherst cùng chiếc quần jeans ưa thích.

Càng dễ chịu hơn lúc tôi cho đĩa Stevie Ray Vaughan[5] vào dàn stereo làm bầu bạn.

Tôi quyết định tắt đèn và mở cái hộp đầy bụi đựng những cây nến thơm mùi thủy vu trong phòng kho ở sảnh trước.

Ngay sau đó, ngôi nhà trông như một nhà thờ, hoặc một video của Madonna điên rồ, theo cách màn trướng cuốn quanh. Nó giục tôi bấm iPod xuống bài Dress You Up của nữ hoàng nhạc pop.

Hai mươi phút sau, chuông cửa trước reo và người ta đưa đến món thịt cừu non tôi đã gọi từ trên taxi.

Tôi nhận cái gói nhỏ bọc giấy nâu kiểu cách từ người đưa hàng của FreshDirect, rồi vào bếp, rót một cốc Santa Margherita lúc tôi thái tỏi và chanh. Sau khi xếp những lát cà chua đỏ thắm lên trên tỏi băm, tôi dọn bàn.

Cho hai người.

Tôi cắm cốc Santa Margherita lên gác.

Đúng lúc đó tôi chú ý đến máy nhắn tin của tôi nhấp nháy không ngừng.

- Chào, Lauren. Bác sĩ Marcuse đây. Tôi đang rời văn phòng và muốn chị biết rằng kết quả của chị chưa có. Tôi biết chị đang đợi. Sau khi nghe tin của phòng xét nghiệm, tôi sẽ báo cho chị đầu tiên.

Lúc máy tắt, tôi vuốt tóc ra sau và nhìn chăm chăm vào những nếp nhăn mờ mờ trên trán và ở khóe mắt tôi trong gương.

Tôi đã chậm kinh ba tuần. Thông thường, chẳng có gì đáng lo.

Trừ khi tôi là người vô sinh.

Những kết quả mà bác sĩ phụ khoa Marcuse của tôi nhắc tới là xét nghiệm máu và siêu âm.

Lúc này là một cuộc chạy đua. Một cuộc đua khốc liệt. Cái gì sẽ thất bại trước? Tôi nghĩ và cắm cốc lên. Cuộc hôn nhân của tôi hay sức khỏe của tôi?

- Cảm ơn bác sĩ Marcuse. - Tôi nói vào máy nhắn tin. - Ông tính toán thời gian thật không chê vào đâu được.

Chương 4

Lúc đó, tim tôi bắt đầu đập dồn dập. Bữa tối cho hai người, và không ai trong đó là Paul.

Sau khi uống cạn cốc vang, tôi xuống gác và làm việc nhạy cảm duy nhất trong tình huống này. Tôi tìm một chai rồi mang lên gác.

Sau khi rót đầy cốc thứ ba, tôi mang nó cùng bức ảnh cưới lên giường.

Tôi ngồi uống và chăm chú ngắm Paul.

Ban đầu, tôi khá cam chịu sự thay đổi của Paul trong cách hành xử sau khi anh được đề bạt và gần đây, công việc bị khá nhiều sức ép. Tôi cho rằng anh mệt mỏi vì luôn bị căng thẳng, và tôi cũng biết anh làm về đầu tư tài chính. Nhiều lần anh kể với tôi đây là việc anh làm thành thạo. Anh là người biết rất rõ bản thân.

Thế là tôi cứ để sự việc trượt đi. Anh dần xa cách tôi. Anh bắt đầu phớt lờ tôi trong các bữa ăn, và trong phòng ngủ. Anh cần tập trung tư tưởng và sinh lực cho công việc. Tôi tự nhủ chỉ là tạm thời. Càng rời xa tôi, anh càng thoải mái. Hoặc ít ra là lơ đãng. Tôi nghĩ chăm sóc sức khỏe cho anh thì chúng tôi sẽ trở lại bình thường. Tôi sẽ lại được thấy những lúm đồng tiền ấy, nụ cười quyến rũ ấy. Chúng tôi sẽ trở lại là những người bạn thân thiết nhất.

Tôi mở ngăn kéo bàn ngủ và lấy ra chiếc vòng đeo tay - bùa của tôi.

Dịp sinh nhật đầu tiên của tôi sau khi cưới, Paul đã lùng sục khắp nơi trong cửa hàng thiếu nhi Limited Too mua tặng tôi. Cho đến nay tôi đã có sáu cái bùa, cái đầu tiên và tôi thích nhất là một trái tim bằng thạch anh sông Rhine, anh bảo “dành tặng người yêu của anh”.

Tôi không biết vì sao, nhưng với tôi, mỗi năm, cái bùa rẻ tiền tượng trưng cho mối tình trẻ con ấy có ý nghĩa gấp triệu lần bữa ăn trong khách sạn sang trọng anh thường đưa tôi tới.

Năm nay, Paul đưa tôi tới Per Se, một nơi mới, vô cùng sôi động trong Trung tâm Time Warner. Nhưng cả sau khi ăn crème brûlée, vẫn chẳng có món quà nào.

Anh đã quên tặng tôi một cái bùa để đeo vào vòng tay. Anh quên, hay quyết định không tặng nữa.

Đây là dấu hiệu đầu tiên của một sự cố thực sự. Tám biển sáng rực cảnh báo sự rắc rối đã đến dưới hình dạng cô gái trạc hai mươi tuổi, tóc vàng hoe bên ngoài cơ quan của anh trên phố Pearl, người anh đưa đến khách sạn St. Regis.

Người đã khiến Paul dối trá ngay trước mũi tôi.

Chương 5

Tôi xuống gác, vào bếp và đang xếp những miếng cá hồi vào bơ rán chảy thì có tiếng gõ mạnh vào ô cửa đằng sau. Sự lo lắng bồn chồn tràn ngập lòng tôi, thay đổi cả món ăn đang xếp. Tôi nhìn đồng hồ trên nóc lò vi sóng.

Đúng mười một giờ.

Anh ấy đã đến, tôi nghĩ rồi lấy khăn chấm nhẹ mồ hôi trên trán, tôi ra cửa. Đây mới là thứ đang diễn ra.

Ngay tại đây. Ngay bây giờ.

Tôi hít một hơi thật sâu và đẩy chốt cửa.

- Chào Lauren.

- Chào anh. Trông anh tuyệt lắm.

- Vì ai mà có người bị ướt sũng thế này, hả?

Mưa đập vào cánh cửa tóe thành một chòm sao ướt, thấm trên đá lát căn bếp.

Rồi anh bước vào. Tôi có thể nói thêm là vào hần.

Thân hình một mét tám năm, săn chắc của anh dường như choán hết chỗ. Trong ánh nến, tôi có thể thấy mái tóc sẫm của anh mới cắt, ở những chỗ sát gần da đầu có màu cát trắng ướt.

Gió ào vào, mùi của anh, mùi nước hoa, mùi mưa, mùi áo khoác bằng da anh mặc đi xe máy đập vào mũi tôi.

Oprah^[6] chắc phải mất vài giờ để đưa bạn tới khoảnh khắc này, tôi nghĩ lúc cố tìm ra lời để nói. Những câu tán tỉnh vô hại ở nơi làm việc dẫn đến mê đắm, đến tình bạn ngấm ngấm rồi đến... tôi vẫn chưa biết gọi cái này là gì.

Tôi biết một số nữ đồng sự có chồng tán thành những chuyện ve vãn vô hại, nhưng tôi luôn dựng một bức tường bảo vệ mỗi khi phải làm việc với đàn ông, nhất là những anh chàng đẹp trai, vui tính kiểu như Scott. Chỉ đến thế thôi.

Nhưng chẳng nào thì Scott cũng vượt qua bức tường của tôi, bước vào vòng phòng thủ của tôi. Có lẽ thế

thật, với kích cỡ của anh, diện mạo điển trai của anh và cả vẻ vô hại của anh nữa. Hoặc có khi anh gần như giữ đúng nghi thức với tôi. Nệ cổ là từ điển tả đúng nhất. Hoặc sự có mặt của anh trong đời tôi dường như tăng thêm tỷ lệ cân xứng với sự rời xa của Paul.

Nếu chữ ấy còn chưa đủ, thì anh còn cuốn hút tôi vì một cái gì đó bí ẩn dễ thương, một thứ mơ hồ dưới vẻ bề ngoài.

- Ra là cô ở đây thật, - Scott nói, phá vỡ sự im lặng giữa chúng tôi. - Gượng đã, tôi suýt quên.

Lần đầu tiên tôi chú ý đến cái túi màu nâu ướt át, tả tơi anh xách. Anh đỏ mặt khi lấy ra một con thú nhồi bông xinh xắn. Đây là con Beanie Baby, một con cún xinh xắn màu nâu vàng trước kia tôi đã nhìn thấy. Tôi nhìn vào nhãn tên “Badges”. Rồi nhìn vào ngày sinh, 1 tháng Mười hai.

Tôi vội đưa bàn tay che khuôn miệng há to của tôi. Ngày sinh của tôi.

Tôi vẫn đang tìm một con vật trùng với ngày sinh của tôi. Scott biết và đã tìm ra.

Tôi nhìn con cún. Rồi nhớ lại Paul đã quên băng lá bùa đeo vào vòng tay của tôi. Đó là lúc tôi cảm thấy một thứ giống như lớp băng mỏng vỡ vụn trong lòng tôi, và tôi bật khóc.

- Lauren, dừng, - Scott nói, hoảng hốt. Anh giơ cánh tay định ôm tôi nhưng dừng lại như vấp phải một bức tường vô hình.

- Nghe này, - anh nói. - Điều cuối cùng tôi muốn trên đời là làm cô tổn thương. Thế này là quá nhiều rồi. Bây giờ tôi đã thấy. Tôi... tôi đi nhé? Ngày mai, tôi sẽ gặp cô như thường lệ. Tôi sẽ mang Box O' Joe, còn cô mang Munchkins quế, và việc này coi như chưa bao giờ xảy ra, được không?

Rồi cửa sau của tôi lại mở, và Scott biến vào bóng đêm.

Chương 6

Tôi lắng nghe tiếng thịt xèo xèo khá to lúc lấy khăn lau bát chùi mắt. Tôi đang làm gì thế này? Tôi điên rồi sao? Scott nói đúng. Tôi đang nghĩ cái quái gì thế này? Tôi đứng đờ đẫn nhìn những vũng nước anh để lại trên sàn nhiều giây trước.

Rồi việc tiếp theo tôi làm là ngắt lò nung, vồ lấy xác và lao ra mở cửa, tôi chạy biến vào bóng tối.

Lúc tôi đuổi kịp, anh đã cưỡi xe máy cách nửa khối nhà, lúc này người tôi hoàn toàn ướt sũng.

Một ngọn đèn trong nhà hàng xóm vẫn sáng. Bà Waters là người lảm chuyện nhất trong khu nhà này. Bà ấy sẽ nói gì khi nhìn thấy tôi? Scott đã nhận ra vẻ bồn chồn trên gương mặt tôi lúc tôi ngược nhìn lên khuôn cửa sổ.

- Đây, - anh nói và đưa tôi cái mũ bảo hiểm của anh. - Đừng quá nghĩ ngợi về việc này, Lauren. Đội vào. Ta đi nào.

Tôi đội mũ và tiếp nhận một mùi nữa còn mạnh hơn của Scott, lúc anh khởi động chiếc Ducatti đỏ chói. Cái xe kêu ròn như một thứ nổ tung.

- Đi nào, - anh gào to và giơ tay lên. - Nhanh!

- Phóng xe trong mưa không nguy hiểm sao? - Tôi hỏi.

- Quá nguy, - anh nói và cười, hấp dẫn không cưỡng lại được lúc anh mở hết ga.

Tôi chìa tay và một giây sau, tôi trèo lên phía sau Scott, vòng cánh tay ôm quanh sườn anh.

Tôi chỉ kịp chúi đầu vào giữa hai bả vai anh trước khi xe chúng tôi gầm rú, lao vút lên phố cắt chỗ tôi ở như một quả tên lửa.

Chương 7

Có lẽ tôi đã để lại nhiều vết ngoạm trên chiếc áo khoác da của Scott trong lúc tôi bám riết lấy để thoát chết. Dạ dày tôi muốn lộn ra ngoài mỗi khi lao xuống chỗ lún, sau đó đầu tôi dường như nổ tung khi lao vút lên. Màn mưa bao trùm cả thế giới dường như tan chảy khi chúng tôi lao vút qua.

Tôi rửa mình vì không bám lấy chí quyết sống khi lóp sau chiếc xe máy lượn xòe theo hình đuôi cá vào đại lộ Mill River. Lúc đó Scott để mặc chiếc xe chạy ẩu!

Lần sau tôi thở và ngược nhìn, chúng tôi đã ra khỏi đại lộ Henry Hudson vào Riverdale, một khu vực đất đỏ ở Bronx^[7].

Chúng tôi lao âm âm xuống một quả đồi và chỉ chậm lại lúc rẽ vào đường phố có những toà nhà lớn có cổng. Trong ánh chớp lóe tôi nhìn thấy Hudson trũng, rộng, trắng như bạc ngay bên dưới chúng tôi, bộ mặt âm đạm, tiêu tụy của New Jersey Palisades bên kia làn nước.

- Vào đây, Lauren, - Scott nói rồi dừng xe đột ngột và nhảy xuống. Anh vẫy tôi theo lúc anh leo lên con đường trải sỏi dành cho xe.

- Anh sống ở đây? - Tôi gọi anh sau khi bỏ mũ ra.

- Hầu như thế, - Scott đáp lại và vẫy thêm mấy cái nữa.

- Hầu như?

Tôi theo anh vào một gara có ba xe, không giá đỡ, rộng gần bằng nhà tôi. Bên trong có một chiếc Porsche, một chiếc Bentley và một chiếc Ferrari cùng màu với xe máy của Scott.

- Những xe kia không phải của anh chứ! - Tôi sững sốt nói.

- Tôi ước thế, - anh nói và trèo lên cầu thang. - Chúng giống như các bạn cùng phòng của tôi vậy. Tôi chỉ trông nom căn nhà này hộ bạn tôi thôi. Vào đi, tôi lấy khăn cho chúng ta.

Tôi theo anh vào một căn buồng nhỏ, kiểu như gác xép bên trên gara. Anh cho một đĩa Motown^[8] vào bộ dàn trước khi vào buồng tắm. Phong cảnh Hudson mịt mù mưa gió đóng khung trong khuôn cửa sổ khổng lồ trông như một tấm biển quảng cáo.

Sau khi tung cho tôi chiếc khăn mặt mềm, mịn và thoáng thơm mùi chanh, Scott đứng trên ngưỡng cửa buồng tắm, dăm dăm nhìn tôi. Như thể tôi xinh đẹp hoặc đại loại thế.

Giống hệt cách anh nhìn tôi lúc tôi xuống hành lang hoặc trong bãi xe hay lên cầu thang làm việc.

Đôi mắt nâu hình quả hạnh của anh gần như nấn nỉ. Lần đầu tiên tôi tự cho phép mình chăm chú nhìn lại. Tôi uống một ngụm bia lạnh.

Cốc bia tuột khỏi tay tôi lúc tôi chợt hiểu ra vì sao tôi lại thu hút anh đến thế. Thực điên rồ. Hồi trung học, tôi đã gặp một anh chàng trong dịp nghỉ hè ở Spring Lake, bên bờ Jersey. Anh ta phụ trách chỗ cho thuê xe đạp bên cạnh lối đi lát ván, và để tôi nói với bạn điều này, Lance Armstrong^[9] cũng không chăm chỉ tập luyện như tôi trong mùa hè ấy đâu.

Rồi một đêm thứ Sáu, hồi đó là thứ Sáu quan trọng nhất trong đời tôi, anh mời tôi dự buổi liên hoan đầu tiên của tôi trên bãi biển.

Tôi cho rằng mỗi cuộc đời có ít nhất một khoảnh khắc vàng, đúng không? Là khoảng thời gian mà thế giới huy hoàng và nơi bạn đang ở ngang nhau một cách kỳ diệu và ngắn ngủi.

Cuộc liên hoan trên bãi biển đó chính là khoảnh khắc vàng của tôi.

Tôi đã đến đây. Cảm giác phấn chấn của cốc bia đầu tiên, đại dương tràn lên mặt đất, bầu trời đêm màu ngọc lam lúc chàng trai lớn tuổi hơn và đẹp hoàn hảo này với tay qua làn cát nắm lấy bàn tay tôi, không nói một lời. Tôi mới mười sáu tuổi. Dây áo tôi tuột xuống, vết rám nắng của tôi bắt đầu ngả nâu, tôi có cảm giác vô vàn khả năng xảy ra và thấy nôn nao muốn nhảy nhót.

Tôi nhận ra Scott làm tôi nhớ đến Mike, anh chàng cho thuê xe đạp trên bãi biển Jersey, khi nhìn đắm đắm vào ánh sáng trong mắt anh, đưa tôi trở lại cuộc liên hoan bất tận kia, khi chưa có những công việc căng thẳng, không có sinh thiết tế bào, không có người chồng lừa đảo, khoác tay người đẹp tóc vàng.

Tôi cho rằng ngay lúc đó, điều tôi muốn hơn hết thấy trong giây phút khó hiểu nhất, đáng kinh nhất trong đời tôi là trở lại nơi đó với anh ta. Và lại được là cô gái mười sáu tuổi lần nữa.

Scott quỳ gối, lau sạch chỗ bia đổ. Tôi hít một hơi, rồi đưa tay xoa vuốt đầu anh.

- Anh thật dịu dàng, - tôi thì thâm.

Scott đứng lên và ôm mặt tôi trong tay anh.

- Không, em mới là người dịu dàng. Em là người đàn bà đẹp nhất anh biết, Lauren. Hôn anh đi. Anh xin em.

Chương 8

Trước kia Paul và tôi có cuộc sống tình dục thật ngọt ngào. Trong những ngày đầu, chúng tôi không rời nhau. Trên đường đi hưởng tuần trăng mật thứ ba ở Barbados, chúng tôi còn trở thành hội viên chính thức của Câu lạc bộ Mile High.

Nhưng còn với Scott? Đây là chuyện sinh tử.

Gần một giờ liền, chúng tôi chỉ hôn, mơn trớn vuốt ve nhau; mỗi lần mở một cái khuy hoặc tháo dây áo, hơi thở và trái tim tôi lại dồn dập vì cảm thấy sự nguy hiểm tăng dần. Cuối cùng, lúc Scott cởi tuột sơ mi của tôi và úp mặt vào bụng tôi, tôi gần như cắn đứt môi dưới.

Sau đó anh mở khuy trên cùng chiếc quần jeans của tôi. Họng tôi thoát ra một âm thanh chỉ gần với tiếng người. Tôi rơi vào trạng thái mê man và thích thú.

Chúng tôi lê bước từ phòng này sang phòng khác, lột dần từng cái quần áo. Chúng tôi ghì chặt lấy nhau, ép chặt vào nhau, thở đứt quãng. Từ lâu lắm rồi tôi khao khát được thế này, nhất là những cái vuốt ve, âu yếm, có khi chỉ cần được chú ý.

Tôi không thể nhớ rõ chúng tôi ở trên giường ra sao. Tôi nhớ lại, lúc gần mãn cuộc, ở sân sau có một tiếng sét gần đến nỗi cửa sổ đập lách cách vào khung hòa nhịp với tấm ván đầu giường.

Có lẽ Thượng đế muốn phán bảo tôi điều gì chăng? Nhưng tôi nghĩ dù mái nhà có bị tốc, chúng tôi cũng khó mà dừng lại.

Sau đó tôi nằm trên tấm chăn lông vịt, run bắn như một nạn nhân bị chấn thương, mồ hôi ướt má và cổ, phổi đau nhức. Gió rít, đập vào cửa sổ lúc Scott lăn tấm thân kiệt sức khỏi người tôi.

- Ôi, Lauren. Lạy Chúa, em tuyệt quá.

Tôi sợ anh đứng dậy và đề nghị đưa tôi về nhà ngay lúc đó. Tôi nhẹ cả người khi anh nằm úp thìa vào tôi, tựa cằm lên vai tôi. Khi ôm ấp nhau trong bóng tối, tôi chỉ nghĩ đến đôi mắt của anh, đôi mắt gần như màu nâu vàng, trĩu mến vô bờ lúc những ngón tay anh chải vào tóc tôi.

- Anh nghĩ là anh cần tắm một cái, - cuối cùng, anh nói. Đôi chân dài, khỏe khoắn của anh hình như loạng choạng lúc anh đứng dậy. - Chết mất thôi. Anh cần tiêm một mũi trợ sức.

- Anh có thể đến phòng cấp cứu lúc đưa em về, - tôi nói và mỉm cười.

Tôi chỉ còn đủ sức ngóc đầu khỏi gối lúc Scott vào buồng tắm. Tôi có thể nhìn thấy anh trong gương

lúc anh bật đèn. Anh thật đẹp. Thành thực mà nói, anh là thế.

Các bắp thịt săn chắc của anh lặn sâu vào hai bên sườn, lưng anh rám nắng. Trông anh như bước ra từ tấm quảng cáo của Calvin Klein[10].

Thật hoàn hảo, tôi nghĩ. Hơn mọi thứ tôi mong đợi. Không thể phủ nhận là rất nóng bỏng, nhưng vẫn dịu dàng. Tôi không ngờ Scott lại có thể trìu mến đến thế, chúng tôi kết nối với nhau bằng cả xúc cảm lẫn thể chất.

Tôi nhận ra tôi cần chuyện này. Cảm nhận sự nồng nhiệt rồi sau đó là ấm áp. Vui cười. Được một người yêu thương, coi mình là đặc biệt và ôm thật chặt.

Tôi không cảm thấy tội lỗi lúc nghe thấy một tiếng sét nữa nổ gần.

Những gì tốt cho một người khờ dại chắc chắn cũng tốt cho một người nội trợ tuyệt vọng. Dầu cho chuyện này không bao giờ xảy ra lần nữa - có lẽ sẽ không, không nên - song, nó thật đáng giá.

Chương 9

Trong bóng tối chật hẹp của chiếc Toyota Camry đỗ cách căn phòng bên trên gara nửa khối nhà, Paul Stillwell nhìn trừng trừng, chết điếng lúc một ánh chớp nửa chiều sáng cái xe máy đỏ chói của Scott.

Trước kia Paul đã nhìn thấy xe Ducati trong phần quảng cáo của tờ Fortune, một trong những đồ chơi đắt giá không tưởng tượng nổi của những chàng trai nông cuồng. Thứ mà một ngôi sao điện ảnh hoặc người thừa kế của một tập đoàn tàu biển mới dám cười.

Hoặc những thằng cha sung sướng như Scott, Paul nghĩ lúc nhìn chăm chăm những đường nét như chiếc máy bay phản lực chiến đấu, đỏ chói và trơn bóng như lớp sơn môi trong ánh sáng mờ mờ.

Hạng Paul ghen thối lúc anh ngoảnh đi và nhìn lại các hình ảnh trên chiếc điện thoại di động Verizon.

Anh đã đỡ lại chụp Scott khi anh theo Scott đi làm về một tuần trước. Trong ảnh, Scott ngồi dạng hai chân trên chiếc xe Italy chờ đèn đỏ, mũ bảo hiểm kín mặt kéo sụp xuống trán. Mạnh mẽ, cường tráng, tự mãn như cái xe đắt tiền giữa đôi chân anh ta vậy.

Paul đóng điện thoại lại và nhìn chăm chú qua màn mưa vào ánh sáng khuôn cửa sổ bên trên gara.

Rồi ngả lưng, Paul nhắc thanh sắt 3 lên khỏi ghế sau. Chiếc gậy đánh golf đủ nặng và cân bằng.

Anh biết đây là một giải pháp quyết liệt, và nhìn đắm đắm vào phần trước của cây gậy to bằng cỡ nắm tay, nặng, bằng kim loại. Nhưng còn lựa chọn nào khác khi có kẻ đột nhập vào nhà bạn và cuỗm đi thứ của bạn?

Lúc này mọi sự đang lâm nguy, Paul tự nhắc mình. Mọi thứ anh kiếm được có cơ tuột khỏi tay.

Lẽ ra anh nên hành động sớm hơn. Chặn trước mọi sự, trước khi xảy ra chuyện này. Nhưng tất cả những có thể, lẽ ra và giả như lúc này còn có nghĩa gì? Chỉ còn lại một câu hỏi: Liệu anh có cho phép cái chuyện rác rưởi này tiếp diễn hay không?

Không, Paul nghĩ. Chỉ có một cách duy nhất chấm dứt việc này.

Mưa gõ rào rào trên nóc chiếc Camry. Anh nhét điện thoại vào túi và hít một hơi sâu. Rồi chậm rãi, gần như thận trọng đến mức trang nghiêm, anh nắm bàn tay đi găng đen quanh cán cây gậy tày nặng chịch.

Quá khắc nghiệt, anh nghĩ và mở cửa xe rồi bước vào màn mưa.

Chương 10

- Giờ làm gì nào? - Scott nói và phủ chiếc áo khoác lên bộ ngực trần của anh lúc ra khỏi buồng tắm.

- Làm cho em ngạc nhiên, - tôi nói. - Em thích sự ngạc nhiên. Em yêu những việc bất ngờ.

Scott cúi xuống và nắm cổ tay trái tôi. Áo tường của tôi tăng gấp đôi khi anh nhẹ nhàng hôn lên chỗ mạch đập.

- Thế này có được không? - Anh hỏi và cười mỉm.

- Khởi đầu tốt đẹp, - tôi nói lúc phôi tôi trở lại điều hòa.

- Em ở đây nhé, anh rảo qua chợ đêm. Anh sẽ mua húng quế tươi và dầu ôliu, - Scott nói và đứng dậy.

- Em không phiền nếu anh nấu bữa tối muộn chứ? Anh có món côtlet bê ngon tuyệt, mua ở đại lộ Arthur hôm qua. Anh sẽ làm món sốt kiểu của mẹ anh. Ngon hơn ở Rao nhiều.

Trời ạ! Tôi nghĩ, hình dung Scott đeo tạp dề. Một người đàn ông đích thực nấu ăn cho mình ư?

- Chắc là em chịu được, - tôi nói sau khi nuốt một cách khó nhọc.

Scott mở cửa rồi bất chợt dừng lại và xoay người nhìn tôi chăm chú.

- Gì thế? - Tôi nói. - Anh thay đổi ý định nấu ăn à?

- Anh..., - anh nói, - anh chỉ rất vui vì chúng ta bên nhau tối nay, Lauren ạ. Anh không dám chắc em có chịu được đến cùng không. Anh mừng vì em đã chịu được. Anh thực sự mừng vì chúng ta đã làm được.

Chao ôi, tôi nghĩ và mỉm cười lúc anh khép cửa. Tôi nhìn ra Hudson mưa gió tơi bời. Chắc là Scott nghĩ đúng. Sống cho khoảnh khắc. Mỗi mỗi trẻ trung. Thanh thoi. Có lẽ tôi sẽ quen dần với chuyện này.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Mới hơn một giờ. Lúc này tôi phải ở đâu đây? Trên giường trong một căn phòng tù túng ở Virginia Marriott.

Xin lỗi Paul, tôi nghĩ. Nhưng hãy nhớ anh là người bắt đầu chuyện này.

Tôi quyết định gọi Paul. Đây gần như là lúc để mọi sự biến đổi. Paul thích chơi trò đổ chữ đầy thôi?

Tôi cũng có thể chơi trò đó, tôi nghĩ lúc lăn khỏi giường, tìm xác và điện thoại di động của tôi.

Chương 11

Thằng khốn kia rồi, Paul nghĩ lúc Scott Thayer mở cửa ngách của gara. Này thằng kia, Scotty!

Mặc toàn đồ đen và men theo bóng bức tường phủ đầy dây thường xuân cạnh chiếc xe máy của Scott, Paul biết không thể nhìn thấy anh. Hơn nữa, trời đang mưa như trút.

Paul nhắc cây gậy đánh golf lên lúc Scott đi qua đường dành cho xe và bước ra đường phố tối tăm. Thời gian thằng chó đẻ kia xuất hiện sai với tính toán của anh.

Scott cách ba mét. Rồi mét rưỡi.

Bất chợt, tiếng nhạc réo rắt từ đâu đó, khủng khiếp, không giải thích nổi. Từ chỗ anh! Từ trong túi áo khoác của Paul! Điện thoại của anh reo!

Không! Paul nghĩ và thò tay xuống tắt cái điệu nhạc Mỗi tình đời bại ngu ngốc. Thế quái nào anh lại không để nó trong xe?

Bàn tay rảnh của Paul đang dò dẫm tắt chuông thì Scott Thayer chạy đâm sầm vào anh. Hơi thở của Paul tắt ngấm lúc anh ngã ngựa trên nền đất lầy bùn.

Anh ngược nhìn và gặp cặp mắt mở to của Scott.

- Là anh à! - Scott sừng sốt nói. Cây gậy biến khỏi tay Paul lúc Scott vung giày ống đá mạnh vào ngón tay Paul. Rồi Scott nhắc bổng Paul lên và ném anh ta bay vèo vào không khí. Paul gào to khi lưng anh đập mạnh, đau đớn vào thứ gì đó rất cứng. Đó là chiếc Ducati. Anh và chiếc xe chồng lên nhau thành một đồng đáng thương.

- Nếu không biết rõ hơn, tôi sẽ nghĩ tối nay ông định hại tôi, thưa ông Stillwell, - Scott nói, không hề thở nặng nhọc. Anh ta nhắc cây gậy đánh golf lên lúc từ từ tiến đến gần.

- Loại như thế này có thể làm người ta bị thương thực sự, - Scott nói, vung thanh sắt 3 vào Paul như thể giơ một ngón tay trách mắng. - Nào, để ta cho mi xem.

Chương 12

Tôi đứng đó, tê liệt, dí mũi vào lớp kính có những vệt nước mưa chảy ròng ròng, nhìn ra con phố yên tĩnh đằng trước gara.

Tôi không thể tin vào mắt mình. Việc này không thể xảy ra, tôi nghĩ. Không thể xảy ra.

Paul đã ở đây?

Anh và Scott đang đánh nhau trên phố! Đánh nhau thực sự.

Tôi đến bên cửa sổ lúc nghe thấy tiếng xe máy đồ ăm. Sau đó tôi thấy mình bất động, không thể làm gì ngoài đứng đó nhìn trừng trừng vào cảnh tượng không thể tin nổi.

Tất nhiên là Paul đã ở đây, tôi nghĩ, choáng váng. Tôi mới ngu làm sao! Scott và tôi không hề cần trọng. Chúng tôi thường gửi e-mail cho nhau. Tôi để số điện thoại của Scott trong di động của tôi. Paul chỉ cần gõ mấy phím là xong.

Cảm giác tội lỗi xuyên suốt người tôi. Và sợ hãi.

Tôi đang nghĩ gì thế này?

Nhiều tuần qua tôi dần vật khờ sở, hình dung Paul với người tình tóc vàng. Hết đêm này qua đêm khác, tôi mừng tượng họ đang làm tình trong căn phòng ở St. Regis. Tôi đắm mình trong nỗi đau mà chỉ những người vợ biết chồng phụ bạc mới cảm thấy. Thật thảm.

Nhưng tưởng tượng là một việc. Trả thù lại là việc khác.

Vì Chúa, tôi chỉ được hưởng một ly rượu pha vội! Tôi đứng nhìn, bất lực lúc Paul và Scott lao vào nhau. Rồi cuộc ẩu đả ở ngoài tầm nhìn của tôi, bị bức tường phủ đầy dây nho bên kia đường chắn mất. Họ chỉ còn là những cái bóng. Là những kẻ hung hãn vật lộn và đấm đá nhau. Giờ sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Tôi không thể nghĩ ra phải làm gì. Gọi to? Cố ngăn họ?

Còn tôi chỉ nhìn thấy cảnh mở đầu. Nó sẽ còn tệ hơn khi cuộc ẩu đả kết thúc và Paul vào trong nhà. Lúc đó tôi phải đối mặt với anh.

Tôi không biết mình sẽ làm gì.

Bỗng nhiên, một tiếng rắc khủng khiếp như cú đập của bóng chày, và tôi không phải nghĩ đến chuyện đó nữa.

Cả hai cái bóng ngừng cử động.

Rồi một cái bóng đổ sụp. Thực ra là nảy lên khỏi mặt đất trước khi nằm hoàn toàn im lìm.

Ai bị thương? Ai ngã? Tôi bắn khoăn, tò mò gần như chết điếng. Rồi một câu hỏi kinh hoàng nhất chợt đến với tôi. Nó làm tôi nghẹn thở và cắt ngang tim tôi như một lưỡi dao cạo lạnh lùng.

Tôi muốn là ai đây?

Chương 13

Một phút đứng tim, rồi mọi vật hoàn toàn im lìm. Những bóng người ở ngoài kia. Hơi thở của tôi. Ngay mưa hình như cũng phải tạnh. Sự lặng lẽ hầu như tuyệt đối.

Rồi từ chỗ đó vọng đến tiếng thụp xa xôi. Rồi tiếng thụp nữa. Thụp, thụp, thụp. Tôi ngỡ đó là tiếng tim tôi khuếch đại vì hoảng hốt cho đến khi một ánh sáng trắng như bạc cắt qua bóng tối.

Âm thanh rộn ràng không thể nhầm lẫn của nhạc rap vọng tới màng nhĩ tôi như tiếng xe máy trên phố rồi vào con đường dành cho xe ở cuối khu nhà.

Trong chốc lát, đèn pha ô tô cực mạnh chiếu sáng bên kia đường phố, cho thấy một cảnh tượng sững sốt, không thể nào quên.

Chỉ một phần nghìn giây thôi, nhưng quá đủ cho hình ảnh bỗng rất vĩnh viễn trong hồi ức của tôi.

Cái bóng đang đứng chắc chắn là Paul. Anh thở nặng nhọc, cầm chiếc mũ sắt của Scott trong tay như một cây gậy tày.

Scott nằm ngay dưới chân Paul, cây gậy đánh golf rơi gần bàn tay anh, một vòng máu đen ngòm dưới đầu anh.

Đây là việc xảy ra khi mi lừa dối, một giọng nói thì trào vào tai tôi.

Đây là thứ mi phải chịu.

Rồi trong lúc ấy, tôi làm một việc sáng suốt nhất có thể nghĩ ra. Tôi rời cửa sổ và giấu mặt vào bàn tay.

Scott nằm im, không nhúc nhích. Tại tôi.

Tôi vẫn náu mình, lóng ngóng với thực tại mới mẻ và tê dại, rồi một ý nghĩ chợt đến.

Paul cũng đủ say mê để theo dõi tôi?

Mất tự chủ vì mong muốn nhìn thấy Paul lúc này, tôi trở lại cửa sổ.

Cái quái gì thế kia?

Ngay sau chiếc xe máy đồ kèn của Scott, trong vùng ánh sáng là ô tô của Paul. Tôi theo dõi, kinh

hoàng khi thấy Paul quăng Scott lên ghế sau. Hình như đầu Scott đập vào khung cửa và tôi nghe thấy tiếng anh rên rỉ.

Paul nghĩ gì mà làm thế?

Cuối cùng, tôi chạy ào xuống dưới nhà. Tôi không thể để chuyện này tiếp tục. Tôi điềm lại trong đầu thao tác hô hấp cho tỉnh lại. Miệng kề miệng. Sắp đến cửa tôi bỗng nhận ra mình không mảnh vải che thân. Tôi vội vã chạy lên gác.

Tôi mặc áo phong và đang dò dẫm tìm chiếc quần jeans thì nghe thấy cửa xe đóng sầm rồi tiếng chuyển bánh.

Tôi lại lao đến cửa sổ.

Tôi nhìn ra ngoài đúng lúc xe Paul tăng tốc.

Lòng ngực tôi nóng bỏng, đầu tôi quay cuồng, tôi có thêm một câu hỏi dành cho Paul lúc nhìn theo đèn đỏ trên xe Paul biến mất trong bóng tối.

Paul, anh đưa Scott đi đâu?

Chương 14

Mất hai phút tròn trặn, tôi mới hiểu ra việc phải làm. Hai phút đầu óc và thân xác tê dại, đầu tôi dựa vào kính lạnh, đầy vệt nước mưa. Tôi mỉm cười khi chợt có suy luận hợp lý. Lần đầu tiên trong đêm ấy, trái tim tôi đập yếu ớt và chỉ đạt nửa tốc độ của người.

Chắc là Paul đưa Scott đến bệnh viện.

Lẽ tất nhiên là thế. Paul đã tỉnh trí lại. Chắc anh chỉ mất trí trong vài phút. Ai mà không điên khi bắt gặp gã đàn ông ngủ với vợ mình? Nhưng sau khi Scott ngã xuống, Paul đã qua được khoảnh khắc đó.

Lúc này ắt họ đang đến phòng cấp cứu của bệnh viện gần nhất.

Tôi gọi taxi và bốn chục phút sau về đến nhà ở Yonkers, vô cùng khổ sở. Tôi đẩy cửa và đứng đó, nhìn chăm chú chiếc đồng hồ vi ba trong căn nhà lạnh lẽ.

Paul đang ở đâu? Liệu anh có về lúc này không? Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi cho là Paul đưa Scott tới bệnh viện Lawrence, cách phòng ở của Scott độ mười phút. Nhưng đã hơn một giờ trôi qua. Không có lời nhắn nào. Hay lại xảy ra chuyện gì kinh khủng nữa? Có lẽ Paul đã bị bắt giam.

Tôi kiểm tra máy nhắn trên gác, nhưng ngoài tin nhắn về những nhược điểm trong sức khỏe của tôi, nó trống rỗng. Năm phút sau, nhìn đăm đăm ra đường phố vắng vẻ, tôi quyết định gọi vào di động của Paul xem có chuyện gì. Vấn đề là tôi không biết diễn đạt sự việc ra sao.

Chào Paul. Em Lauren đây. Anh chàng em đã ngủ vụng trộm ra sao rồi? Anh ta có ổn không?

Cuối cùng tôi thấy cần trực tiếp khám phá diễn biến của sự việc. Cứ đợi loanh quanh như thế này làm tôi phát điên.

Đây là lúc hứng chịu hậu quả.

Tôi phải đến bệnh viện. Tôi chộp lấy khẩu súng, ném vào trong xác và chạy ra cửa.

Chương 15

Ôn Trời, nhờ hệ thống điều khiển phanh điện tử, tôi nghĩ lúc chiếc Mini Cooper của tôi sát đèn hậu cái xe cứu thương bóng loáng đỗ trước phòng cấp cứu bệnh viện Lawrence.

- Bệnh nhân bị đánh ở đâu? - Tôi hỏi cô y tá tóc đỏ, chải chuốt ngồi sau bàn đón tiếp và phân loại bệnh nhân.

- Lạy Chúa tôi! Chị bị đánh? - Cô ta nói và tờ People

tuột khỏi lòng lúc cô ta đứng dậy.

Tôi nhìn quanh phòng đợi. Căn phòng vắng ngắt. Lạ hơn nữa, nó sạch bong. Khúc nhạc chiều cổ điển êm ả vọng từ các loa trên đầu. Tôi nhớ ra Bronxville là một trong những ngoại vi đắt giá nhất ở Westchester, là khu lân cận quá ư giàu có của Yonkers^[11]. Lawrence chỉ cấp cứu người bị thương vì chơi bóng vợt, thỉnh thoảng một ca hít oxy quá liều, một thiếu nữ ngã ngựa.

Tôi nhìn khắp đây đó trong lúc trở lại bãi xe.

Một người vô danh đâm máu không thể còn lại ở ngưỡng cửa bệnh viện Lawrence, vì toàn bộ lực lượng cảnh sát Bronxville không có ở đây. Paul đưa Scott đi đâu?

Tôi vắt óc nghĩ đến bệnh viện tiếp theo gần nhất. Tôi quyết định đến Trung tâm Y tế Đức Mẹ Nhân từ ở phía nam đại lộ Bronx River và lại lao ra đường phố ướt át lần nữa.

Xuôi xuống Bronx. Nơi không có chữ ville.

Sau khi chạy xuôi khoảng mười phút, tôi chú ý thấy những ngôi nhà kiểu thực dân, cửa ra vào ở giữa ở hai bên đại lộ thay bằng những căn hộ kém đẹp đẽ hơn nhiều. Steve McQueen^[12] hân hân diện vì cái kiểu lượn xe đồ xòe đuôi cá trước phòng cấp cứu của Đức Mẹ Nhân từ trên phố 233 Đông.

Tôi nghe thấy nhiều giọng phàn nàn lúc tôi len lên đầu hàng dài dằng dặc trong phòng đợi bản thủ và chen chúc.

- Vài giờ trước các vị có nạn nhân bị đánh nào giấu tên không? - Tôi hét to với người y tá đầu tiên tôi tìm thấy.

Cô ta phủ chiếc khăn ăn đỏ như máu lên xiên thịt nướng trong tay người phụ nữ Tây Ban Nha bên cạnh rồi mới ngược nhìn.

- Anh ta ở đằng kia, - cô ta nói, vẻ khó chịu. - Mà cô là ai?

Nhiều tiếng la hét đuổi theo tôi lúc tôi lao qua cánh cửa mở phía sau cô ta. Tôi thấy con số 3 và kéo tuột tấm rèm che bằng nhựa màu xanh vây quanh đó.

- Không gõ cửa à, mụ kia? - Một gã da đen gần như trần truồng hỏi tôi bằng giọng ác ý lúc cố đưa bàn tay không bị còng vào chân song giường che thân. Một vòng băng rộng trắng xóa quấn quanh đầu gối, và một cảnh sát da trắng to lớn mặc đồng phục ngồi ngay cạnh bàn chân gối.

Tôi cảm thấy bụng tôi đau quặn. Nếu Scott không ở đây, biết đâu...

Vậy anh ta ở chỗ quái nào? Và Paul đâu?

- Này chị kia, - viên cảnh sát Bronx nói với tôi và bật ngón tay đánh tách. - Có chuyện gì thế?

Tôi đang lúng túng tìm lời nói dối thì nghe thấy hai tiếng bíp to trong máy bộ đàm của anh ta.

Anh ta không để ý đến tôi trong giây lát lúc nhắc máy. Lời nói quá méo mó nhưng tôi nghe thấy gì đó về một nạn nhân là đàn ông da trắng và một địa chỉ.

Công viên St. James. Đường Fordham và đại lộ Jerome. Đàn ông da trắng? Tôi ngẫm nghĩ. Không thể được.

Hắn có sự trùng khớp.

Tôi khép cái miệng đang há hốc lúc viên cảnh sát dồn cái nhìn chăm chăm ngờ vực vào tôi.

- Ông nói đây không phải là nơi tôi nộp mẫu nước tiểu? - Tôi nói và quay lưng đi.

Nhiều phút sau, tôi đi về hướng Nam đại lộ Bronx River. Mình chỉ ghé qua thôi, tôi tự nhủ lúc lao như tên bắn vào đường Fordham. Không có gì quan trọng. Thực ra nó hầu như ngớ ngẩn. Vì Scott không thể ở hiện trường tội ác nào đó tại Bronx. Vì lúc này anh đang ở một bệnh viện, được chữa trị những vết rách và thâm tím. Tôi tự nhủ, những vết rách và thâm tím xoàng.

Tôi ngoặt về hướng Tây lên đường Fordham. Tôi đi dưới tấm biển trên một ngọn đèn đường gãy viết: “Bronx ở đằng sau”. Vậy nó ở đâu? Tôi nghĩ và nhìn chăm chăm vào những cửa hàng quần áo Tây Ban Nha có cửa chớp bằng thép, thỉnh thoảng có một cửa hàng Gà rán Popeye hoặc Taco Bell phá vỡ sự đơn điệu.

Tôi quyết rẽ phải vào đại lộ Jerome.

Tôi dận cả hai bàn chân lên phanh chiếc Mini.

Chương 16

Chưa bao giờ tôi nhìn thấy nhiều xe của NYPD[13] ở một nơi đến thế. Xe đỗ ven lề, dưới gầm đường sắt trên cao, đỗ như một đoàn tàu hỏa ở St. James, một bãi xe bằng bê tông vuông vắn. Chiếc nào cũng bật các ngọn đèn xanh, đỏ và vàng sáng hết cỡ. Dây vàng chằng quanh hiện trường nhiều đến mức trông như Chúa đã quyết định làm một kho chứa màu vàng-và- đen ở Bronx vậy.

Một giọng nói vẫn thì thào tận đáy lòng tôi. Ngay lúc này, một bác sĩ cấp cứu nào đó đang khâu cho Scott. Hoặc, ai mà biết được? Có khi Paul đã đưa anh ta về nhà.

Hãy ra khỏi cái nơi tồi tệ này ngay bây giờ. Nếu còn nần ná ở đây, sẽ gặp rắc rối, rắc rối lớn.

Nhưng tôi không thể đi. Tôi cần biết chắc. Tôi cần hành động có trách nhiệm. Bắt đầu ngay lúc này.

Tôi lái xe thẳng tới chỗ ồn ào.

Một cảnh sát gầy gò, tóc bạc lơ đãng có đèn chỉ đường cho xe vòng lại, sừng sốt ngờ vực nhìn tôi lúc tôi đỗ xe gần như ngay trước mặt ông ta.

Ông ta vờ tay lấy còng lúc tôi mở cửa và lao ra khỏi xe. Khi tôi xem xét cái xác, ông ta thay đổi ý định và sờ khẩu Glock.

Nhưng lúc đó tôi lấy nó ra.

Lấy phù hiệu của tôi.

Phù hiệu màu vàng NYPD cấp khi đề bạt tôi làm thám tử.

- Lạy Chúa, - trông viên cảnh sát nhẹ cả người lúc ông ta nói và nhấc sợi dây màu vàng, vẩy tay ra hiệu cho tôi chui qua.

- Sao cô không nói cô là cảnh sát?

Chương 17

Tôi làm cảnh sát đã bảy năm, một năm rưỡi gần đây là thám tử loại 1 cho Đội Đặc nhiệm Bronx điều tra các vụ giết người. Vì thế cảnh sát Scott Thayer cũng là đồng sự của tôi. Anh là thám tử loại 3 cho Đội Đặc nhiệm Bronx chống ma túy.

Tôi có thể nói gì đây?

Cũng là những chuyện tình công sở diễn ra trong NYPD.

Tôi chui qua sợi dây vàng và tiến thẳng tới những ngọn đèn pha sáng chói mà Tổ Hiện trường tội ác đặt ở trung tâm công viên. Có lẽ vì tôi mệt đến rã rời, nhưng tôi đã quá quen với các loại hiện trường tội ác và chưa bao giờ thấy một cái khác thường đến thế, đầy rẫy cảnh sát. Chuyện quái gì vậy?

Tôi đi qua cái cầu khỉ han gỉ và một bức tường phủ đầy hình vẽ cho trò chơi bóng ném.

Tôi dừng lại trong bóng tối, bên ngoài những ngọn đèn sáng chói chiếu xuống một vòi phun nước cổ lỗ và đầy những vết bẩn đến mức lớp đá granit trông như màu đen.

Một tấm vải nhựa màu xanh bao quanh tầng đế hoa mỹ, nửa nổi nửa chìm trong nước che cái gì đó. Thứ gì dưới tấm vải nhựa xanh?

Tôi có cảm giác không phải là một tác phẩm nghệ thuật mới sắp được khánh thành tại đây, ở Bronx.

Tôi suýt nhảy dựng lên khi một bàn tay rộng và ấm vỗ nhẹ lên tóc gáy tôi dựng đứng.

- Cô làm gì ở đây thế, Lauren? - Thám tử Mike Ortiz nói với vẻ tươi cười, bình thản sẵn có của anh. Mike là đồng sự của tôi trong năm qua, trạc bốn mươi tuổi, to lớn và thoải mái. - Cô không xuống Quantico sắp xếp sao, ý tôi là nhật nhậm những mảnh khoe ở Học viện FBI? - Mike hỏi.

Chuyên đề nghiên cứu của tôi ở Virginia cộng tác với Phòng Khoa học hành vi của FBI, được NYPD bảo trợ về những kỹ thuật điều tra mới nhất.

- Tôi lỡ chuyến bay, - tôi thoái thác. - Tôi sẽ bay chuyến sớm mai.

Mike chặc lưỡi lúc huých tôi tiến vào chỗ đèn pha rọi sáng cạnh vòi phun.

- Tôi có cảm giác ngờ ngợ là cô muốn sắp xếp chuyến bay đó, - anh ta nói.

Người đồng sự ném cho tôi đôi ủng cao su và găng tay lúc chúng tôi đến mép băng đá cuộn của vòi

phun. Tôi chậm rãi mang vào rồi nhảy qua thành vào nước.

Nước mưa lạnh giá ngập đến nửa bắp chân.

Tôi giữ được thăng bằng đến đáng ngờ và tiến lên trước nhờ tập trung vào ánh lấp lánh của những ngọn đèn cảnh sát trong mưa. Trông chúng như những pháo hoa nhỏ xíu, tôi nghĩ lúc lội đến gần tấm vải nhựa hơn. Những đốm sáng màu đỏ và xanh nở tung bùng. Gần như không thật, giống mọi việc khác trong đêm nay.

Việc này thật ngớ ngẩn, tôi tự tin nghĩ lúc lồm bồm lội đến gần hơn.

Vì dưới tấm che chắc là một tên buôn bán ma túy. Hoặc chỉ là một kẻ nghiện. Những người như tôi thường chấm dứt cái việc gặp gỡ và chào hỏi bọn chúng, như tối nay chẳng hạn.

Cuối cùng, tôi đã ở bên tấm vải nhựa màu xanh, dưới ánh sáng chói chang, gay gắt và không khoan nhượng của những ngọn đèn trên nóc ô tô. Không trì hoãn hơn được nữa. Lúc này dù có muốn, tôi cũng không thể quay đi. Mike Ortiz ở ngay sau tôi.

- Đóng vai trò chủ nhân đi, Lauren, - anh ta nói. Tôi nín thở.

Rồi kéo mạnh tấm che.

Chương 18

Lạy Chúa tôi, xin hãy giúp con, tôi nghĩ. Ý nghĩ sau đó còn quái gở hơn.

Năm tôi lên bảy, tôi bị một người đàn ông ném bóng mềm trúng ngực. Tôi đang cổ vũ cha tôi, một trung úy cảnh sát tuần tra nhảy vút lên giao bóng trong cuộc đấu hàng năm của Đội Cảnh sát New York với Sở Cứu hỏa New York ở vùng Bronx Irish. Tôi không nhớ quả bóng đập vào tôi, không nhớ việc ấy tí nào. Người ta kể tim tôi đã ngừng đập. Cha tôi phải xoa bóp tim tôi cho đến khi hồi phục. Tôi không nhớ tí tẹo nào về ánh sáng cuối đường hầm hoặc bất cứ thiên thần hộ mạng có gương mặt dịu dàng nào vẫy gọi tôi lên thiên đường. Chỉ nhớ những khuôn miệng đau đớn và lạnh lẽo mấp máy của người lớn nhìn xuống tôi, trông như qua một lớp kính dày khác thường.

Lúc nhìn xuống, tôi thấy y hết cảm giác phân cách đó. Tôi nhìn thấy cách một bàn chân nước mưa đầy máu, cặp mắt nâu ẩm áp ngược nhìn tôi chằm chằm.

Tôi suýt ôm ghì Scott ngay tại đó, ngay lúc này.

Gần như để nguyên quần áo quy xuống nước bên cạnh anh, vòng tay ôm lấy anh.

Ngoại trừ tôi không thể nhúc nhích.

Tôi nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau tại số 48 Predinct, dưới đường cao tốc Cross Bronx. Tôi làm việc ngoài giờ trong phòng Đội Điều tra các vụ giết người trên gác, máy soda ở phòng họp chung không chịu nhận đồng đôla của tôi. Anh cho tôi một đôla của anh và lúc tôi ấn nút, hai chai Diet Coke rơi xuống.

- Đừng lo, - Scott nói và mỉm cười. Hầu như có thể nghe thấy tiếng cách khi mắt chúng tôi gặp nhau. - Tôi sẽ báo với bên Nội vụ.

Tôi nén lòng lúc mưa rơi quanh tôi. Tôi nhìn những vòng tròn nhỏ xíu trên cặp mắt ngây dại của Scott.

- Một trong những nhận dạng cho biết anh ta tên là Scott Thayer. - Mike nói. - Anh ta là thám tử Đội chống ma túy. Một người của chúng ta, Lauren ạ. Đây là một chuyện rất tệ. Kẻ nào đó đã giết một cảnh sát.

Bàn tay tôi đưa lên cặp mắt lộ tẩy của tôi. Tôi những muốn rút chúng ra.

- Anh ta bị đánh rất dã man, - cộng sự của tôi nói tiếp, tiếng Mike như vọng từ nơi nào đó trên sao Diêm Vương.

Tôi gật đầu. Hãy kể cho tôi điều gì tôi chưa biết đi, tôi nghĩ.

Lúc đó Mike nói.

- Bị đánh đến nát bét, - Mike nói, nổi giận dữ thấm vào giọng nói. - Rồi kẻ đó bắn chết anh ta.

Chương 19

BẮN CHẾT ANH TA?

- Cô có thấy đường vào của vết thương dưới hàm bên trái không? - Người cộng sự của tôi chỉ, trong lúc tiếp tục nói bằng giọng khe khẽ, thương xót.

Tôi nhìn chăm chăm, gật đầu. Tôi không thể tin là đã bỏ qua chi tiết đó. Trông nó giống cái rốn đặt không đúng chỗ. Tôi rùng mình lúc chợt nhớ tới cảm giác râu Scott mọc lởm chởm cạo trên bụng tôi.

- Và giác mạc.

Tôi gật. Cái chết đôi khi làm giác mạc mờ đi sau vài giờ. Giác mạc của Scott vẫn trong, chứng tỏ anh vừa mới chết.

- Anh ấy đeo bao súng ở mắt cá chân, nhưng khẩu súng bị mất, - Mike nói. - Bao súng nhỏ, nên tôi không chắc là vũ khí để làm việc... hoặc có khi bị ném đi trong trường hợp anh ta bị một phát đạn đáng ngờ. Ai biết anh ta đang làm gì ở đây? Đẳng nào thì mười hai người cố công cũng tốt hơn sáu người. Nhưng trông như Scott đã bỏ lỡ một ngày tình tự. Chúa phù hộ anh ấy.

Đây là một lý do không nên vương vấn mối tình lãng mạn nào trong cơ quan, tôi nghĩ lúc bước ra khỏi vòi phun và sụp xuống, dựa lưng vào thành bể ướt át, lạnh lẽo trong vài phút.

Đầu óc tôi mất khôn một nửa vì cứ quanh quẩn với một từ lúc tôi ngồi đó. Nó đập mạnh vào sọ tôi, nảy bật vào bên trong như một con chim mắc bẫy đang tìm đường thoát thân.

Tại sao?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Scott còn sống kia mà. Tôi đã nghe thấy tiếng anh rên rỉ lúc Paul mang anh ra xe. Tôi là thám tử Đội Điều tra các vụ giết người, một chuyên gia được huấn luyện kỹ càng những thứ đó. Lúc đó, Scott hãy còn sống.

Hãy còn sống, tôi nghĩ, hết liếc nhìn tấm vải nhựa lại đến mặt đất dưới chân tôi. Lát sau, tôi nhận ra đấy không phải là tấm vải nhựa. Nó là một tấm Neat Sheet.

Tôi lắc đầu không tin. Tôi nhớ rõ lần đến Stop & Shop mua tấm phủ dùng cho các kỳ nghỉ, Paul vẫn cất nó trong thùng xe của anh.

Paul, anh là thằng ngốc, tôi nghĩ lúc những giọt nước mắt nóng hổi trào khỏi mắt tôi.

Anh ngốc quá, ngốc thảm ngốc hại.

- Tôi hiểu mà, Lauren, - Mike nói lúc ngồi xuống cạnh tôi.

- Có thể người nằm đó là cô, - anh nói. - Cũng có thể là tôi. Hãy hình dung mọi việc anh ấy đã làm. Mọi thứ anh ấy đã có. Kể cả những trù tính.

Mike lắc đầu dứt khoát.

- Rồi bị ném vào vòi phun Bronx như một đồng rác. Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy nặng trĩu tội lỗi. Ý nghĩ thú tội đe dọa tôi như một cơn tuyết lở. Việc tôi cần làm là quay sang người cộng sự và thổ lộ tâm can. Kể hết với anh ta. Mở đầu đoạn kết của đời tôi như tôi đã biết.

Nhưng tôi không thể thốt ra một lời. Dù sao cũng không phải lúc này. Mong muốn bảo vệ Paul có phải là bản năng không? Tự vệ nữa? Tôi không biết, thành thật mà nói là tôi không biết.

Nhưng tôi không nói gì với người cộng sự và khoảnh khắc ấy trôi qua.

Tôi giữ kín ý nghĩ trong lòng và run rẩy vì khóc.

Chương 20

Tôi vẫn đang lau mắt lúc một đôi giày đen đóng vụng xuất hiện trước đôi ủng cao su của tôi.

Tôi ngẩng đầu và thấy sếp của tôi, trung úy Pete Keane. Ông là người Irish, da trắng, bộ mặt trẻ thơ và gầy guộc. Lãnh đạo Đội Đặc nhiệm Bronx điều tra các vụ giết người có tiếng là một lễ sinh già cỗi, chưa kể đến cặp mắt xám khắc nghiệt của ông.

- Lauren, - ông nói. - Cô đến đây khi nghe tin dữ, hả? Tôi rất hài lòng thấy cô làm thế. Tiết kiệm cho tôi một cuộc gọi. Tôi muốn cô là người điều tra chính trong vụ này. Cô và Mike sẽ là một nhóm hoàn hảo. Hai người là những tay cự phách của tôi, đúng không?

Tôi nhìn Pete Keane chăm chú. Mọi việc diễn ra với một tốc độ quay cuồng. Tôi khó mà thích ứng được với thực tế là Scott đã chết, và giờ đây sếp lại muốn cử tôi điều tra vụ này?

Tôi chợt tự hỏi liệu Keane có biết về mối tình của chúng tôi không. Chúa ơi. Có khi ông ta ngờ tôi biết gì đó về cái chết của Scott và thử tôi chẳng? Nó là gì vậy?

Không, tôi nghĩ. Không thể thế được. Trong cơ quan không ai biết. Scott và tôi đã trải qua một thời gian dài cân trọng để tin chắc điều đó. Ngoài ra, giữa chúng tôi chẳng có gì hơn những lời tán tỉnh và vài bữa ăn. Lẽ tất nhiên, cho đến tối nay.

Thực ra, dường như từng việc diễn ra giữa Scott và tôi tối nay là có thể hiểu được.

Âu chỉ là Pete Keane muốn tôi làm một vụ quan trọng, tôi hiểu rõ sau một hơi thở xua tan sự hoang tưởng. Trong đội tôi có nhiều thám tử lâu năm hơn, nhưng tôi, “nữ luật sư cảnh sát” như ông thích gọi, là một người cầu toàn. Tôi đưa kiến thức học được ở trường Luật vào công việc của đội. Tôi áp dụng có phương pháp, thấu đáo và hữu hiệu nên tỷ lệ thành công rất cao. Trên thực tế, các trợ lý của Chương lý hạt Bronx tranh nhận các vụ của tôi vì họ chỉ cao giọng đọc các báo cáo tôi viết để khởi tố.

Tôi hiểu rằng trong một vụ đầu đầu như thế này, các báo cáo gần như là tất cả. Rồi trên thực tế, sẽ nhận được hàng loạt mệnh lệnh gần như gửi tới hàng giờ.

Tôi chẳng muốn gì hơn là ra khỏi cái nơi tẻ nhạt này. Tôi cần thời gian để suy nghĩ, phân tích từng mảnh đời tan nát của tôi.

Tôi cảm thấy bụng tôi vặn xoắn như cái mở nút chai. Rốt cuộc, nó chứng tỏ sự bất tài của tôi, không sao tìm ra có hợp lý để không nhận nhiệm vụ. Trong khoảnh khắc ấy, tôi không sao tìm ra lời để nói.

- Bất cứ việc gì ông muốn, Pete, - tôi thấy mình nói vậy. Sếp của tôi gật đầu.

- Scott Thayer, - ông nói và mệt mỏi lắc đầu. - Mới hai mươi chín tuổi. Không thể tin nổi. Các bạn biết anh ta chứ?

Mike uống cạn tách cà phê, lắc đầu. Sếp quay sang tôi:

- Còn cô thì sao, Lauren? - Ông ta hỏi.

Làm sao tôi có thể phủ nhận Scott? Tôi nghĩ. Mới vài giờ trước, anh đã nhìn đắm đắm vào mắt tôi lúc vuốt ve tóc tôi trên giường anh. Giờ anh nằm đó, lạnh giá trên phiến đá, vẻ mặt đau đớn chỉ những người chết hoàn toàn lẻ loi mới có.

Đoàn tàu số 4 rít lên ở đường sắt trên cao khi vào đại lộ Jerome phía sau chúng tôi. Đèn tàu sáng màu xanh-trắng, nổi bật trên bề mặt tối tăm của những căn hộ bao quanh.

- Tôi thấy cái tên nghe quen quen, - tôi nói dối lúc tháo chiếc găng cao su.

Lời nói dối đầu tiên của tôi, tôi nghĩ lúc nhìn ra một biển những cảnh sát New York màu xanh lơ và ánh sáng loá của đèn xe cấp cứu.

Tôi có cảm giác đây sẽ không phải là lời nói dối cuối cùng của tôi.

Chương 21

- Hãy nói tôi nghe những gì hai người biết cho đến lúc này, - Keane nói. - Cảnh sát trưởng mới rời Whitestone. Tôi cần một số thứ để ông ta dụ lại, và giữ cho sự việc tiếp diễn. Các vị đã biết những gì tại hiện trường? Những ấn tượng hoặc bất cứ thứ gì đó?

- Nhiều vết rách lớn và bầm dập trên mặt, - Mike nói. - Một vết thương do đạn dưới hàm trái. Có lẽ còn nhiều hơn nữa, nhưng chúng tôi đang đợi nhân viên kỹ thuật rồi mới lật anh ta.

- Cỡ đạn?

- Trung bình. Có lẽ ba mươi tám, - Mike nhún vai, phỏng đoán.

- Có vũ khí làm việc hoặc phù hiệu ở nơi nào không? Mike lắc đầu dứt khoát:

- Cảm tưởng đầu tiên là có kẻ nào đó lao vào Thayer, đánh anh ta dữ dội, bắn chết rồi quăng anh ta xuống đây. Một kẻ khá hoảng hốt.

- Cô đồng ý chứ, Lauren? - Sếp tôi hỏi. Tôi gật đầu, hắng giọng.

- Có vẻ như thế, - tôi nói.

- Sao anh lại nói “quăng anh ta”? - Keane hỏi tiếp. - Anh khá tin là Thayer không bị giết tại đây?

- Trong vòi phun không có nhiều máu. Hơn nữa, quần áo anh ta đầy bùn và nhiều vết cỏ, - Mike nói. - Công viên này không hề nhìn thấy cỏ từ khi có dân Iroquois^[14].

- Tiến hành ngay những phát hiện của các vị, - Keane nói. - Nói chuyện với nhân viên kỹ thuật và hiện trường, rồi đến phòng làm việc của Thayer, kiểm tra các vụ anh ta đã giải quyết. Xem vụ nào đã mở, vụ nào đang làm. Trong lúc chúng ta nói chuyện, các thành viên khác trong Đội Đặc nhiệm chống ma túy đã được triệu tập. Hãy nói chuyện với họ khi họ đến. Nói với từng người trong đội.

Keane quay đi lúc một xe lao nhanh, có bốn xe tùy tùng từ hướng Nam lao tới. Ông vỗ nhẹ vào lưng tôi, hiền hậu như một người cha.

- Chắc là họ đang cố làm thế này với những người khó tính trong Vụ Quan trọng đây, nhưng tôi sẽ không để họ làm thế đâu. Chuyện này thường xảy ra trong nhà của chúng ta làm tôi cáu tiết.

Chương 22

Làm sếp tôi cái gì? Tôi lặng người suy nghĩ lúc Keane đi khỏi.

Thế là tôi sẽ bắt tay vào việc.

Gượng đã, tôi nghĩ. Paul ở đâu? Quá mãi giận anh, tôi không nghĩ đến việc xem anh có ổn không. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy ớn lạnh.

Theo những điều tôi biết, anh cũng có thể bị bắn! Điều đó thực sự làm tôi xúc động.

Trước hết, tôi cố gọi vào di động cho Paul. Bụng tôi chùng xuống lúc thấy anh chọn trả lời tự động.

Mình phải nhìn thấy xem Paul có ổn không.

- Khi thật, - tôi nói và đập điện thoại lên trán lúc ngược nhìn người cộng sự. - Anh sẽ không tin việc này, nhưng đêm qua tôi mất ngủ ghê gớm, thế là lúc nướng bánh, tôi đã để quên cái gì đó trong lò. Tôi cần tắt qua nhà, Mike. Anh có thể đợi tôi khoảng nửa giờ được không?

- Cái gì? - Mike nói và lắc đầu. - Vụ lớn nhất trong đời chúng ta... Mà này, bánh gì vậy?

- Bánh sôcôla hạnh nhân.

- OK, Betty Crocker, - Mike nói với một cái lắc đầu làm tôi điếng người. - Bây giờ tôi đành che giấu cho cô vậy. Đẳng nào chúng ta cũng phải đợi chuyên viên kỹ thuật. Ai hỏi, tôi sẽ bảo cô ghé qua phòng làm việc của Scott. Nhưng tốt hơn hết là cô vù đi, thưa nhà điều tra chính. Tôi không nghĩ trung úy vui lòng lúc quay trở lại không thấy cô ở đây, dù cô có mang cho ông ấy cả một bị quà trưa.

Nhưng lúc leo lên đỉnh phố cụt và phát hiện ra ô tô của Paul trên đường, phòng ngủ của chúng tôi sáng đèn, tôi giảm ga. Làn sóng nhẹ nhõm cuốn lấy tôi.

Ít ra thì Paul đã ở nhà.

Chương 23

Chiếc ô tô gợi cho tôi một ý nghĩ. Rốt cuộc, đầu óc tôi lại bắt đầu hoạt động. Tôi tắt hết đèn pha, còi hú và nhẹ nhàng lao tới phía nhà tôi như thể sắp thực hiện một vụ trộm. Tôi cần tìm hiểu đến mức tối đa trước khi đối mặt với Paul. Tôi đỗ xe trên phố, cách ba khối nhà và đi bộ nốt quãng còn lại.

Cửa chiếc Camry đã khóa, nhưng với Slim Jim tôi lấy trong thùng xe Mini của tôi, nó chỉ là tạm thời. Tôi dừng lại bên cửa tài xế vì một thứ mùi đập vào mũi tôi. Mùi chất tẩy rửa đượm hương nhựa thông. Có người đã dọn sạch sự hỗn độn. Gạt bỏ xúc động, tôi hít một hơi và bấm chiếc Mini Maglite.

Tôi tìm thấy vài giọt máu dưới băng ghế sau và trên thảm trải sàn.

Mất độ ba phút tôi đã tìm ra lỗ đạn.

Nó nằm dưới chỗ tựa đầu của lái xe. Nó vào nhưng không thấy đường ra. Tôi dò cái lỗ bằng lưỡi dụng cụ Leatherman tôi luôn mang theo và nghe thấy tiếng cách khi chạm vào thứ rắn. Sau vài cái kéo qua kéo lại, viên đạn chì bệt như cái nắm rơi khỏi lỗ vào bàn tay tôi.

Tôi cho vào xác, rồi nhắm mắt lại và ghép các mảnh của sự việc lại cho thật khớp.

Chắc là Paul đang lái xe lúc Scott nằm ở ghế sau tỉnh lại. Mất phương hướng và sợ mất mạng, Scott đã rút khẩu súng ở mắt cá chân và bắn Paul. Viên đạn thứ nhất trúng cái tựa đầu.

Paul quay lại và cố giằng khẩu súng. Rồi súng nổ lần nữa.

Trúng hàm Scott. Lạy Chúa tôi.

Tôi hít một hơi chất tẩy rửa trước khi tiếp tục lập luận. Sau đó, ắt Paul hoảng sợ. Dù là tự vệ, anh thừa hiểu bắn chết một cảnh sát sẽ khó lòng thoát tội. Thế là anh vạch nhanh một kế hoạch, tốt hết mức có thể. Scott là một cảnh sát. Ai hay giết cảnh sát? Bọn buôn bán ma túy. Thế là Paul lái xe đến Bronx và không dừng lại cho đến khi tìm ra một khu buôn bán ma túy tấp nập. Lúc đó anh ném xác Scott, rồi về nhà và rửa sạch xe.

Tôi lắc đầu lúc nước mắt lại dâng đầy lần nữa. Tôi quý gói nơi Paul đã giết Scott mà nức nở đến dăm phút, cho đến lúc mắt đau nhức.

Chuyện này không công bằng. Không đúng. Một phán xử sai lầm và bây giờ ba con người bị tan nát hoàn toàn. Cuối cùng, tôi lau nước mắt và ra khỏi xe rồi tiến về nhà. Và về với Paul.

Nhưng trước hết tôi cần làm một việc phụ nho nhỏ đã.

Chương 24

Tôi là thám tử chuyên điều tra các vụ giết người, và là một thám tử khá cừ, nên dễ dàng tìm thấy khẩu súng và phù hiệu của Scott ở kho chứa đồ trong vườn nhà tôi.

Phải mất nhiều công sức và chất tẩy rửa mới xóa được hiện trường tội ác. Tôi không tìm ra chứng cứ nào trong thùng rác, nên tôi đến nơi giấu hợp lý tiếp theo. Một cái túi Stop & Shop chúng tôi dùng đựng rác treo ở sau cánh cửa nhà kho. Nó đầy áp khăn giấy đầy máu hồng hồng.

Bên dưới cái túi là phù hiệu của Scott và khẩu súng Paul đã dùng giết anh.

Đó là một khẩu súng lục ổ quay Colt 38 nòng ngắn, loại dành riêng cho thám tử. Nó là vũ khí chuyên dụng. Tôi dùng một trong những khăn giấy cầm nó lên. Tôi đổ ổ đạn và nhìn những cái lỗ đen ngòm, nơi khuyết hai viên đạn.

Tôi cẩn thận để nó lại dưới cái túi rồi khóa cửa nhà kho. Tôi đang leo lên đường dành cho xe đến cửa trước thì điện thoại của tôi rung.

Tôi nhìn tên người gọi, rồi nhìn cửa sổ phòng ngủ của tôi sáng đèn. Tôi nép mình vào bóng tối bên cánh cửa gara.

Đó là Paul.

Anh ta muốn gì? Tôi có nên nghe điện thoại không? Anh ta đã nhìn thấy tôi chưa? Tôi không nghe và để máy ở chế độ nhận tin nhắn. Vài giây sau, tôi bấm nút “chạy” nghe tin nhắn của anh:

- Chào Lauren. Anh đây. Anh đang ở nhà. Anh gặp một số trục trặc với chuyến bay. Anh sẽ giải thích sau nhé. Em cũng có vấn đề với chuyến bay sao? - Paul nói.

- Anh thấy ô tô của em không có đây. Em đi làm việc à? Hãy gọi cho anh khi có dịp, nhé? Anh lo cho em.

Lo cho tôi? Tôi nghĩ và nhìn trừng trừng lên cửa sổ. Tại sao? Tôi chẳng giết ai hết.

Chuyện này còn gì kỳ quái hơn? Ít ra anh ta cũng ổn, tôi nghĩ và gập điện thoại lại.

Paul ổn về thể xác, chứ không phải thứ khác.

Đến bên bậc hè, tôi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị bước vào và đối mặt với anh ta, thì điện thoại rung lần thứ hai.

Nhưng lần này không phải Paul.

Là công sự của tôi. Tôi trở lại bóng tối cạnh gara rồi mới nhận điện.

- Mike?

- Hết giờ rồi, Lauren, - anh nói. - Keane đang đến. Tôi không thể trì hoãn hộ cô lâu hơn. Cô phải trở lại đây ngay bây giờ.

- Tôi đang trên đường, - tôi nói.

Tôi ngược nhìn cửa sổ buồng tôi lần nữa. Tôi đợi quái gì ở đây? Tôi nghĩ. Sao tôi phải lẩn lút trong bóng tối bên ngoài nhà mình? Tôi cần vào trong và nói chuyện với Paul. Cứ để cho cuộc khủng hoảng tiến triển. Gọi một luật sư giỏi. Hãy xử sự có lý trí. Hãy là người trưởng thành. Suy tính chuyện này bằng cách nào đó đi chứ.

Chỉ còn việc nhìn thẳng vào mắt Paul và nói:

- Vâng, em đã lừa dối anh. Đêm nay, em đã làm tình với một người đàn ông khác, và bây giờ chúng ta phải giải quyết cái hậu quả khủng khiếp của việc anh đã làm.

Tôi đã nghĩ như thế lúc mưa lại tiếp tục rơi quanh tôi. Bản tính tôi không phải là người hay chần chừ, nhưng trong trường hợp này, tôi đã làm một ngoại lệ.

Tôi men theo những cái bóng trong lúc lảo đảo trở lại ô tô.

Chương 25

Tôi để xe ở một ngã ba rộng và đi bộ xuống phố 193 trong trạng thái mê mụ, cố nghĩ cách thoát khỏi thảm họa này. Tôi gặp Mike ở lối vào phía nam công viên, cách xa nơi các sếp đặt Trung tâm chỉ huy trên phố Jerome.

Tôi không thể không chú ý đến nửa tá xe lấy tin đồn dọc phố. Hay thật. Công chúng có quyền được biết. Lẽ ra tôi phải hỏi: Tại sao lại thế?

- Có ai chú ý đến việc tôi vắng mặt không? - Tôi hỏi Mike thay lời chào.

Về mặt anh phiền muộn:

- Tin xấu đây, Lauren. Cảnh sát trưởng đã đến cách đây mười phút, mọi người rất bất bình vì không biết cô ở đâu.

Bụng tôi đau thắt.

- Nhưng cô biết tôi rồi, - Mike nói. - Tôi chỉ cố vỗ về ông ta và nói chuyện rồi đưa ông ta về xe đặc chủng, chỗ của ông ta.

Tôi đắm vào cánh tay người cộng sự luôn luôn thông minh của tôi. Trên thực tế, quan hệ của chúng tôi rất tốt.

- Tôi rất cảm kích, - tôi nói. Mike không hình dung nó đáng giá biết chừng nào.

Mưa vẫn rơi đều đều lúc chúng tôi đến các căn nhà trên đại lộ Creston ở phía đông công viên. Nếu như hai sân bóng ném bằng bê tông rộng rãi, những vòng bóng rổ han gỉ và những cây đu cho trẻ em có thể coi là một công viên.

Tôi không biết James có phải là thần hộ mệnh hay không, nhưng tôi có linh cảm khác thường: những ngôi nhà cổ quanh công viên không phải là nơi bán cần sa, côcain và hêrôin. Tuy nhiên, căn cứ vào vẻ mặt của những thanh niên buồn chán, mũ trùm đầu sùm sụp dưới mái hiên bằng nhựa đỏ ở tiệm rượu góc phố, sự có mặt của chúng tôi làm việc mua bán chậm đi nhiều.

- Cho tôi biết những tin tức anh thu thập được, Sarge, - Mike nói với một cảnh sát da đen chắc nịch đang điền vào báo cáo trong cửa một xe cảnh sát mở rộng.

Anh ta ngược nhìn, bộ mặt chán ngán. Tốt, tôi nghĩ, thất vọng thế kia là ổn rồi.

- Chúng tôi tìm ra Amelia Phelps, một bà già Mỹ gốc Phi tám mươi tuổi sống trong cái nhà cà khỗ đằng kia kia, - viên trung sĩ nói và chỉ một căn nhà sùnn che vải nhựa ở góc phố. - Bà ta nói đã nhìn thấy một cái ô tô đỗ gần đường dành cho xe của bà ấy, - viên trung sĩ tiếp tục, - và một người đàn ông vác một thứ gì đó ra khỏi xe.

- Là da trắng, da đen hay Tây Ban Nha? - Mike hỏi. Chợt một tiếng quát to ngắt lời anh:

- ĐÂY LÀ THỨ CHÚNG MÀY VỐT ĐƯỢC!

Đó là một trong những tên đội mũ trùm xám trước tiệm rượu. Cánh tay và bàn tay gầy dang rộng.

- TỶ SỐ 5-0 CUỐI CÙNG ĐÃ ĐẾN VỚI HỌ! - Gã lại gào lên. - LÚC VẬT LỘN!

Mike lao ra đường phố có quán rượu nhanh đến mức tôi phải lóc cóc chạy theo mới kịp.

- Thế là gì hả? - Anh nói và lấy tay bịt tai lúc chúi xuống dưới sợi dây chằng quanh hiện trường rồi len vào giữa đám người trước cửa hàng.

Hầu hết những người mua, bán ở St. James đã khôn ngoan tản vào các khối nhà, nhưng kẻ kích động, một gã Tây Ban Nha gầy gò, mắt xanh, da trắng không hiểu sao vẫn đứng trơ trơ tại chỗ. Gã trạc hai mươi tuổi.

- Gì hả? Các người không muốn nghe sự thật à? - Gã nói lúc hếch cái đầu của một võ sĩ hạng gà vào Mike. - Nào, làm gì thì làm đi, thằng ngu.

Mike nhấc bổng cái thùng rác bằng kim loại ở góc phố, nâng bằng cả hai tay và ném vào gã kia như ném bóng rổ. Mép bằng thép đập thẳng vào lưng gã rồi bắn vào rãnh nước. Mike nhấc cái thùng lên và đổ ụp xuống, vùi gã kia vào đồng rác rưởi.

- Hắn là đồ vô dụng, - tôi thì thào vào thái dương anh sau khi bắt kịp. - Anh muốn mắc kẹt vào cái chuyện đáng nản này à? Hãy mở mắt ra, Mike. Các sếp ở khắp nơi kia.

Mike xoa xoa mạch máu đập rộn ở thái dương lúc anh để tôi lôi đi.

- Cô nói đúng. Cô nói đúng, đồng sự ạ, - anh lẩm bầm, đầu cúi gục. - Xin lỗi, tôi sai rồi.

Đây là lúc tôi nhớ ra.

Mike là một cảnh sát thể hệ thứ hai, cha anh đã bị giết trong lúc thực thi nhiệm vụ. Cha của Mike là cảnh sát giao thông, ông bị bắn vào mặt khi bước vào một ô tô dưới đường hầm đang diễn ra vụ cưỡng hiếp. Đây là một trong rất ít vụ giết cảnh sát trong lịch sử của NYPD chưa bao giờ được làm sáng tỏ.

Vì thế, chỉ có một thứ làm người cộng sự điềm đạm của tôi nổi điên, tôi nghĩ lúc kéo anh tới nhà nhân

chúng.

Đó là việc một cảnh sát bị giết.

Sự việc tiến triển mỗi lúc một hay hơn đây.

Chương 26

Nhân chứng của chúng tôi ở đây. Chính xác thì bà ấy đã thấy những gì?

Amelia Phelps bé nhỏ, già lão, da đen, là giáo viên môn Anh ngữ của trường Trung học Bronx đã nghỉ hưu.

- Các vị uống trà nhé? - bà hỏi, phát âm rất chuẩn lúc dẫn chúng tôi vào phòng khách bụi bặm, cũ kĩ của bà. Sách phủ kín khắp nơi và xếp thành chồng cao đến ngang ngực như rác trong bãi thải.

- Hay quá, thưa bà Phelps, - Mike nói, lấy cặp kính hai tròng và đeo vào.

- Cô Phelps, - bà sửa lại.

- Tôi xin lỗi, - Mike nói. - Cô Phelps, như cô đã biết, thì thể một sĩ quan cảnh sát được tìm thấy trong công viên. Chúng tôi là thám tử điều tra. Cô có thể giúp đỡ chúng tôi không?

- Chiếc xe tôi nhìn thấy là một chiếc Toyota, - cô Phelps nói. - Tôi tin là một chiếc Camry kiểu mới.

Người đàn ông bước ra là người da trắng, có lẽ cao xấp xỉ mét tám. Anh ta đeo kính và mặc quần áo đen.

Lúc đầu, tôi tưởng anh ta đến đây vì lý do đáng tiếc như hầu hết những người da trắng đến cộng đồng chúng tôi: ấy là mua ma túy bất hợp pháp của các gã thanh niên ở khu vực này. Nhưng lạ thay, tôi thấy anh ta mở cửa sau rồi xuất hiện với một cái gì đó to tướng cuộn tròn trong tấm nhựa màu xanh. Chắc chắn đó là một xác người. Gần năm phút sau anh ta trở lại, tay không và lái xe đi.

Tôi liếc nhìn Mike, trông anh sững sốt, vui sướng trong khi tôi mất hết can đảm.

Vị nhân chứng Bronx này, cựu giáo viên này thực sự là hiếm có. Chúng tôi đã chụp ảnh trạm xăng lúc giữa trưa, ở đấy không ai trong hai chục người nhìn thấy gì. Những đám cưới đi qua, cả hai họ đều chẳng nghe thấy hoặc nhìn thấy gì. Lúc này, vào lúc nửa đêm, chúng tôi có một đồng việc ở nơi bán ma túy, có vẻ là khó khăn nhất trong các vụ giết người phải tháo gỡ, và chúng tôi ngẫu nhiên gặp một bà già có trí nhớ chính xác như chụp ảnh.

- Bà có nhớ được số xe không? - Mike hỏi, đầy hy vọng.

Không, tôi nghĩ và nhăn mặt. Lạy Chúa, xin Người khiến bà ta nói không.

- Không, - cô Phelps nói.

Tôi phải cố lắm mới lặng lẽ thở phào.

- Vì trời tối quá? - Mike nói, thất vọng.

- Không phải, - cô Phelps nói và nhìn anh như một học trò quên giờ tay. - Không có biển xe.

- Cô có gọi cho cảnh sát và thuật lại những gì cô nhìn thấy không? - Tôi nói.

Cô Phelps vỗ nhẹ lên đầu gối tôi.

- Thám tử ạ, trong khu vực này, tránh những việc của người khác là điều cần thiết.

- Vậy sao cô lại nói với viên cảnh sát gõ cửa nhà cô rằng cô đã nhìn thấy gì đó? - Mike nói, tò mò.

- Vì họ hỏi, và tôi không phải là kẻ dối trá, - cô Phelps gật đầu nghiêm nghị và nói.

Nó làm một trong chúng tôi nói dối, tôi nghĩ.

- Cô có thể nhận ra người đàn ông cô nhìn thấy trong một hàng người không? - Tôi hỏi với nụ cười căng thẳng.

- Chắc chắn rồi, - cô Phelps nói.

- Tuyệt, - tôi nói và đưa cho cô Phelps danh thiếp của tôi. - Chúng ta sẽ giữ liên hệ.

- Cô có thể dựa vào cái này, - Mike nói thêm.

Chương 27

Mike kéo cặp kính hai tròng lên đỉnh đầu lúc chúng tôi rời nhà Amelia Phelps và trở lại công viên. Anh phấn khởi lắm lắm một mình vì những ghi chép trong cuộc phỏng vấn. Chắc anh cảm thấy chúng tôi đang đến gần kẻ giết người. Tôi biết, đây là một cảm giác tuyệt vời. Anh là một thám tử, và là một anh chàng cừ khôi.

Tôi vô cùng bẽ tắc.

Tôi xấu hổ vì nói dối Mike và những cảnh sát đang lang thang dưới mưa đằng kia. Khi một cảnh sát qua đời, tất cả cảnh sát đều cảm nhận điều đó. Lẽ tất nhiên, trước hết là giận dữ, nhưng ẩn bên dưới là nỗi sợ hãi bồn chồn. Tôi có sai lầm khi chọn cái nghề nguy hiểm này không? Có đáng phải chết vì nó không?

Tôi hiểu các bạn và đồng sự của tôi đang choáng váng. Kể lại sự thật, tôi có thể xóa bỏ sự căng thẳng, lo âu của họ. Ý nghĩ thêm người đau đớn khiến tôi gần như phát ốm.

Tôi nhắm mắt, lắng nghe tiếng nói lạo xạo trong radio cảnh sát và tiếng mưa rơi trong đám cây.

Tôi không nói gì với ai về những điều tôi biết, về những việc thực sự xảy ra cho Scott.

Tôi vẫn cúi đầu và ngậm miệng.

Tôi chỉ ngược lên lúc nhìn thấy sự xáo động ven vòi phun.

Vài chục cảnh sát xếp thành hai hàng song song từ vòi phun đến toa xe của nhân viên pháp y.

- Họ đang đưa anh ấy ra, - tôi nghe thấy một trong các cảnh sát nói lúc chạy qua tôi, chiếm chỗ trong hàng.

Một hàng rào danh dự gồm sáu cảnh sát cẩn thận bước xuống nước ở vòi phun và đỡ thi hài của Scott trong bao màu xanh đen từ các nhân viên đội pháp y. Họ đối xử với anh như thể anh là một bệnh nhân vẫn còn sống. Ôi, lạy Chúa tôi, ước gì đó là sự thật. Ước gì tôi có thể trở lại đêm hôm ấy, từng giây một.

Cùng với hàng ngũ màu xanh lơ đứng im phăng phắc lúc nửa đêm, ai đó bắt đầu hát Danny Boy bằng giọng nam cao, trong trẻo, đầy ám ảnh, giọng hát có thể làm Ronan Tynan ghen tị.

Bạn muốn có một định nghĩa về sự tuyệt vọng không? Về sáu cảnh sát chậm chậm khiêng một đồng đội đã chết qua khe mái các căn nhà trong mưa rơi và tiếng kèn túi ngân nga. Scott là người Irish? Tôi

không biết. Tôi cho rằng các cảnh sát từ trần đều là dân Irish.

Tôi ngắm mưa rơi như nước thánh rảy lên cái bao đựng xác lúc đoàn diễu hành đi qua tôi. Những người đàn ông ở khắp mọi chỗ khóc nức nở, không giấu giếm. Tôi còn quan sát cả cảnh sát trưởng khum bàn tay che mắt, đứng cạnh xe tang của Đội Pháp y.

Đoàn tàu số 4 chạy trên cao, phát ra tiếng trống dạo khúc quân hành lúc thi hài Scott trượt vào đằng sau toa như một ô ngăn kéo.

Nước mắt tôi giàn giụa, dường như tuyên lệ của tôi bị rách.

Chương 28

Tôi chợt thấy một bóng trắng mờ mờ bên khóe mắt, rồi đột nhiên tôi ở trong vòng tay ấm áp của ai đó.

- Ôi Lauren, - Bonnie Clesnik, bạn cùng lớp với tôi ở đại học, thì thầm vào tai tôi lúc kéo tôi vào sát bên chị. - Chuyện này khủng khiếp quá. Tôi nghiệp anh ấy.

Bonnie học ở Đại học Tổng hợp New York rồi bỏ ngang để làm cảnh sát, hiện giờ chị là trung úy trong Đội Hiện trường tội ác. Là những phụ nữ duy nhất có nghề, lại học trong một lớp đầy những anh chàng Long Island mặt mũi nhẵn nhụi, phần lớn mới hai mươi hai tuổi, chúng tôi nhanh chóng thân thiết. Tôi đã nhiều lần ghé qua căn gác xép của chị và Tatum, cộng sự của chị ở quảng trường St. Mark.

Bonnie rút một khăn giấy và lau khóe mắt, rồi cũng đưa tôi một cái.

- Nhìn chúng mình xem, - chị nói và cười. - Những cảnh sát hùng hổ chưa? Cái gì thế này? Một năm rồi sao? Cậu làm tóc kiểu gì thế này? Mình thích đấy.

- Cảm ơn, - Mike nói và bước vào giữa chúng tôi. - Tôi chỉ đi nhờ thôi. Còn đây là ai?

- Bonnie à, anh chàng gốc này là Mike, cộng sự của mình, - tôi giới thiệu họ với nhau. - Mình tưởng cậu làm ca ngày.

- Nghe tin là mình chạy tới đây, cũng như những người khác thôi, - Bonnie nói. - Từ hôm 11 tháng Chín, mình chưa bao giờ nhìn thấy nhiều cảnh sát ở cùng một chỗ như thế này. - Chị cởi cái túi ướp lạnh đeo chéo trên ngực, cạnh mấy cái máy ảnh. - Tuy vậy, mình mừng là đã làm thế, Lauren ạ. Mình thực sự mừng. Mình nghĩ mình đã tìm thấy thứ gì đó.

Tôi nhận cái túi lạnh từ tay chị và giơ lên.

Các ngọn đèn trong công viên và phía xa dường như sáng trắng, gay gắt. Tôi cảm thấy như mưa rơi xuyên qua tôi.

Tôi lật cặp kính gọng kim loại, ánh màu bạc của Paul trong tay.

- Nó ở trong tấm vải quần Scott, - Bonnie nói. - Mình đã gọi một anh chàng trong Đội chống ma túy. Scott không đeo kính này. Nếu đây là kính thuốc, bọn mình có thể kiểm tra hồ sơ của từng bác sĩ nhãn khoa trong ba bang kề nhau và tóm cổ thằng chó đẻ bốn mắt nào đã làm việc này.

Tôi thấy ngứa ran sau mắt trái lúc Mike reo to và đập vào lòng bàn tay Bonnie hân hoan.

Lát sau, radio của Mike phát ra một chuỗi tiếng nói.

- Sếp đây, Lauren ạ, - anh ta nói. - Cảnh sát trưởng đã vào xe đặc chủng và muốn có chỉ dẫn tường tận.

- Cậu ổn chứ, Lauren? - Bonnie nói và đặt tay lên lưng tôi. - Trông cậu không hăng hái lắm.

Tôi nhìn chị, nhìn vẻ ân cần trong mắt chị. Chúa ơi, tôi ước ngã quỵ xuống ngay tại đây, ngay lúc này. Bonnie là một người bạn, một phụ nữ và một cảnh sát. Trong tất cả mọi người, chị có thể là người thấu hiểu nhất. Hãy bảo tôi phải làm gì đi. Hãy giúp tôi với.

Nhưng tôi nói gì đây với chị? Tôi đã ăn nằm với người đã chết, và người đó lại do chính chồng tôi giết ư? Tôi tránh cái nhìn của Bonnie. Tôi hiểu rằng không ai có thể giúp được tôi. Tôi chỉ dựa vào mình tôi mà thôi.

- Minh ổn, - tôi nói.

- Tất cả chúng tôi đều khá bối rối, - Mike giải thích với Bonnie lúc anh đưa tôi tới chiếc xe của Trung tâm chỉ huy. - Một vài tên trong bọn buôn bán ma túy cũng chảy nước mắt khi viên cảnh sát tóc đỏ hát Danny Boy.

Mike quàng tay ôm tôi lúc chúng tôi bước đi. Anh thực sự là một chàng trai tốt bụng, một trong những người tốt nhất.

- Sếp của chúng ta đang bắn lên, Lauren ạ. Lúc đầu tôi tưởng chúng ta mới bối rối. Cô cũng như tôi thừa biết giải quyết cả đồng việc khó khăn biết chừng nào. Nhưng xem này. Hết sai lầm này đến sai lầm khác.

Chúng ta thấy đây là một tay nghiệp dư. Tôi hầu như đã khiến ông ta nghĩ là chính ông làm mất dấu vết, nhưng đầu óc ông ta đang sôi sùng sục và ông ta làm hỏng hết, chỉ ép chúng ta đến gần hơn và gần hơn mà thôi. Một nhóm mười hai thằng đực rựa nói vào giờ này ngày mai, chúng tôi sẽ đét vào bộ mông đáng thương của ông ta. Cô mệt lắm à?

Tôi lắc đầu lúc cô đứng vững, cố tiến thẳng tới chiếc xe buýt.

- Không sao đâu, Mike, - tôi nói. - Tôi không nhận những vụ cá cược ngu xuẩn đâu.

Chương 29

Một lát sau, tôi buộc mình phải đứng thẳng trong khoảng sáng rực, vô trùng bên trong xe Trung tâm chỉ huy.

Khắp mọi chỗ là các cảnh sát trước màn hình máy tính. Các sếp sơ mi trắng muốt đang quất vào điện thoại di động. Một bản đồ khu vực chiếu lên màn hình rộng. Giống như một phòng làm việc trong Lầu Năm góc, hoặc giống như trong chương trình 24 giờ trên tivi.

Tôi cảm thấy tiếng tim tôi đập điên cuồng trong màng nhĩ, đằng sau mắt tôi.

- Thừa cảnh sát trưởng, - sếp tôi nói với vẻ trang trọng không ngờ. - Đây là thám tử Stillwell, điều tra viên chính trong vụ này.

Một bàn tay rộng bắt tay tôi, và tôi ngược nhìn vào bộ mặt nổi tiếng, đen sẫm hiền như người cha của Ronald Durham, cảnh sát trưởng New York.

- Rất mừng được gặp cô, thám tử Stillwell, - Durham nói bằng giọng ấm áp, ngọt ngào. - Một số báo cáo của cô đã qua bàn tôi. Cô làm việc rất giỏi.

Lạy Chúa tôi, tôi lại cảm thấy chóng mặt. Câu “rất giỏi” đầu tiên của tôi từ miệng cảnh sát trưởng. Đặt thêm chiến tích nữa trong sự nghiệp.

Rồi tôi suy sụp như một kẻ nghiện sau ba ngày liên hút xách liên miên khi chợt nhớ tới vật chứng sờ sờ - cặp kính của Paul.

Miếng pho mát trong tủ lạnh của tôi còn tồn tại lâu hơn sự nghiệp của tôi.

- Cảm ơn ngài, - tôi đáp ứng.

- Hãy cho tôi biết cô đã làm những gì rồi, - Durham nói tiếp. Đôi mắt ông to và xoáy vào mắt tôi.

Tôi thuật lại tất cả. Những vết thương của Scott, sự miêu tả rành mạch của Amelia Phelps về Paul và chiếc ô tô của anh ta, cặp kính chúng tôi tìm thấy. Toàn bộ phương pháp thực hiện cho thảm họa của riêng tôi.

Khi tôi nói xong, cảnh sát trưởng gõ gõ ngón tay trở lên môi. Không như nhiều vị lãnh đạo trơ tráo, Durham thực sự là một thám tử theo cách của riêng ông.

- Cô đã xem các vụ đã mở của anh ta chưa? - Cảnh sát trưởng hỏi.

- Tôi chưa có dịp, thưa ngài. Đây là việc tiếp theo trong danh sách của tôi.

Durham gật đầu.

- Cô tiến nhanh đây, - ông nói. - Tính thiết thực là thứ duy nhất có thể khiến mọi người ở đây đỡ choáng váng.

Không phải với tất cả đâu, tôi nghĩ.

- Này thám tử, - cảnh sát trưởng nói và mỉm cười. - Tôi biết ông sắp yêu cầu tôi điều gì. Vì sao thì tôi không rõ. Tôi chỉ biết rằng ở NYPD, sau khi sếp “xoa” thì cú “đấm” sẽ không còn xa.

- Thưa ngài? - Tôi nói, cố che giấu sự căng thẳng trong giọng nói và rất khó khăn.

- Tôi muốn nhắc cô việc thông báo với gia đình Scott. Quai hàm tôi cứng lại và tôi ngạc nhiên thấy rằng tôi không đánh vào nhau lập cập. Lạy Chúa tôi, tôi đã quên bẵng! Báo với gia đình là phần việc đầu tiên của tôi.

Scott đã kể với tôi anh có mẹ và một cô em gái ở đâu đó tại Brooklyn. Làm cái việc đau đớn ấy ra sao đây? Lẽ nào tôi có thể thản nhiên rút tay vào túi?

- Vâng, thưa ngài, - tôi nói.

- Tôi biết đây là phần việc đáng tiếc nhất của cô, - cảnh sát trưởng Durham nói, ông vỗ nhẹ vai tôi như một người cha. - Tôi chỉ nghĩ phải làm xong trước khi có người tiết lộ tên Scott cho báo chí. Tôi nghĩ họ nghe tin từ một người cùng công sở sẽ hay hơn. Lát sau tôi có thể tới. Hãy cố làm dịu cú sốc này.

- Tôi hiểu, - tôi nói.

Cảnh sát trưởng thở dài.

- Dù tôi biết chúng ta làm gì đi nữa cũng chẳng là gì so với sự hủy hoại cho vợ Scott, - Durham nói, nghiêm trang. - Chưa kể ba đứa con nhỏ của cậu ấy.

Chương 30

Scott đã có vợ?

Tôi cố đứng thẳng trên đôi chân đột nhiên tê dại, hoàn toàn dựa vào lý trí.

Là cha của ba đứa con?

Chắc chắn anh chưa bao giờ nhắc đến chuyện này. Chưa bao giờ nói đến vợ. Hoặc các con. Scot đã kể với tôi anh là chàng độc thân đủ tư cách nhất trong NYPD.

- Tôi hiểu, - cảnh sát trưởng nói. - Chuyện này chỉ ngày càng tệ hơn. Chúng ta có mặt ở đây tối nay đã là một bi kịch. Vợ Scott, Brooke, mới hai sáu tuổi. Ba đứa con mới lên bốn, lên hai và mới sinh.

Một cái vỗ vai hiền hậu nữa, báo hiệu cuộc gặp của chúng tôi chấm dứt. Tôi có cảm giác ắt hẳn những cái vỗ về như cha con kia là một mục thử nghiệm thăng chức của NYPD.

- Trung úy của cô có địa chỉ, - cảnh sát trưởng nói. - Tiến hành đi, thám tử. Chúc may mắn.

Sau khi chúng tôi chào cảnh sát trưởng và rời xe của Trung tâm chỉ huy khoảng hai chục phút, chúng tôi đứng trước ngôi nhà kiểu thực dân Hà Lan duyên dáng ở giữa một khối nhà dài xếp thành hàng.

Các cửa sổ nhà Thayer tối om. Nhiều bông hoa rực rỡ men theo con đường uốn cong màu xám đen xuyên qua bãi cỏ cắt tỉa gọn gàng.

Cuối con đường ngắn dành cho xe là tấm ván hậu bóng rổ Fisher-Price. Tôi phải quay ngoắt khỏi cảnh ấy. Tôi xem đồng hồ. Mới sắp bốn giờ sáng.

Gượng đã, tôi nghĩ, điên rồ. Tôi có phải vào ngôi nhà này không? Tôi có thể bỏ đi được không? Quên tất cả đi. Quên tôi là một cảnh sát. Quên tôi là một người vợ. Ý tôi là, vì sao lại cứ phải theo quy ước? Tôi đang ở nơi mua bán để đổi đời. Biết đâu tôi có thể bỏ chạy đến một tu viện và làm pho mát.

- Sẵn sàng chưa, Lauren? - Mike đứng cạnh tôi hỏi.

- Chưa, - tôi nói và tiện tay mở cánh cửa bảo vệ. Rồi tôi đập cái vòng đồng lên cánh cửa bên trong vài lần.

Đẹp quá, đây là ý nghĩ đầu tiên của tôi lúc nhìn gương mặt người phụ nữ nhỏ nhắn da ngăm ngăm trả lời bên cửa.

Tại sao Scott lại lừa dối người phụ nữ trẻ đẹp đến hoàn hảo này? Người mẹ của ba đứa con anh.

- Ai đó? - Brooke Thayer nói, mắt cô mở to hết nhìn tôi đến Mike rồi lại quay sang tôi.

- Chào chị Brooke, - tôi nói và giơ phù hiệu của tôi cho cô nhìn. - Tên tôi là Lauren. Tôi là thám tử ở phân khu của Scott.

- Lạy Chúa tôi, - Brooke nói, hiểu ngay lập tức và nói rất nhanh. - Scott làm sao? Không! Có chuyện gì thế? Anh ấy bị thương? Anh ấy bị thương ư?

Báo tử thường theo nhiều kiểu, và không kiểu nào dễ nói. Một số thám tử nói thẳng. Những người khác làm dịu cơn sốc bằng cách ban đầu nói nạn nhân bị thương nặng rồi dẫn đến cái chết.

Lần đầu tiên trong đêm nay, tôi nói thẳng thừng:

- Anh ấy bị bắn, Brooke. Tôi rất tiếc. Anh ấy đã mất. Tôi quan sát mắt cô ta lạc đi. Đây là thứ không bao giờ quen được. Theo dõi một người đang đứng thẳng trước mặt ta biến mất. Rút vào bản thân.

Lúc đó Brooke loạng choạng lùi lại, rời cánh cửa, chân cô quờ quạng từ bên này sang bên kia như một trung vệ cố bắt bên dưới quả bóng đang bay. Cuối cùng, cô khụy gối.

- Không! - Brooke Thayer gào to.

Tôi cũng quỵ gối cùng cô trong tiền sảnh tối tăm, bàn tay tôi - bàn tay tội lỗi, phản bội, kinh tởm của tôi - xoa xoa lưng cô khi cô gào mỗi lúc một to.

- KHÔÔÔNG! KHÔÔÔNG! KHÔÔÔNG!

- Tôi biết, - tôi thì thầm vào tai cô. - Tôi hiểu mà.

- CHỊ KHÔNG HIỂU CÁI QUÁI GÌ HẾT! - Cô quát vào mặt tôi, cào xé đẩy tôi ra. Tôi lùi lại, nấu mình. Móng tay dài của cô đã rạch một đường đỏ bầm chéo qua trán tôi. Rồi cô ngã nghiêng trên sàn.

- Chị không hiểu hiểu! - cô la hét vào sàn gỗ. - Chị không hiểu! Chị không hiểu!

Chương 31

Mike nâng Brooke Thayer, đặt cô lên đi văng phòng khách. Sau khi đóng cửa, tôi phát hiện một cô bé tóc vàng hoe mặc bộ pyjamas màu hồng. Cô bé đứng ở đầu cầu thang nhìn tôi chăm chăm.

- Chào cháu bé, - tôi nói. - Mẹ cháu sẽ khỏe lại ngay. Cô tên là Lauren.

Cô bé đáng yêu không nói gì. Cặp mắt to, xanh biếc chỉ nhìn tôi trừng trừng.

- Có lẽ cháu nên ngủ lại đi, cháu yêu quý, - tôi nói và bước lên một bậc thang.

Lúc đó cô bé hét lên. Tiếng hét the thé và dữ dội đến mức tôi phải ngoảnh đi và bưng chặt hai tai.

Brooke lao vọt qua tôi lên gác, tiếng lanh lảnh tắt ngay lúc cô con gái cuộn tròn trong vòng tay mẹ.

Tôi đứng đó trong lúc hai mẹ con Brooke đu đưa tới lui. Trên một cái bàn kê sát tường trong phòng khách, tôi thấy một bức ảnh Scott mặc cảnh phục. Cánh tay anh ôm Brooke đang có thai. Trông như chụp ở một công viên nào đó. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Lúc Brooke và con gái bắt đầu hét the thé như nhau, tôi chợt nghĩ đến khẩu súng trong xác tôi. Tôi hình dung ra nó. Ánh thép sáng lên dưới đèn. Nó giống như những đường cong của phụ nữ. Tôi hình dung nòng súng lạnh ngắt dí vào thái dương tôi, khớp thứ hai bên trong ngón trở phải chạm vào cò súng rất nhạy.

Tôi đứng trong nhà Scott và nghĩ đến khẩu súng của tôi, đến việc tôi đã làm và tự hỏi tôi còn phải chịu đựng bao nhiêu nữa trong chuyện này.

Mi không phải là người xấu, tôi cố tự nhủ. Ít ra là trước tối nay.

Chương 32

Brooke tội nghiệp đang đu đưa cô con gái bốn tuổi thì đứa trẻ mới sinh khóc ở đâu đó trên gác, đằng sau họ.

Chậm rãi, tôi trèo lên đầu cầu thang.

- Chị có muốn tôi xem cháu không? - Tôi hỏi Brooke. Cái nhìn của Brooke dường như xuyên thấu qua tôi. Cô không nói gì, không một lời nào.

- Cố tìm sổ địa chỉ trong ngăn kéo nào đó trong bếp và gọi cho người nhà tới, - tôi gọi xuống cho Mike.

Tôi đi qua Brooke, lần theo tiếng khóc đến phòng trẻ phía sau ngôi nhà.

Một đôi găng hở ngón và cái vợt đung đưa trên cái giường cũ, một ngọn đèn đêm chiếu sáng.

Thằng bé chưa đến sáu tháng. Tôi bế đứa trẻ nhỏ xíu đang khóc lên.

Cả người bé run lên theo từng tiếng khóc, mỗi âm thanh dường như quá lớn so với vóc người nó. Tôi ôm bé vào ngực và nó nín ngay lập tức. Tôi ngồi xuống ghế xích đu và ôm nó sát hơn, thầm biết ơn vì thoát được tiếng ồn bên dưới trong chốc lát.

Ngay trong tình cảnh thảm hại, tôi vẫn thấy bé tỏa mùi thơm phức. Tinh khiết làm sao. Cuối cùng, tôi nuốt khó nhọc lúc thằng bé mở cặp mắt to. Mắt bé màu nâu, to và ấm áp.

Nhìn bé giống Scott lạ lùng.

Lúc này, tôi bắt đầu khóc. Chú bé trong vòng tay tôi không còn cha nữa, tôi nghĩ.

Đi thôi, Lauren. Đi đi.

- Đưa nó cho tôi, - Brooke gắt, bất ngờ lao vào phòng, tay cầm cái chai. Thằng bé hình như mỉm cười với tôi lúc tôi trao cho mẹ nó. Brooke vẫn khóc, nhưng dường như đã qua được cơn sốc ban đầu.

- Tôi gọi người đến giúp chị nhé? - Tôi gợi ý.

- Tôi đã nói chuyện với mẹ tôi, - Brooke nói. - Bà đang trên đường đến đây.

Lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào mặt tôi. Cặp mắt nâu của cô ân cần lạ lùng.

- Xem này, - cô nói. - Tôi đã cào chị. Tôi xin lỗi. Tôi...

- Không sao đâu, - tôi nói nhanh. - Chị đừng xin lỗi. Giờ chị là người cần giúp đỡ. Chị và các cháu.

- Tôi muốn nghe chị kể chuyện này, - lát sau, Brooke nói.

Tôi nhìn cô chăm chú, mở to mắt. Nét mặt cô mộc mạc trong ánh đèn đêm, cặp mắt không gọn ần ý.

- Gì kia? - Tôi nói.

- Tôi muốn nghe chị kể chuyện xảy ra với chồng tôi. Tôi rất cảm kích vì sự chân thành của chị. Nam giới chỉ muốn bảo vệ cảm xúc của mình. Tôi cần biết chính xác đã xảy ra chuyện gì để tiện bề xử lý. Những đứa trẻ này cần tôi biết cách giải quyết mọi việc.

- Chúng tôi thực sự không biết, Brooke, - tôi nói. - Chúng tôi tìm thấy anh ấy bị bắn trong công viên St. James ở Bronx. Đây là khu vực buôn bán ma túy.

Mặt cô méo đi, môi run run. Mắt trái cô bắt đầu giật giật.

- Ôiiiiiiiiiiii! Tôi biết mà, - cuối cùng, cô nói và gật đầu dứt khoát.

- Công việc của một đặc tình, Brooke ạ. Lúc nào họ cũng theo dõi chúng tôi. - Không phải lúc nào cũng thế đâu, cô là đồ ngốc thảm hại - tôi tự nhủ.

Tôi nặn óc xem nên nói những gì trong lúc im lặng sau đó. Các bức tường dường như đè lên người tôi. Tôi cần ra khỏi nơi này ngay. Một thứ gì đó bắt đầu quấy đảo trong tôi. Tôi cần không khí.

Tôi không biết những câu bình thường vẫn nói trong các cuộc điều tra có là quá nhiều không? Tôi lại rút sổ tay ra.

- Chị gặp Scott lần cuối vào lúc nào? - Tôi hỏi cô, cố xử sự như một thám tử.

- Anh ấy rời nhà khoảng tám giờ tối nay. Anh ấy bảo có việc phải đi trong vài tiếng. Anh ấy tuân thủ giờ giấc rất nghiêm. Scotty hầu như không về nhà muộn bao giờ.

- Anh ấy có nói cụ thể là đi đâu không? Trước khi anh ấy đi có cuộc gọi nào không?

- Lúc này tôi không thể nhớ ra. Không. Tôi nhớ không có cuộc gọi nào.

Brooke bắt ngừng nói oang oang.

- Ôi, Chúa ơi. Bà mẹ tội nghiệp và em gái anh ấy... họ ở gần đây. Họ sẽ... Tôi không biết có thể nói

chuyện với họ không. Không, tôi... Chị nói hộ nhé? Thám tử...?

- Lauren.

- Chị có thể gọi điện cho bà ấy không, Lauren? Ý tôi là mẹ của Scott. Chị sẽ gọi nhé?

- Tất nhiên rồi, - tôi nói.

- Chị cùng đơn vị với anh ấy?

- Không, - tôi nói. - Tôi ở Đội Điều tra các vụ giết người.

- Chị có biết Scotty không? - Cô hỏi.

Trong im lặng, tôi nghe thấy tiếng con trai Scott ngón ngấu tu hết bình sữa.

- Không, chúng tôi cùng một phân khu, nhưng chưa bao giờ có dịp làm việc cùng nhau.

- Tôi xin lỗi vì việc xảy ra với Taylor. Con bé lên bốn của tôi ấy, - Brooke nói. - Nó không bao giờ phản ứng hợp lý với người lạ. Cháu nó mắc chứng tự kỷ.

Tôi đứng chờ người, ghen thờ.

Ra thế.

Nó đấy. Cái thứ rút cuộc đã đưa tôi đến cao trào.

- Tôi hy vọng không làm cháu sợ, - tôi nói lúc gần như chạy khỏi phòng. - Tôi có thể dùng buồng tắm của chị được không?

- Ở dưới nhà, bên tay phải chị.

Cơn buồn nôn ập đến trước khi tôi tới nhà vệ sinh. Tôi mở cả hai vòi nước để át tiếng nôn oẹ. Rồi để nước chảy lên nắp ấm đun trà - những tiếng rít chói tai thoát từ họng tôi.

Tôi dùng hết cuộn giấy vệ sinh để lau chùi. Tôi đã rút súng ra lúc ngồi trên nắp bồn xí trải thảm hồng. Tôi tự hỏi liệu nhân viên điều tra về những vụ chết bất thường có ghi: Chết vì có tội vào giấy chứng tử của tôi không. Rút cuộc, tôi cất súng đi và xuống dưới nhà. Không phải vì tôi không muốn tự tử nữa. Tôi chỉ nghĩ thế này đã là một đêm quá tồi tệ cho Brooke Thayer rồi.

Trong bếp, Mike đề nghị gọi cho bà mẹ.

- Phải rồi, Mike, - Tôi nói, mỉm cười chờ dẫn lúc quay số trong danh bạ. - Vì sao lại phá vỡ tiền lệ?

Tôi giờ ổng nghe xa tai sau khi nói với mẹ Scott là con trai bà đã chết. Tôi nhìn người cộng sự qua căn bếp lúc những âm thanh thảm thiết vọng ra từ ổng nghe.

Mike cầm bức tranh vẽ chì nguyệt ngọc chặn dưới thanh nam châm trên tủ lạnh và lắc đầu. Một trong những đứa trẻ vẽ con rồng hai đầu.

- Các vị phải tìm ra hung thủ, - vài phút sau, Brooke nói với tôi lúc chúng tôi đi ra cửa. Lúc này cháu bé lên hai cũng thức giấc. Nó bám lấy chân cô chị lên bốn, lồi thoi lếch thếch. Đứa trẻ trên tay Brooke lại bắt đầu khóc.

- CÁC VỊ PHẢI TÌM RA BỌN CHÚNG! - tiếng hét đuổi theo chúng tôi đến tận cửa. - TÌM RA KẸ GIẾT SCOTTY!

Chương 33

Ngoài những lời của Brooke vẫn còn rung lên trong tai tôi, dọc đường từ Bronx trở về chúng tôi lặng ngắt.

Đội Đặc nhiệm chống ma túy nhiều cơ sở của Scott đang đợi chúng tôi trong phòng làm việc của họ ở tầng hai nhà 48 Precinct. Đội của tôi ở tầng bốn. Lúc vừa bước lên cầu thang, tôi mặt ngoảnh khỏi ngưỡng cửa phòng họp, nơi Scott và tôi đã gặp nhau.

Những người trong đội Scott trông chẳng giống cảnh sát tí nào, kể cả với tôi. Trong giây lát, tôi ngỡ mình rẽ nhầm và rơi vào cuộc họp của câu lạc bộ lướt ván.

Jeff Trahan, sếp của Đội Đặc nhiệm chống ma túy (DEFT), mật vụ thuộc Ủy ban chống ma túy (DEA) là người cao ráo, có mái tóc vàng hoe hơi dài của một tay lướt sóng đứng tuổi. Trợ lý chính của Scott - hoặc “chó săn” như người ta gọi - là Roy Khương, người Mỹ gốc Á, có bộ mặt trẻ thơ, chắc sẽ gặp nhiều rắc rối khi mua thuốc lá. Thám tử bang New York, Dennis Marut có diện mạo như một Doogie Bowser^[15] Đông Á. Thành viên cuối cùng của đội là Thaddeus Price, cao lớn sừng sững, quần da và vàng từ đầu xuống ngón chân, trông giống vệ sĩ cho một ca sĩ rap hơn là một mật vụ của DEA. Tôi đoán đây là vẻ ngoài được phép của anh.

Tôi đứng dưới ngọn đèn huỳnh quang kêu vo vo, gần như tiều tụy trong những cái nhìn chăm chăm, khắc nghiệt của những người đàn ông.

Nhưng lát sau, tôi nhận ra vẻ mặt của họ giống hệt những người tôi đã nhìn thấy suốt đêm, tồn thất pha lẫn giận dữ và sừng sốt. Tôi thấy gần như mình, chí ít thì cũng là một phần những điều tôi cảm thấy.

Với Đội chống ma túy, mất một đặc tình là cơn ác mộng hiển hiện. Giống như phần lớn những người sống sót sau vụ giết người, trông họ như có một quả bom vừa nổ, họ bị bắn tung khắp nơi, lần tìm phương hướng, ý niệm làm gì tiếp theo.

- Chúng tôi ở đây để giúp đỡ bằng mọi cách có thể, - Trahan nói trang trọng sau lời giới thiệu. - Xin hãy cho biết chúng tôi có thể làm gì cho Scott.

Tôi còn giữ vững được trò chơi đồ chữ này bao lâu? Tôi tự hỏi lúc nhìn lảng lên trần nhà ố nước, tránh nỗi đau đớn của toàn đội. Một ô tô mười tám bánh của Long Island lách cách chạy qua cửa sổ, che khuất góc phố. Tôi rút cuốn sổ tay ra.

- Scott hiện đang làm vụ gì? - Tôi nói.

Chương 34

Trahan hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu:

- Scott là đặc tình chính của chúng tôi trong vụ đang làm về anh em nhà Ordonez buôn bán Ecstasy[16] từ Hunts Point, - anh nói. - Ordonez anh là phi công của Không quân, vận chuyển đồ tiếp tế tới Đức. Hóa ra, hắn bay về với nạng đuôi rồng trên chiếc C130 của hắn. Scott đã tiến hành mấy cuộc mua bán giữa chừng với bọn chúng. Chúng tôi dự định làm một mẻ lớn vào tuần sau và bắt giữ cả bọn.

- Gần đây Scott có liên hệ với bọn chúng không? - Tôi hỏi.

- Ba ngày trước anh ấy đã ghi âm một cuộc gọi với chúng, - Roy Khương xen vào. - Nhưng có thể tối nay anh ấy có một cuộc gọi ngoài nhiệm vụ.

- Liệu Scott có đi gặp ai mà không nói với các anh không? - Tôi nói.

- Không, nếu anh ấy có thể xoay xỏa được, - Roy nói. - Nhưng đặc tình là một công việc nguy hiểm và dựa vào trực giác. Chỉ hiểu điều đó chứ, thám tử. Đôi khi không kịp gọi trợ giúp.

- Ý anh là có thể Scott bị kẻ nào đó áp sát bất ngờ, đề nghị đi cùng bọn chúng và anh ấy phải làm thế để khỏi bị chúng nghi ngờ, - Mike nói.

- Đúng thế, - Thaddeus Price nói. - Và việc đó đã xảy ra.

Trahan bổ sung:

- Hoặc Scott bị một kẻ ở vụ trước áp sát. Một kẻ đã bị anh bắt nay đã ra tù. Đây là nỗi sợ kinh khủng nhất mỗi khi bạn đi trên phố. Bạn đang ở trong Burger King với con và gặp một người bạn đã từng bắt giữ.

Tôi nghe thấy cộng sự của tôi lẩm bẩm vì câu Trahan nói. Có đến hàng trăm mối ngờ trong vụ giết Scott.

- Việc đầu tiên chúng tôi cần làm là thẩm vấn anh em Ordonez, - Mike nói. - Vụ này vì một khoản tiền lớn đây. Có khi bọn chúng đón Scott để trấn lột. Scott bị đánh rất dã man. Có lẽ bọn chúng tra tấn bắt anh ấy nói ra nơi cất số tiền hai trăm năm mươi ngàn đô. Chúng ta cần bắt bọn chúng. Chúng ta có biết những con chó lai ấy hiện giờ ở đâu không?

- Thằng anh, Mark, đang làm việc ở Lakehurst Naval Air Station ở Nam Jersey. Chúng tôi sẽ nói chuyện với sĩ quan chỉ huy của hắn và khám nhà hắn ở Tom River, - Trahan nói. - Nhưng thằng em

Victor có ba hoặc bốn căn hộ ở Brooklyn và Bronx. Có nhiều bạn gái và họ hàng thân thiết. Sẽ mất vài giờ để xác định xem bọn chúng ở đâu. Chúng tôi sẽ sử dụng đường dây riêng của chúng tôi và xem có thể tìm được gì.

- Trong lúc này, - Thaddeus nói, - tôi sẽ tập hợp hồ sơ các vụ Scott đã bắt trước kia để tham khảo xem ai đã ra tù.

- Nhiều hồ sơ lắm, - Trahan nói và kiên quyết lắc đầu. - Scott đã tóm cổ hàng trăm tên. Anh ấy là một trong những đặc tình cừ nhất tôi từng làm việc.

Chắc chắn Scott đã lừa tôi, tôi nghĩ khi nhớ tới vợ và gia đình anh.

Tôi tránh nhìn nỗi đau trong cặp mắt đỏ ngầu của Trahan. Trông anh ta như mất một người bạn thân nhất hơn là một đồng sự.

- Gượm đã, - thám tử Marut nói. - Đã báo cho gia đình Scott chưa? Lạy Chúa, Brooke sẽ xoay sở ra sao đây? Bọn trẻ con nữa. Tôi nghĩ là bốn đứa.

- Ba đứa. Chúng tôi vừa báo xong, - tôi nói. - Chị ấy xử lý tốt hết mức các anh có thể mong.

Bỗng cộng sự của Scott, Roy Khương, đá vào cạnh bàn như tiếng súng nổ. Giấy tờ bay tung tóe lúc anh gạt từ trên bàn xuống sàn trước khi lao ra khỏi phòng.

Mike lắc đầu, rút di động ra và bấm số.

- Anh gọi ai đây? - Tôi hỏi.

- Gọi cho nhân viên trực tổng đài, - anh nói. - Bảo anh ta bắt đầu kiểm tra LUD ở nhà và điện thoại di động của Scott.

Tôi ghen thờ. LUD là các chi tiết sử dụng điện thoại nội hạt, in từ hồ sơ của công ty điện thoại, ghi rõ từng cuộc gọi đi, gọi đến của Scott.

Gồm cả những cuộc gọi cho tôi!

Năm phút sau, Mike dừng lại trên cầu thang dẫn lên phòng của đội chúng tôi.

- Lauren, mắt cô xám xịt kìa, - anh nói.

- Anh nói gì thế? Mắt tôi xanh mà, - tôi đáp.

- Ý tôi là mắt cô nhợt ra, - Mike nói. - Từ khi chuyện này bắt đầu, cô cứ lao vèo vèo. Lúc này chúng ta đang phải đợi. Buổi sáng, chúng ta sẽ thực sự giải quyết mọi sự. Cô ở cách đây khoảng mười phút.

Sao cô không biến về nhà chợ mắt lấy vài giờ? Tôi đã lên lịch rồi. Tôi sẽ tạm thời chịu trách nhiệm cho.

Tôi có phần không muốn để mặc người cộng sự, nhờ bỏ lỡ điều gì. Ai mà biết sau đây sẽ xảy ra việc gì? Nhưng bên ngoài cửa sổ cầu thang bụi bặm đằng sau Mike, tôi không thể không chú ý đến những ngọn đèn đường như bắt đầu trôi. Tôi kiệt sức quá rồi.

Bất cứ ai nói dọn nhà và ly dị là hai việc gây căng thẳng nhất trong đời là người chưa bao giờ có chồng bắn chết người tình của mình.

Tôi cho rằng suy sụp chẳng giúp được gì.

- Thôi được, Mike. Nhưng cứ gọi tôi nếu nghe được điều gì nhé. Bất cứ điều gì.

- Về nhà đi, Lauren.

- Vâng. Tôi đi đây. Tôi sẽ ra khỏi chỗ này.

Chương 35

Tôi nổ máy chiếc Mini Cooper của tôi trong gara và đang lái ra ngoài thì nghe thấy tiếng gì là lạ tận góc trong cùng. Chắc là tôi hơi giật mình, vì tôi rút phắt khẩu Glock và chĩa vào giữa cái đồng giống hình người ngồi gục ở đằng kia.

Cho đến lúc tôi nhận ra Paul.

Tôi bật đèn trước khi cho súng vào bao.

Paul đang ngáy trên cái ghế bọc vải gai mịn cạnh bàn để dụng cụ. Trên sàn bê tông, ngay cạnh anh là một chai Johnnie Walker. Có lẽ trong chai chỉ còn lại một ngụm.

Trời ạ, Paul không mặc quần áo. Anh trần như nhộng. Trông anh tiêu tụy. Say mềm. Say bí tỉ, như người ta vẫn nói.

Tôi nhận ra thật tệ hại làm sao, lúc nhìn chăm chăm vào bộ mặt rối loạn, mê man của Paul, tôi cảm thấy tối nay không phải là một phần nhỏ những sự việc đang diễn ra với anh.

Tôi tọt nốt ngụm cuối cùng trong chai rồi cố đánh thức anh dậy. Không một phản ứng.

Một con mắt của anh nhấp nháy mở lúc tôi giật mạnh dải tai của anh. Tôi kéo bàn tay phải của anh cho đến lúc anh đứng dậy được.

Anh lảo bầm gì đó nhưng tôi không thể luận ra lúc tôi mang anh vào nhà. Chưa bao giờ tôi thấy anh xỉn như thế.

Tôi gần như ngã hẳn ra sau mới lái được anh vào phòng ngủ. Rốt cuộc, tôi đặt được anh lên giường, và mang cái giỏ rác đến phòng khi anh nôn mửa.

Tôi chỉ có thể lao vào buồng tắm trước khi những căng thẳng dồn nén bùng ra khỏi tôi thành những tiếng nước nở dữ dội.

Mọi chuyện quái quỷ này rồi sẽ đi đến đâu? Tôi biết nghĩ gì về việc mình đang làm, đóng vai ngó ngàng trong cuộc điều tra? Đây không phải là một trò chơi. Scott Thayer đã chết. Trên đời, ít thứ được xem xét cẩn thận như việc một cảnh sát của NYPD bị giết. Liệu tôi có tìm được cách thoát khỏi chuyện này? Tôi điên chẳng?

Tôi lại nghĩ đến Brooke Thayer. Đến đứa con gái bị bệnh tự kỷ của cô. Cả hai đứa con trai kia nữa. Tôi thấy mình thật đỗi bại. Xấu xa. Tôi muốn tự khai báo. Lúc này, tôi chỉ muốn làm bất cứ việc gì để

cất được gánh nặng đen tối.

Nhưng tôi không phải là người bị trừng phạt. Người đó là Paul.

Vậy thì, giờ đây tôi phải làm gì?

Chương 36

Ba phút sau, tôi vẫn chưa nghĩ ra lúc tôi hoàn toàn suy sụp trong lúc tắm.

Tôi đứng đó một lát, xoa dầu gội lên tóc rồi nặng nhọc ngồi xuống sàn sứ lạnh lẽo, nước rỏ tong tong trên người và chân.

Tôi ép trán vào lớp gạch ướt lúc toàn bộ các sự kiện đêm nay thấm khắp người tôi. Điều khiến tôi mệt mỏi nhất là khó mà lựa chọn. Sự lừa dối trắng trợn của Paul? Hay nhìn chăm chăm vào bộ mặt đã chết của Scott? Hay chăm chú nhìn vào mặt vợ anh ấy?

Nhắm mắt lại, tôi thềm tan ra thành nước, chảy xuống đáy bồn và ùng ục rút cạn.

Một phút sau chẳng xảy ra sự gì, tôi ngẩng đầu khỏi lớp gạch và mở mắt.

Chuyện này sắp xong chưa? Tôi cần làm một việc gì đó. Nhưng việc gì?

Tôi cân nhắc các lựa chọn.

Trước hết, nếu tôi thú nhận với Paul, sẽ xảy ra chuyện gì?

Tôi biết rất rõ hệ thống tư pháp hình sự Bronx. Giống một người bán lẻ đối mặt với một khối lượng thời gian khổng lồ, Văn phòng Ủy viên công tố quận sẵn sàng hoàn tất những thỏa thuận mua bán với những kẻ phạm tội, đưa ra xét xử ở mức thấp. Nhưng tôi biết rằng bản chất vụ Scott là rất công khai, tạo nên sự nghiệp cho bên nguyên. Nếu Paul chống lại hệ thống, cả hệ thống đều biết chắc chắn rằng đây là vụ họ sẽ thắng, và thắng hơn cả mong đợi.

Tôi nghĩ đến hàng núi các điều luật. Chi phí bảo lãnh cho Paul. Nếu như anh được phép bảo lãnh.

Dẫu cho có biện hộ vì tự vệ, kịch bản tối ưu là tội ngộ sát cũng phải năm năm tù giam. Tôi lắc đầu. Năm năm. Bất cứ lúc nào ghé thăm một tù nhân ở Rikers, sau năm phút tôi đã thềm được vầy vùng trăm cái trong bể xà phòng sát khuẩn. Tôi nhăn mặt nhớ tới những kẻ đáng khinh trong phòng lục soát. Tiếng những đứa trẻ sơ sinh khóc và cảnh làm tình dưới gầm bàn trong phòng thăm.

Tôi hình dung Paul nhìn tôi qua cái bàn như nhuốc, vẻ ghê tởm trong cặp mắt thăm lại của anh.

- Chuyện là thế nào, Lauren? - Anh sẽ nói. - Tôi tưởng cô thích những ly rượu pha vội.

Đây là chưa kể đến nỗi kinh hoàng với giới báo chí New York. Còn gì đáng thềm cho những tờ báo lá cải hơn một mối tình tay ba tội lỗi, dính dáng đến hai cảnh sát, và một trong hai người đó đã chết!

Chúng tôi sẽ bị coi là nỗi ô nhục lâu dài ở đây.

Là vật liệu xây Trụ sở mất thanh danh.

Bị các phương tiện truyền thông làm nhục.

Chúng tôi cũng không được quên những gì sẽ xảy ra cho gia đình Scott. Hiện giờ, Brooke đang được coi là vợ một anh hùng. Nhưng khi sự thật bị phanh phui, rằng Scott bị chồng người đàn bà lừa dối giết, sẽ vĩnh biệt khóc trên bờ vai cảnh sát trưởng, vĩnh biệt Brooke, vĩnh biệt những đứa trẻ.

Mất tôi gần như lỗi ra khi tôi cân nhắc đến các chi tiết này.

Thôi thì nên để gia đình Thayer được hưởng trợ cấp hy sinh trong khi làm nhiệm vụ!

Tôi hình dung Brooke đang đu đưa cùng đứa con gái tội nghiệp. Thay vì được nhận trợ cấp của Scott, cô sẽ phải rời khỏi căn nhà ấy.

Tôi đứng dậy dưới vòi hương sen. Cố lấy lại hơi thở. Cuộc gặp quyết định vấn đề quan trọng của tôi đành hoãn lại.

Nếu chỉ riêng tôi, tôi sẽ nộp mình. Tôi sẽ vào phòng tôi ngay bây giờ, ăn vận chỉnh tề và đến văn phòng của sếp. Tôi sẽ thú nhận.

Nhưng chuyện này không chỉ liên quan đến tôi. Mà còn với Paul. Và Brooke nữa.

Hơn hết thảy là ba đứa con mất cha của cô.

Tôi đang lừa gạt ai đây? Không còn lựa chọn nào khác, ít ra là lúc này.

Tôi phải sắp xếp lại mọi sự cho đúng.

Nước réo trong tai tôi như tiếng sấm lúc tôi giơ mặt dưới vòi phun.

Nhưng tôi có thể sắp xếp lại bằng cách nào đây?

Chương 37

Paul vẫn ngáy lúc tôi đi làm. Tôi muốn nói chuyện với anh. Nói nhẹ nhàng là chúng ta có nhiều việc cần giải quyết. Nhưng vì tôi không biết trong tù người ta có cho phép tư vấn hôn nhân không, tôi hiểu rất rõ rằng phải trở lại làm việc để xem có cách nào cứu chồng tôi thoát khỏi tù tội.

Lúc tôi bước vào phòng làm việc của đội, Mike đang viết tên Scott lên bảng tin.

Tôi gần như ngạc nhiên một cách vui vẻ khi thấy không người nào nhìn tôi ngờ vực. Tôi cho rằng sự dâng trào adrenaline và nỗi khiếp hãi ngẫu nhiên giống nhau như hiện tượng mắt sáng và đuôi xù. Qua lớp kính mờ của văn phòng phía sau, tôi có thể nhìn thấy trung úy Keane đang nghe điện thoại bàn trong lúc bấm số di động.

- Chúng ta có gì rồi? - Tôi nói và đưa cho Mike một cốc cà phê pha sẵn trong cái túi giấy màu nâu tôi xách theo.

- Khốn kiếp, - Mike nói và giơ tay qua bàn bật nắp cốc cà phê vì anh đang ngồi. - Không có dấu hiệu nào của anh em Ordonez. Hóa ra tên phi công này nghỉ đến thứ Tư tuần sau, và vắng nhà. Chúng tôi cũng không tìm ra dấu vết của Victor, thằng em còn cặn bã hơn.

Mike đưa cho tôi một cặp đựng hồ sơ.

- Kiểm tra album gia đình xem.

Anh em Ordonez là con duy nhất của những người Dominican di cư. Mark, người anh là phi công Không quân tầm thường đến ngạc nhiên. Năm hai mốt tuổi bị bắt vì tội hành hung. Nhưng hồ sơ tội phạm của tên em trai Victor thì dài và đáng chú ý để đọc.

Từ năm mười sáu, Victor đã ra tù vào tội, là tội phạm bị truy nã khẩn cấp. Trộm cắp, buôn bán ma túy, hiếp dâm có chủ ý, hành hung bạn tù trong lúc bị giam, sở hữu vũ khí nguy hiểm.

Với tôi, có một lời buộc tội nổi bật dường như được đánh dấu bằng bút neon.

Chủ ý giết một sĩ quan cảnh sát.

Sự khó hiểu là miêu tả ở tuổi mười bảy, trong lúc chống cự bắt giữ, Victor đã rút khẩu 380 nửa tự động chĩa vào mặt cảnh sát và bóp cò vài lần. Sau khi bị đè sấp xuống đất mới vỡ lẽ rằng ngẫu nhiên khẩu súng không nổ vì Victor còn lơ ngơ với thế giới tuyệt vời của những thứ nửa tự động, đã quên đẩy vào khe trượt chữ V để ổ đạn quay vòng. Bạn thấy chưa, hệ thống tư pháp hình sự New York hầu như khe khắt mà trong thời kỳ tội phạm lan tràn đầu những năm 90, Victor chỉ bị một năm tù.

Tôi chớp chớp nhìn tờ giấy, không tin nổi.

Xem chừng Victor Ordonez thích hợp với vụ giết Scott, tôi gần như tin hẳn làm việc đó.

Tôi cúi mũi vào những chồng hồ sơ phủ kín các bàn làm việc kê sát nhau của chúng tôi và trên sàn lúc ngồi xuống.

- Các vụ trước kia của Scott về ma túy? - Tôi nói. Mike gật đầu. Anh quăng cặp kính lên bàn và dụi mắt.

- Tôi đến gãy sống lưng vì một trong những chiến công này cho đến lúc chúng ta nói chuyện với các ông bạn Dominican của chúng ta. - Anh nói. - Tôi cho rằng tin vui duy nhất là tôi kiếm được lệnh đòi công ty điện thoại ra hầu toà. Lúc này họ đang thu thập các cuộc gọi của Scott. Trong vòng mười phút họ sẽ fax cho chúng ta.

Chương 38

Tôi ngồi đó, im lìm như tảng đá, cố hấp thu những gì vừa nghe thấy. Những ngọn đèn huỳnh quang kêu vo vo trong tai tôi như một tổ ong giận dữ.

Trong tháng qua, Scott đã gọi cho tôi bao nhiêu lần? Hai mươi? Hay ba mươi? Làm thế nào để thoát khỏi chuyện này? Tôi hình dung bộ mặt bối rối của người cộng sự khi phát hiện ra số điện thoại của tôi hết lần này đến lần khác.

Mike rê chuột xóa dòng chữ trên màn hình “Ai tè vào ghen di truyền của bạn?”.

- Mike, anh đang làm gì đấy? - Tôi hỏi.

- Sẽ có bước nhảy đột ngột ở DD5 đây. Keane sắp phải làm những bộ ba. Nhìn ông ta ở đằng kia kia.

DD5 là những báo cáo về các tình tiết mà chúng tôi phải viết cho hồ sơ vụ Scott. Tôi nhướn lông mày.

- Thế ư? Khốn khổ cho Mike, - tôi nói. - Thực ra ai sẽ đọc những báo cáo ấy, Shakespeare chắc? Anh rõ đẹp mặt, nhớ chưa? Còn tôi là người giỏi nhất. Mà này, sao anh không tranh thủ chợp mắt vài giờ trong một phòng nào đấy trên gác nhỉ? Chúng tôi cần cái đầu phòng khi phải húc đổ một cái cửa. Tôi sẽ thảo báo cáo đúng kiểu để không bị làm lại, và khi nào các dữ liệu điện thoại tới, tôi sẽ kiểm tra và đối chiếu cho. Nghe có được không?

Mike nhìn tôi chăm chú, cặp mắt đỏ kè của anh mệt mỏi quá mức. Rồi anh vừa nói vừa ngáp:

- Được, cô bạn thân mến, - anh nói và đứng dậy. Tôi nín thở lúc anh ra cửa. Cánh cửa phòng làm việc vừa xoay về đúng vị trí thì có tiếng chuông reo khe khẽ.

Tôi nhìn quanh. Là máy fax. Trời ạ, Louise.

Chuông lại reo, rồi tiếp theo là tiếng bíp bíp. Một trong những tờ giấy trắng từ từ trượt khỏi máy.

Đi đi, chàng cộng sự, tôi nghĩ, đừng nhìn anh ta. Đừng nhìn. Hãy vì mình.

Nhưng qua khóe mắt, tôi thấy Mike quay lại.

Mặt tôi nóng bừng. Một giây nữa thôi, anh ấy sẽ nhìn thấy. Số điện thoại của tôi cứ lặp đi lặp lại! Tôi sẽ ăn nói thế nào đây? Đầu óc tôi bí rì rì. Làm sao thoát khỏi chuyện này?

Tôi cuống cuồng lúc Mike cầm tờ đầu tiên lên. Tôi theo dõi anh liếc nhìn, quan sát bàn tay anh đưa lên

trán.

Đúng lúc đó, tôi chú ý đến cặp kính của anh nằm trên bàn cạnh tôi, chỗ anh để quên.

Tôi không nghĩ ngợi nữa. Hành động thôi.

Tôi mở ngăn kéo cuối cùng của bàn tôi, lấy một trong những tập hồ sơ về Scott quét cái kính khỏi bàn anh vào ngăn. Rồi tôi nhanh chóng đá ngăn kéo sập lại.

Tôi giả vờ phớt lờ Mike lúc anh dò dẫm trên bàn làm việc.

- Tôi chẳng bảo anh chộp mắt một tí sao? - Tôi nói, bực bội. - Anh sẽ không có lúc khác thuận tiện hơn đâu.

Mike trút hơi thở mệt nhọc lúc bỏ ý định tìm cặp kính. Anh buông những tờ ghi chép điện thoại của Scott vào lòng tôi.

- Tất cả là của cô đây, cô em, - anh mệt mỏi nói. - Giúp tôi nhé. Gặp lại cô ngay thôi.

Chương 39

Trong hai phút liền, tôi xoay tròn cái bút chì trong các ngón tay như cây gậy chỉ huy, cái ghế ngồi cũ kỹ kêu cọt két lúc tôi lắc lư tới lui nhìn soi mói các dữ liệu điện thoại của Scott.

Tôi xoay người liếc nhìn qua cửa kính phòng làm việc của ông sếp nhân từ, bạn bậu của tôi, rồi nhìn tám tờ đầy đặc con số trước mặt.

Việc tôi cố giành được những biên bản điện thoại của Scott thật phi thường, nhưng sau khi xem qua các trang, tôi nhận thấy lúc này tôi có một vấn đề mới.

Tôi cắn cây bút chì và biến nó thành thứ đồ chơi để nhai.

Làm thế quái nào để xóa hết các số của tôi?

Có tới ba mươi ba lần!

- Lauren, - một giọng nói gọi.

Tôi suýt nuốt chửng cục tẩy của cây bút chì lúc ngược nhìn. Sếp tôi đã rời phòng làm việc và vào phòng của đội mà tôi không để ý. Ông đặt bàn tay lên bàn tôi lúc cúi xuống, móng tay ông sượt trên mép những tờ fax. Ông có đọc ngược được không nhỉ?

- Chúng tôi xem các DD5 được rồi chứ? - Keane nói. - Lãnh đạo Thành phố và Đơn vị điều tra muốn có chúng càng sớm càng tốt. Có gì vướng mắc không?

- Cho tôi một giờ, thưa sếp, - tôi nói và bật màn hình máy tính.

- Cô có nửa giờ, - ông ngoái lại nói lúc quay đi.

Tôi cúi xuống bàn phím, cố làm ra vẻ bận rộn và che giấu việc đang làm.

Mắt tôi nhìn từ màn hình sang những bản dữ liệu điện thoại. Từ các bản dữ liệu điện thoại sang màn hình. Đợi nghĩ ra một ý tưởng.

Rồi, kỳ diệu thay, nó đến.

Phông chữ của tờ dữ liệu điện thoại là loại phổ biến. Times New Roman.

Một giây sau, tôi chợt nảy ra ý tưởng và ngay lập tức hình thành đầy đủ.

Hay lắm, tôi nghĩ lúc bấm vào biểu tượng Microsoft Word trên màn hình vì không còn giấy nào thừa.

Việc đầu tiên là tìm số Scott gọi nhiều nhất. Mã vùng 718 với tổng đài tôi không quen.

Kiểm tra lại những ghi chép, tôi xác minh đây là số của nhà Scott.

Tôi đánh máy con số, bấm “Print”[\[17\]](#) và so nó với biên bản. Hơi to hơn một chút. Tôi đánh lại con số và giảm cỡ chữ từ 12 xuống 10, in ra rồi so sánh lần nữa.

Tuyệt quá. Thật hoàn hảo.

Tôi copy con số ấy 33 lần và nhấn phím In ba lần. Ai biết được? Tôi nghĩ lúc bỏ cái kéo và băng dính trong ngăn kéo vào túi. Lúc đứng dậy, tôi cầm các biên bản điện thoại và những tờ giấy từ máy in ra.

Phải làm ngay việc này.

Mất năm phút cắt, dán số điện thoại nhà Scott đề lên số của tôi trong ngăn cuối cùng phòng vệ sinh nữ.

Đây là việc có ý nghĩa nhất tôi học được ở nhà trẻ, tôi nghĩ lúc giặt nước cho trôi các mảnh vụn.

Rồi đến máy photocopy, ghé nhanh qua máy cắt vụn giấy, thế là tôi có mọi thứ theo cách tôi muốn.

Những biên bản ghi chép điện thoại của Scott, mới và hoàn hảo.

Hai mươi phút sau, lúc tôi ra khỏi văn phòng của Keane sau khi nộp các báo cáo đầy đủ về hiện trường, Mike trở lại phòng của đội. Anh chăm chú xem các biên bản điện thoại giả mạo tôi để trên bàn anh, song không phát hiện ra. Cặp kính của anh để lên trên như cái chặn giấy.

- Anh đừng lo, - tôi nói và vỗ nhẹ vào tấm lưng rộng của anh. - Chợp mắt một chút gần như là thứ rất cần ở tuổi anh.

Tôi cầm áo khoác mặc trên lưng ghế.

- Cô đi đâu đấy? - Anh hỏi.

- Đến gặp cô bạn Bonnie của tôi, - tôi đáp. - Thử đẩy nhanh tiến trình hiện trường xem sao.

- Sao tôi không đi cùng cô nhỉ? - Mike nói.

- Vì anh cần quay lại công ty điện thoại và tìm cho ra những số này, xem Scott gọi cho ai.

- Được thôi, - Mike nói lúc tôi đi. - Tôi sẽ làm. Tôi không chỉ là một gã to lớn, xấu xí, cô biết rồi đấy.

Tôi rất nhạy cảm. Tôi tham gia Oprah's Book Club[\[18\]](#).

- Xin lỗi, - tôi nói và gõ vào cửa. - Không ai được vào.

Chương 40

Đi nào, đi nào, đi nào. Hãy bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh!

Tôi xem đồng hồ lúc tiếng bíp bíp của máy tính tiền nổ bùng trong đầu tôi có lẽ đến lần thứ ba mươi bảy tí.

Tôi tưởng dừng lại ở số 57 và Broadway Duane Reade sẽ nhanh. Nhưng đó là trước khi tôi phát hiện ra hàng dài đằng sau một người thu ngân lẻ loi.

Mười phút sau, đến lượt tôi, một người thu ngân khác tới và gọi:

- Người tiếp theo.

Bước một bước đến cái máy mới mở, tôi suýt ngã vì một người đàn ông châu Á mặc đồng phục gác cửa.

- Này! - Tôi nói.

Đáp lại, người chen ngang đẩy bật tôi ra lúc anh ta đẩy một cái túi Combos đến máy tính tiền.

Điều cuối cùng tôi muốn làm là gây chuyện cãi vã, nhưng tôi không còn thời gian để từ tốn. Tôi nhào tới, chop cái túi Combos khỏi tay người thu ngân và ném xuống một trong những lối đi chen chúc. Vấn đề được giải quyết theo cách của thành phố New York.

- Tiếp theo nghĩa là tiếp theo chứ, - tôi giải thích với người đàn ông mở to mắt khi túi của tôi qua máy quét và đóng gói.

Tôi đợi cho đến lúc ở trong ô tô của đội đỗ sẵn bên ngoài Broadway, rồi mới mở túi. Tôi đi găng cao su mỏng và rút cặp kính đàn ông trong túi ra.

Mắt kính tròn, gọng bạc. Giống cặp kính mà Paul đánh rơi tại hiện trường. Giống cặp kính mà Bonnie phẩn khởi song chưa làm gì.

Tôi lau sạch cặp kính bằng cồn rồi mở cái túi đựng vật chứng và thả nó vào trong. Tôi đốt hóa đơn bằng một que diêm rồi rải tro qua cửa xe ra ngoài Broadway. Rồi tôi nổ máy và lao vút đi.

Nơi dừng tiếp theo là trụ sở cảnh sát ở Manhattan.

Chương 41

Bonnie đang cúi đầu vào một trong những ngăn kéo bàn làm việc thì tôi bước vào văn phòng của chị ở tầng năm tại One Police Plaza.

- Chào Bonnie, - tôi nói. - Cậu đây phải không?

- Lauren, thú vị thật, - Bonnie vừa nói vừa lắc cái túi cà phê Starbucks lúc đứng dậy.

- Rất đúng lúc phải không? Còn cà phê rang kiểu Pháp thì sao?

- Ồ, - chị nói và một phút sau đặt cốc cà phê bốc hơi nghi ngút trước mặt tôi. - Công việc ra sao rồi?

- Mình định hỏi cậu một câu tương tự đây, - tôi nói.

- Dù vụ này là ưu tiên, nhưng cũng phải có thời gian nhất định chứ. Cho đến bây giờ bọn mình mới chỉ biết tấm vải nhựa quán Scott là một tấm Neat Sheet, loại chăn đi picnic rất phổ biến có bán ở khắp các siêu thị.

Tôi nhấp cà phê và gật đầu. Tôi đã mua nó ở Stop & Shop.

- Còn cặp kính? - Tôi hỏi.

- Không có gì nhiều, phải nói là mình rất tiếc, - Bonnie nói. - Không nhìn thấy dấu vân tay trên mắt kính. Mình đổ cả mắt, nín cả thở trong phòng thí nghiệm xem có thấy phần nào trên gọng không. Bọn mình chỉ còn đợi xem có biết gì qua việc kê đơn thuốc không. Mình đã gọi được điện cho Sakarov, chủ nhiệm khoa mắt ở Đại học New York. Anh ấy sẽ phân tích và hướng dẫn bọn mình qua các bệnh án.

Tôi nhấp một ngụm cà phê nóng bỏng nữa, rồi đặt cốc lên góc bàn của chị.

- Mình có thể xem được không? - Tôi hỏi. Bonnie nhìn tôi, vẻ là lạ.

- Vì sao?

- Mình không biết, - tôi nói. - Xem có cảm xúc nào đấy với anh chàng này không. Biết đâu đấy? Cậu chưa bao giờ biết đâu.

Bonnie cười lúc đứng dậy:

- Vâng được, thưa thám tử Huyền bí. Phòng thí nghiệm ở tầng dưới. Mình sẽ lấy các thứ cho cậu. Cậu cứ ngồi đây mà nuôi dưỡng quyền lực bí ẩn của cậu cho đến lúc mình trở lại nhé.

Chương 42

Tôi sờ cặp kính trong túi áo tôi lúc chị đi ra. Kế hoạch của tôi là ứng biến, nhưng tôi làm gì đây? Nói: “Bonnie, nhìn con chim kia” rồi làm cái việc hoàn toàn bất ngờ cỡ cỡ ư?

Tôi uống hết cà phê và suy nghĩ.

Khoảng một phút sau, một thanh niên lôi thôi lếch thếch xuất hiện bên ngoài phòng làm việc của Bonnie. Tôi thấy cậu ta nhìn quanh quẩn, rõ là bối rối. Biết đâu đây là người đến tạo cho tôi làm trò lộn sòng.

Tôi mở cửa.

- Tôi có thể giúp gì không? - Tôi nói to.

- Tôi tìm trung úy Clesnik. Tôi phải nhận một gói cho bác sĩ Sakarov?

Không! Anh ta đến vì cặp kính. Tôi lỡ nhịch mất rồi.

Hay là liều? Cậu ta nhìn tôi đắm đắm trong lúc tôi cân nhắc. Cuối cùng, tôi rút cặp kính Duane Reade ở bao vật chứng trong túi áo. Tôi tìm được một phong bì rỗng trên bàn Bonnie. Tôi cho cặp kính vào, liếm mép phong bì và đưa cho cậu ta.

Cậu ta đút phong bì vào cái túi trên vai và đứng đó, nhìn tôi chòng chọc. Giờ là gì đây? Bonnie sắp về đến nơi.

- Còn gì nữa không? - Tôi hỏi. Cậu ta xoa cằm.

- Còn số của cô? - Anh chàng lôi thôi nói, cười ranh mãnh. - Thế mới đúng kiểu chứ.

Ra vậy. Cứ làm như mình chưa từng gặp những anh chàng trẻ hơn vậy. Giờ tôi biết nói gì cho cậu trai này biến đi ngay lập tức?

- Cậu còn cần gì nữa? - Tôi nói và trêu mến nhìn vào mắt cậu ta. - Vì số bốn của tôi thực ra chỉ có một người lãnh đạo dùng.

- Vậy thì nghỉ nhé, - cậu ta nói và vẫy tay lúc đi.

Ba phút sau, Bonnie trở lại với cặp kính của Paul trong bao đựng vật chứng.

- May mà cậu đến sớm, - chị nói. - Người đưa tin sắp đến nhận.

- Ôi không, - tôi nói. - Có một anh chàng vừa đến, mình bảo anh ta đi đi. Để mình chạy bắt kịp cậu ta cho.

Tôi chộp cặp kính khỏi tay Bonnie và lóc cóc chạy ra cửa.

- Cảm ơn Bonnie. Nghe được tin gì gọi cho mình ngay nhé, - tôi ngoái lại và hét to.

Chương 43

Thứ quan trọng đầu tiên tôi chú ý lúc bước vào phòng làm việc của đội là sếp tôi không ở một mình trong phòng. Tôi có đủ thời gian khoác áo lên ghế trước khi cửa phòng ông bật mở.

- Lauren, - Keane gọi to. - Cô vào đây. Tôi cần gặp cô ngay lập tức.

Tôi thâm rên lúc bước qua ngưỡng cửa phòng sếp. Jeff Buslik ngược nhìn tôi, cặp mắt đen của anh trong trẻo, sáng ngời và cảnh giác.

- Chào thám tử, - anh nói.

Trong năm năm qua, anh chàng luật sư người Mỹ gốc Phi quá ư điển trai Jeff Buslik là chánh văn phòng cho Trưởng lý quận Bronx về các vụ giết người. Ai cũng bảo anh ta thực sự là một thiên tài. Tôi đã làm việc với anh ta ba lần trước khi anh ta là chánh văn phòng, và cả ba lần anh ta đều thuyết phục được bồi thẩm đoàn.

Bồi thẩm đoàn Bronx, khắc nghiệt với những lời kết án tối đa, nhà tù của bang, hai năm năm của đời người.

Tôi xát xát vào tai lúc ngồi xuống.

- Cho đến lúc này cô đã có gì rồi? - Luật sư bên nguyên nói. - Kể cho tôi nghe tất cả đi, Lauren.

- Cho tôi thử cái đã, Jeff, - tôi nói. - Anh có báo cáo của tôi trước mặt rồi. Xin anh đọc lướt lại cho. Như thế sẽ nhanh hơn.

Jeff mỉm cười. Chẳng có gì lạ là các bồi thẩm đoàn thích anh. Trông Jeff giống hệt một ngôi sao điện ảnh. Anh ta cũng có tài nói năng nhẹ nhàng.

- Xin cô chiều tôi, - anh ta nói. Thế là tôi thuật lại.

Khi tôi nói xong, Jeff ngả lên lưng ghế. Anh ta đặt bàn tay lên ve bộ comple màu xám tươm tất lúc ngược nhìn trần nhà đầy vệt nước. Mắt anh ta khép hờ chuyển động tới lui như thể đang đọc cái gì đó. Tôi tự hỏi, có bao nhiêu vụ giết người đã đến bàn anh? Một ngàn? Hai ngàn?

Anh đang phân tích và lựa chọn, dựng nên mặt mạnh, mặt yếu của vụ án.

Hay là anh đang đọc ý nghĩ của tôi, trong lúc chiếc giày của tôi vẫn gõ khe khẽ táp-táp lên sàn. Cháu ơi, anh ta làm tôi căng thẳng vô cùng.

- Bà Amelia Phelps, nhân chứng già ấy có lẽ đáng tin? - Một phút sau, anh nói.

Tôi gật đầu:

- Rất đáng tin, Jeff ạ.

- Biên bản bệnh lý đâu?

- Họ đang làm gấp, - sắp tôi nói. - Nhưng phải mất ít nhất là một tuần.

- Các vị quyết bắt hai tên buôn bán ma túy ấy? - Jeff hỏi. - Anh em Ordonez?

- Họ đang lùng tìm, - Keane nói. - Có điều, chúng tôi chưa xác định được bọn chúng ở đâu.

- Anh nghĩ chúng có thể trở lại nước Cộng hòa Dominich không? Tôi thì cho là có thể lắm.

Như thế chẳng hay ho gì, tôi nghĩ.

- Ai mà biết được? - Tôi nói.

- Cô tưởng các quý ông này ngu đến mức có vũ khí giết người trên người? - Jeff nói, đưa một mũi giày đẩy cái ghế tới lui cọt két. - Các bồi thẩm đoàn của tôi luôn thích có vũ khí giết người. Vũ khí giết người và ADN. Cô thừa biết rồi. Chúng ta tìm thấy khẩu súng, hy vọng rằng có một ít máu dây trên đó, thế là vụ này sẽ kết thúc trước khi bắt đầu.

Một hình ảnh sinh động của khẩu súng và cái túi vấy máu trong nhà kho lóe lên trong trí tôi.

- Tôi đã làm việc trong lĩnh vực này một thời gian, Jeff ạ, - tôi thờ ơ nói. - Ngu xuẩn là thứ tôi chưa bao giờ đánh giá quá thấp.

Jeff tặng tôi một lời khen hậu hĩ lúc anh cười rộng rãi:

- Hình như cô có mục đích riêng như thường lệ, thám tử ạ, - anh nói. - Tôi sẽ trở lại văn phòng và thảo vài cái lệnh bắt đúng khuôn mẫu. Khi nào các vị có địa chỉ, chúng ta đã sẵn sàng để ra tay. Biết đâu vụ này chẳng có án tử hình.

Chương 44

Sau khi Jeff rời ngôi nhà, tôi gần như nổ tung trên ghế.

Tôi tưởng có thể giải quyết được việc này. Vì là người chịu trách nhiệm chính, tôi nghĩ mình có thể thoát khỏi mọi sự. Giờ thì tôi không dám chắc. Nói thật là tôi ngờ lắm.

Cho đến nay tôi đã gặp may, nhưng sự may mắn ấy kéo dài được bao lâu? Với cặp mắt tinh tường của Jeff Buslik nhìn chăm chăm qua vai tôi, thì không còn lâu. Anh ta có thể cảm thấy mùi tội lỗi hết như cá mập ngửi thấy mùi máu.

Hai mươi phút sau, Mike vào với một tá bánh rán Dunkin và một hộp O' Joe.

Ái chà, một hộp cà phê. Làm sao tôi không xúc động kia chứ?

- Có mệnh lệnh gì không? - Tôi hỏi. Mike lắc đầu.

- Mút nhé? - anh nói và mở hộp. - Chẳng ai biết cái nhà ấy. Bây giờ là lúc làm gấp-và-đợi. Kem Boston nhé?

Phần ngày còn lại và buổi tối, kiệt sức vì những câu “miễn bình luận” với các phóng viên, cứ nửa tiếng họ lại gọi đến, và giờ qua hồ sơ các vụ của Scott.

Tôi sớm phát hiện ra Scott đúng là một đặc tình cừ khôi. Anh đã khiến FBI[\[19\]](#) và ATF[\[20\]](#) nhức nhối, và trở thành cánh tay phải của một nhân vật cấp cao trong tập đoàn Cali.

Tôi tìm thấy một bức ảnh Scott đang cười cùng anh em trong đội, họ đứng trước một bức tường các bao côcain màu trắng bắt giữ được. Ôi, Scott.

Tôi lắc đầu lúc gập tập hồ sơ lại và mở tập khác. Một nghệ sĩ buống binh, tôi nghĩ, tôi phải thẳng tiến và tin anh.

Lần sau tôi ngược nhìn lên, cửa sổ văn phòng đã tối om. Mấy giờ rồi nhỉ?

Mike gác điện thoại và gằm gừ như một con gấu bị đánh thức khỏi giấc ngủ đông sớm hai tháng.

- Xem các thiên tài của Ủy ban chống ma túy xác định vị trí của anh em Ordonez này, tôi xin trích dẫn: “Ổ lý sau giờ làm tại hộp đêm mà chúng sở hữu một phần ở Mott hoặc là trong một căn hộ tận cuối Brooklyn”.

- Quan trọng ở chỗ hoặc là kia, - tôi nói.

- Ý kiến của tôi là chính xác. Mấu chốt là chúng ta xem cả một đêm dài, - Mike nói. - Bây giờ đến lượt cô chớp mắt. Về nhà xem những ngày này đức phu quân của cô ra sao đi. Mở di động nhé. Điều thứ hai tôi muốn nói là cô sẽ làm được vụ này. Về nhà đi.

Chương 45

Lúc bước vào, tôi nghe thấy tiếng tivi. Chỉ có một giọng nói, tiếp theo là tiếng cười của khán giả trong trường quay. Chắc là Letterman[21]. Tuyệt lắm.

Tôi móc chìa khóa vào tấm gương và nhìn ánh sáng xanh của tivi tràn trên tấm thảm. Trong mọi việc khó khăn tôi đã làm suốt ngày nay, đây là việc tôi cảm thấy khó nhất.

Chẳng gì bằng cuối một ngày dài che đậy vụ giết người, lại phải thú nhận với chồng rằng mình đã không chung thủy với anh ấy.

Tôi hít một hơi dài đầy phổi, rồi từ từ thở ra và đẩy cửa.

Paul đang nằm trên divăng, chặn kéo tận cằm. Anh tắt tivi lúc nhìn thấy tôi đứng đó.

- Ô. - Anh mỉm cười nói. Anh có nụ cười dễ thương, ngay cả trong những lúc không thích hợp nhất.

Tôi nhìn anh chăm chăm. Tôi không biết mình mong đợi gì, nhưng một tiếng “ô” vui vẻ thì không. Có lẽ là “Ô, con mụ dâm đẳng”.

- Ô, anh thế nào? - Tôi nói, thăm dò.

Tôi không biết bước tiếp theo là gì. Dù có phỏng đoán lung tung. Trước kia tôi không bao giờ tin Paul giết người tình của tôi.

- Công việc thế nào rồi? - Paul hỏi tôi.

- Ổn, Paul ạ, - tôi nói. - Ừm, anh không cho là chúng ta nên nói chuyện chút ít về việc đêm qua ư?

Paul đưa mắt nhìn xuống sàn. Giờ có lẽ câu chuyện sẽ đến đâu đó.

- Anh khá mệt mỏi, hả? - Anh nói.

Đây là điều sẽ xảy ra khi một mình anh nốc hết một chai scotch, tôi muốn nói. Nhưng tôi nghĩ là cần thông cảm. Tôi cần Paul cởi mở, tự bày tỏ nỗi lòng. Hãy kể cho tôi nghe chính xác sự việc xảy ra. Tôi sẽ nghe đầu đuôi câu chuyện từ anh.

Tôi sẽ cố hết sức làm cho mọi việc nhẹ đi. Anh có thể vứt bỏ gánh nặng trong lòng, và tôi sẽ bảo anh đừng lo, rằng nhất định tôi sẽ quan tâm đến mọi sự.

- Có chuyện gì thế Paul? - Tôi thì thảo. - Anh có thể kể với em.

Paul liếc nhìn tôi, răng cắn vào môi dưới.

- Lạy Chúa tôi, Lauren, - anh nói. - Chuyến bay của anh. Thật là một cơn ác mộng. Một tiếng nổ bùm rất to, tất cả rơi thẳng xuống. Anh ngỡ bị một vụ khủng bố khác. Rằng anh đã chết. Rồi việc đó ngừng lại. Máy bay mất thăng bằng, nhưng phi công đã hạ cánh xuống Grotton. Anh chưa bao giờ thấy thế ở Boston.

Anh như người sống thừa, em hiểu không? Sau khi tiếp đất, anh thuê một chiếc ô tô và lái về nhà. Anh cho là vẫn bị sốc lúc về đến nhà. Anh mở một chai và uống để trấn tĩnh, và chẳng mấy chốc, anh uống cạn chai. Đừng hỏi chuyện gì xảy ra với quần áo của anh. Anh xin lỗi. Anh không muốn làm em sợ.

Trong bóng tối, mặt tôi bóng rắt. Sao bây giờ Paul vẫn nói dối tôi? Dường như anh không ý thức rằng tôi đã biết việc xảy ra? Mặt khác, phủ nhận là điều chẳng có gì bất thường với những kẻ giết người. Có khi nó còn vững chãi đến mức dường như bản thân kẻ sát nhân thực sự tin rằng chúng không có tội. Vậy đây là gì? Paul đang bàng hoàng và bị mặc cảm tội lỗi dẫn dắt đến nỗi trở thành ảo giác?

- Paul! - Tôi nói. - Em xin anh! Paul ngược nhìn tôi, bối rối.

- Xin cái gì? - Anh hỏi.

Lạy Chúa tôi, tôi nghĩ. Dường như vụ này chưa đủ khó khăn hay sao. Paul đang đùa giỡn tôi? Dường như anh không biết tôi cũng ở đó. Anh tưởng Scott chỉ có một mình và...

Trời đất thánh thần ơi! Thế kia ư! Tôi đưa một bàn tay lên che khuôn miệng há hốc. Tôi không thể tin nổi.

Paul không biết rằng tôi đã ở đó!

Tôi nhận ra Paul không muốn chúng tôi đương đầu. Hẳn Paul đã nhìn thấy một hoặc hai e-mail, ngờ ngợ chuyện xảy ra, anh đến nhà Scott dọa dẫm nhằm làm anh ta tránh xa tôi ra. Chính vì thế anh bỏ đi mà không đối đầu với tôi! Chính vì thế bây giờ anh mới quên lãng như vậy. Anh không hành động. Paul đã quên!

Paul không biết tôi đã lừa dối anh ấy!

Chương 46

Giờ thì sự việc đã thay đổi, phải không? Tôi chăm chú nhìn qua căn phòng khi Paul ngóc đầu dậy.

- Vào đây với anh, Lauren, - anh nói. - Em làm việc vất vả quá. Ồ, mà cả hai ta đều thế. Lại đây với anh.

Ngắm Paul nằm đó khiến tôi nhớ lại cách đây một năm, tôi bị ngã ngựa trong lúc tận lực đuổi theo một nghi phạm trốn qua cửa thoát hiểm ở Throgs Neck. Tôi phải nằm bẹp hai tuần, còn Paul xin nghỉ phép chăm sóc tôi. Chăm sóc tôi thực sự. Anh nấu cho tôi ba bữa một ngày, chúng tôi cùng ăn ở đây, cùng xem tivi và đọc sách, Paul đọc cho tôi nghe. Bồn tắm nóng lạnh bị hỏng vào giữa tuần thứ hai, và tôi sẽ không bao giờ quên Paul gội đầu cho tôi trong bồn bếp bằng nước đun trên lò.

Điều ý nghĩa nhất là anh đã ở đó vì tôi. Giờ anh cần tôi ở đó vì anh.

Tôi hít một hơi, bước tới và nằm xuống cạnh anh. Paul tắt đèn. Trong bóng tối, tôi vươn tay ra cho đến lúc tìm thấy bàn tay Paul và tôi nắm thật chặt.

- Em mừng vì anh đã về nhà với em, - cuối cùng, tôi nói. - Dù không có quần áo.

Chương 47

Sáng hôm sau, tôi mặc quần áo thật nhanh sau khi Paul đi làm. Thực ra, tôi cố đợi anh ra đi. Chính xác hơn thì: tôi không thể đợi để Paul đi.

Lúc định ném xác vào chiếc Mini, tôi chợt nhớ ra Jeff Buslik nói về khẩu súng dùng giết Scott. Nó là vật chứng then chốt của vụ này.

Tôi ra khỏi xe và chạy vội về nhà kho để dụng cụ, một câu hỏi duy nhất quay cuồng trong đầu tôi.

Tôi sẽ ném khẩu súng này vào sông Hudson, sông Đông hay Harlem?

Nhưng vừa mở khóa nhà kho, tôi khó mà tin nổi. Ngay trong những giấc mơ hoảng loạn nhất, tôi cũng không thể ngờ được.

Chỗ có túi đựng vật chứng rỗng tuếch! Chỉ còn không khí.

Tôi nhìn phía sau những cái cào, những bao phân bón, can nước. Không có khẩu súng. Không có những khăn giấy đầy máu. Không có gì hết.

Giờ thì làm gì đây?

Tôi đứng trân trân tại chỗ mà nhìn, tự hỏi Paul có thể làm gì với khẩu súng giết người. Anh đã vứt nó đi lúc trở lại ô tô? Nếu không, thì ở đâu?

Nó làm tôi rất lo. Vũ khí giết người vẫn còn ở đâu đây, trên đó có dấu vân tay của Paul.

Tôi đứng đó, ruột gan cồn cào khi chú ý đến cái xẻng. Đầu lưỡi xẻng thâm đen. Tôi sờ vào đây. Nó ướt bùn. Tôi mang nó ra khỏi kho và chạy ra sân sau.

Nếu tôi là Paul, tôi sẽ chôn vũ khí giết người ở đâu? Tôi nghĩ.

Tôi cho là sẽ giấu ở nơi nào gần gần. Ở nơi có thể liếc qua cửa sổ cũng thấy và ở khu vực không bị quấy rầy.

Tôi nhìn khắp sân sau. Mới chớm trưa, nên sân vẫn còn rợp bóng. Tôi đi hết chiều dài, nhìn chăm chú mặt đất mát mẻ, đầy bóng cây khoảng hai chục phút, nhưng không thấy xáo động gì. Không phải trong các luống trồng cây, không phải dưới hàng rào hoặc các bụi đỗ quyên.

Khoảng mười phút sau, tôi chú ý một thứ khá lạ lùng bên cạnh phen sắt, cạnh đồng gạch lát vườn

chúng tôi mua ở Home Depot một năm trước. Bên tay phải đồng gạch, tôi thấy những viên gạch hơi thụt vào trong đất.

Tôi nhận ra nhiều viên gạch hơi dịch sang bên trái. Tôi dỡ hàng gạch trên cùng và xếp theo đúng hình ban đầu. Bên dưới hàng cuối, đất hơi xốp.

Tôi dùng xẻng đào cho đến khi nó chạm vào thứ gì đó, kêu sột soạt. Tôi thở ra, tim đập đều vì nhẹ nhõm. Đây là cái túi Stop & Shop. Tôi mở ra và nhìn thấy khẩu 38 nằm trên những cái khăn lau đầy máu.

Tôi cho khẩu súng vào xách, buộc túm cái túi mua hàng và cho vào thùng xe tải Impala của tôi, cái xe cảnh sát tôi thường lái đi làm. Rồi tôi trở lại, lắp hố, cẩn thận xếp các viên gạch đúng kiểu tôi tìm thấy.

Tôi đắm mồ hôi, đang đặt viên gạch cuối cùng xuống thì nghe thấy tiếng gì đó ở góc nhà tôi.

Tôi quay lại.

Tim tôi ngừng đập.

Đó là cộng sự của tôi, Mike.

Mike? Đang ở đây, tại nhà tôi?

Sau anh là Jeff Trahan và Roy Khương, các thành viên trong Đội Đặc nhiệm của Scott. Cả ba người đều mặc áo chống đạn.

Tôi cảm thấy tuyến mồ hôi của mình mở toang như cửa cống. Nó đây, phần kết cục!

Họ đến giám sát tôi, tôi nghĩ. Họ đã biết đích xác những gì xảy ra. Chắc là ngay từ đầu.

Bây giờ thì sự việc chấm dứt.

Miệng tôi há hốc không thốt nên lời lúc tôi nhìn họ trân trân, vẫn quỳ tại chỗ.

- Có chuyện gì thế, Lauren? Sao cô không trả lời điện thoại của tôi? - Mike nói và kéo tôi dậy. - Chúng tôi vừa có tin báo chính thức hiện giờ bọn Ordonez đang ở câu lạc bộ của chúng. Chúng tôi quyết định ghé qua và tóm cổ. Marut và Price đang đợi trong xe.

Anh phải đất trên bàn tay tôi, như thể tôi là đứa trẻ không vâng lời anh bắt gặp đang nghịch đất. Sau này cô tha hồ trồng cây lâu năm, Martha Stewart ạ. - Người cộng sự hăng hái của tôi nói và cười tươi tắn. - Đây là lúc cho chúng ta bỏ rọ vài tên giết cảnh sát.

Chương 48

Ngồi trên thùng chiếc xe tải tốc hành Đội Đặc nhiệm chống ma túy Bronx dùng để giám sát, nguy trang là xe công ty ống nước, tôi ngắm nghía kỹ càng những bức ảnh đen-trắng của anh em Ordonez mà Mike mang theo. Viên phi công Mark lớn hơn em trai Victor một tuổi, nhưng những gã trai lì lợm, cái nhìn khắc nghiệt và mặt rỗ hoa này giống nhau như anh em sinh đôi.

Tôi trả những bức ảnh cho Mike, anh đang nép vào sát tôi. Anh giấu khẩu Kevlar, một loại súng săn tầm ngắn dưới cánh tay vắt chéo qua ngực. Tôi cũng mặc áo chống đạn, và cảm thấy nó nặng trĩu trên lưng và vai.

Hoặc có thể vì mặc cảm tội lỗi sắp nổ tung đầu tôi và nỗi lo lắng kéo tôi trĩu xuống.

- Trông bọn chúng bảnh đây, - tôi cố nói.

- Cô có nhận thấy da Victor sáng hơn không? Cao mét tám. Hắn hoàn toàn phù hợp với miêu tả của Amelia Phelps. Là tên đó, Lauren ạ. Hắn là của chúng ta. Mười lăm năm trước hắn suýt giết một cảnh sát, và cuối cùng hắn đã có dịp ra tay với Scott. Thằng chó đẻ này đã bắn Scott. Tôi cảm thấy như thế.

Tôi nhìn người cộng sự chăm chăm. Trong mắt anh có một vẻ xa xăm, một cái nhìn chăm chăm đầy ác ý.

- Giá mẹ chúng bóp chết hai thằng này lúc sinh thì phải, - anh thì thào.

Tôi đưa những ngón tay cào tóc ra sau. Tôi lại nhớ đến cha của Mike bị giết trong khi làm nhiệm vụ. Bây giờ chúng tôi đang theo vết những tên giết cảnh sát. Bỗng nhiên, tôi tự hỏi liệu đây có phải là một ý hay không? Thực lòng, tôi biết là không.

- Chúng ta đến rồi, - Trahan gọi từ sau tay lái lúc chiếc xe tải chạy chậm dần. - Khóa nòng và nạp đạn, thừa các quý vị.

Trong không gian kín mít của chiếc xe tải có mùi kim loại nhức đầu. Chắc là adrenaline. Hoặc testosterone. Sự việc xảy ra quá nhanh. Tiếng vũ khí lách cách vang lên trong những bức tường thép cứng nhắc.

Chúng tôi đỗ xe ở phố 141 Đông gần đại lộ Willis. Tôi đoán ngành kinh doanh bất động sản bong bóng của Manhattan chưa lan đến phía này, khi nhìn những lô đất đầy cỏ dại và những ngôi nhà đổ nát.

Lúc này, phải nghĩ đến bất cứ thứ gì khiến đầu óc tôi thoát khỏi sự việc đã xảy ra.

Bên kia đường phố hoang vắng, một trang El Diario bị gió thổi bay dính vào khung nhà hát Escalade trơ xương. Những công trình duy nhất trông tầm tã quanh đây là các dự án xây dựng nhà cửa bên kia sông Harlem xám xịt đằng sau chúng tôi.

Trahan chỉ vào một ngôi nhà cổ, bốn tầng, không cầu thang máy ở giữa đường xuống lô đất.

- Cái câu lạc bộ đáng nguyên rủa ấy kia kìa, - anh nói.

Câu lạc bộ ư? Tôi nghĩ, bồi rồi. Câu lạc bộ gì nhỉ? Thứ mà Trahan chỉ là hai cánh chớp bằng thép phủ đầy tranh graffiti che kín cửa ra vào rợp bóng cây, trông như mặt trước một cửa hàng ẩn danh. Các cửa sổ bên trên căn nhà đồ nát ấy trống rỗng. Không chỉ vắng người. Không có cả khung nhôm - kính.

Trahan bắt gặp cái nhìn sững sờ của tôi.

- Cô phải thấy bên trong của nó kia, - anh nói và lắc đầu phìền muộn. - Nó là một thế giới khác hẳn.

Trahan rút điện thoại di động ra và gọi. Sau vài giây, anh sì sì rồi cẩu kính đóng nắp lại.

- Bọn chỉ điếm chết tiệt, - anh nói. - À ta không biết.

- Là một phụ nữ?

- Lẽ tất nhiên, - thám tử Marut nói. - Cô ả ngủ với Mark Ordonez cho đến khi hắn bỏ ả đi với ả khác. Không một chỉ điếm nào tốt hơn một người đàn bà bị khinh rẻ.

- Các anh nghe tin của cô ta lần cuối khi nào? - Tôi hỏi.

- Ngay trước lúc chúng tôi đến đón cô, - Trahan nói. Anh ta giận dữ đập vào cần ăngten cái radio của mình.

- Tôi muốn đánh thật nhanh, ập qua cửa trước và tóm cả bọn. Nhưng bây giờ thì tôi không chắc. Nội gián của tôi nói nơi này đầy người. Chúng tôi không thể liều mạng để bắt cứ ai bị thương, nhất là chúng ta, trừ khi chắc chắn anh em Ordonez ở trong kia. Giờ thì mẹ kiếp mọi sự!

- Này, gờm đã, - tôi nói. - Đội Phản ứng nhanh đâu? Loại việc này là của họ mà. Sao chúng ta không để họ giải quyết?

- Scott là anh em của chúng tôi, - Khương nói dứt khoát, cặp mắt anh khắc khổ và đen như than. - Đây là việc gia đình.

Trời đất ơi. Tôi không thích nghe câu này. Thực ra, tôi có linh cảm rùng rợn cho mọi người. Những người này quá kích động. Họ dễ mắc xúc cảm sai khiến. Việc này giống một đám đánh nhau hơn là thủ tục bắt giữ. Bất cứ thứ gì tình cờ, miễn là loại bỏ được sự xúc động bao trùm vụ này? Tôi muốn mọi

người nên bàn bạc.

- Ai nói nơi này đầy người? - Tôi nói và ngò vức nhìn chăm chăm vào ngôi nhà hiu quạnh. - Sắp chín giờ sáng rồi.

Cái răng vàng của Thaddeus sáng lóa. Tôi cho ít ra đây là thứ tôi nhìn thấy. Anh ta lên đạn khẩu Smith & Wesson mười ly.

- Có vài người không muốn bữa tiệc kết thúc, cô bạn ạ, - anh ta nói.

- Đợi chút đã. Chúng ta sẽ thăm dò bằng cách nào? - Thám tử Marut xen vào. - Nếu bọn chúng giết Scott, rồi sau đó lại hoang tưởng quá mức thấy ai cũng đáng ngờ. Tất cả chúng ta đang bị giám sát. Ai mà biết chúng làm gì chúng ta?

- Tôi có ý này, - tôi nói.

Tôi nhìn cái câu lạc bộ chăm chặp. Trông nó đầy tai ương như lối vào của khu phố cổ dẫn đến Địa ngục. Nhưng tôi chính là người có trò đồ chữ đã đẩy chúng tôi đến đây, và lúc này tôi chỉ có thể chịu đựng một mình mà thôi. Nếu có ai đó bị thương, tôi không biết mình sẽ làm gì.

- Hãy để tôi vào, - tôi nói. Trahan lắc đầu:

- Không được.

- Cô điên đấy à? - Mike nói. - Minh cô vào cái bẫy này sao được. Tôi sẽ vào cho.

Tôi dăm dăm nhìn vào mắt người cộng sự. Anh đã nói là làm. Như tôi đã nói, anh là người tốt nhất.

- Anh hãy nghe tôi. Tôi sẽ vào trong. Bọn chúng không biết tôi. Chúng không ngờ là một phụ nữ. Nói thế mà anh vẫn thấy chưa đủ, thì tôi là người điều tra chính. Trả lời câu hỏi đầu tiên của anh thì: Vâng, rõ là tôi đang điên.

Chương 49

Khoảng phút rưỡi sau, đặc vụ Thaddeus Price gắn xong cái micro không dây Typhoon nhỏ xíu vào dưới khuy áo khoác của tôi. Hầu như tôi muốn bảo anh là tôi chẳng vội gì việc này, nhưng tôi vẫn giữ tin đặc biệt cho riêng mình.

- Xong rồi, - anh ta bảo. - Nơi này là một cái hố bắn thử, nhưng tin hay không thì cứ đến sáng thứ Sáu là hàng đoàn dân chúng Manhattan đổ đến. Đi đi, gõ cửa và nói với tên gác cổng là cô tìm DJ Lewis, bạn trai của cô. Đừng lo, hắn không có ở đây đâu. Nhưng chắc chắn tên gác sẽ để cô vào.

- Sao lại phải thế? - Tôi hỏi.

Răng Thaddeus lại lấp lánh lúc anh mỉm cười với tôi:

- Cô soi gương xem nào, thám tử. Các cô gái da trắng xinh đẹp như cô không cần phải ghi danh đâu.

- Nhìn thấy một trong hai gã đó, Mark hoặc Victor, - Trahan dặn. - tôi muốn cô gọi to: “Mã đỏ” rồi tìm ngay một góc gần nhất. Nếu cô gặp nguy hiểm cũng hô y như thế. Chúng tôi sẽ đến đó trong chớp mắt, được không?

- Mã đỏ, - tôi nói. - Tôi nhớ rồi. - Quý thật, tôi đã ở trong “mã đỏ” suốt hai mươi tư giờ qua.

- Tốt, còn gì nữa nhỉ? - Trahan nói. - Bỏ ngay vũ khí và phù hiệu ra. Có khi người gác muốn lục soát cô.

Các thành xe chật chội dường như đột ngột thu hẹp vào gần tôi, cho đến lúc tôi cảm thấy như đang nằm trong cổ quan tài. Quan tài của riêng tôi.

Lạy Chúa lòng lành!

Tôi có thể đưa ngay khẩu Glock và phù hiệu của tôi cũng không sao.

Nhưng khẩu súng của Scott, khẩu mà Paul đã dùng để giết anh ta vẫn trong xác tôi. Nó có thể làm các cặp lông mày trong xe nhướn cao. Bây giờ tôi sẽ làm quái gì đây?

Tôi thò tay vào xác và đưa khẩu Glock của tôi cho Trahan. Rồi đưa anh nốt phù hiệu màu vàng của tôi.

Nhưng tôi để vũ khí giết Scott trong xác, dưới cái ví và hộp Altoids.

- Hãy cầu phúc cho tôi nhé, - tôi nói.

- Mã đỏ, - Trahan nhắc lại. - Đừng tỏ vẻ anh hùng trong đó, Lauren.

- Hãy tin tôi, tôi không phải là anh hùng.

Cửa xe tải trượt mở, tôi bước ra ngoài, chớp chớp mắt, bước lên vỉa hè nứt nẻ và đầy vết bẩn. Tôi nhìn quanh. Tôi không biết đây là nơi hoang vắng, là khu phố cổ hay những cơ hội eo hẹp để làm trò đánh đố này trở nên vô hiệu.

- Đừng lo, cộng sự nhé, - Mike nói. Chúng tôi sẽ theo dõi cô từng bước.

Vâng, tôi nghĩ, nhắc cái xác lên lúc cánh cửa đóng sầm lại.

Đây mới thực là bài toán khó giải.

Tôi nhìn chăm chú vào ngôi nhà được gọi là câu lạc bộ. Những cánh chớp bằng thép. Ô cửa giữa các cánh chớp tối om giống một cái huyệt mở toang, dựng đứng.

Nhân danh mọi thánh thần, điều gì sẽ xảy ra tiếp theo với tôi?

Mã đỏ là nhỏ nhất trong các vấn đề rắc rối của tôi.

Chương 50

Trong góc thụt nho nhỏ bên trong cửa trước nhếch nhác là một sợi dây nhung đỏ thắm và đằng sau đó là một cầu thang dẫn xuống, tối như mực.

Người gác cửa đứng ngay cạnh đó, đeo kính màu rượu chát, mặc comple có lẽ bằng hàng Mylar[22] đỏ. Tôi thầm nghĩ cái gì khiến tôi khó chịu khi đến gần hắn, vì hắn cao khoảng mét chín năm hay vì hắn béo và không khỏe khoắn.

Những tiếng thỉnh thịch đều đều, dường như nổ tung từ trong lòng trái đất dâng lên ở cầu thang bê tông thô thiển ngay cạnh hắn.

- Tối nay Lewis có chơi không? - Tôi hỏi.

Người gác cửa lắc cái đầu đồ sộ, gần như không thể nhìn thấy.

Anh ta có hiểu tiếng Anh không? Hay anh ta biết tôi là cảnh sát? Tôi bỗng thấy mừng vì Mike và những người khác chỉ ở cách đây một tiếng thét.

- Đây là bữa tiệc riêng, hay tôi có thể vào trong? - Tôi nói.

Tôi cầu cho là bữa tiệc riêng, khi liếc nhìn cầu thang tối om. Tôi không thể quay lại chiếc xe tải được nữa. Chúng tôi đã hình dung sự việc khác hẳn. Giá lúc đó được ngả người chợp mắt một lát. Hoặc được nghỉ ba tuần về nông thôn.

- Còn tùy, - cuối cùng, người gác nói.

- Tùy cái gì? - Tôi hỏi.

Người gác kéo sụp cái lưới trai và chỉnh đốn tư thế theo kiểu làm tôi mừng vì tôi không tỏ ra chút quyền rũ nào.

- Tùy cô muốn vào trong đến chừng nào, - hắn nói.

- Nghe lảng mạn góm, - tôi nói lúc quay gót. - Nhưng trên trái đất này chẳng có gì khiến tôi muốn lắm.

- Quay lại, quay lại đi, - người gác cửa nhặt nhẹo nói, gã cười hô hố thô tục lúc kéo cái dây nhung. - Đừng cầu kinh thế, cô nàng da trắng. Đùa tí thôi mà. Người gác xin chiều. Chào mừng cô đến với Thế giới ngầm.

Chương 51

Tôi suýt rút khẩu súng của Scott để tự vệ lúc xuống chân cầu thang tối om đầy nguy hiểm. Thay vào đó, tôi hít thật sâu. Rồi bước tới chỗ có tiếng thành thịch khuếch đại, vọng qua ô cửa che rèm bằng hạt thủy tinh.

Phía bên kia, tôi sững sốt nhìn chằm chằm vào màn hình phẳng của chiếc tivi đắt tiền, một quầy rượu trông như làm bằng kính đen ngự ở giữa, đầy ắp.

Các bồi rượu nữ sau quầy mặc áo liền quần chật khít trắng cao su màu đen và đeo vú giả. Chết tiệt, có lẽ họ là đàn ông mặc quần áo phụ nữ. Bronx đúng là một nơi đen tối.

Phải thừa nhận là tôi khá có ấn tượng. Nơi này có thể thành một Manhattan. Anh em Ordonez đã hoàn thành việc nghiên cứu đôi bại của chúng.

Trong đám đông phần lớn là dân Tây Ban Nha hoặc Bồ Đào Nha, có một nhóm da trắng, tiêu biểu cho tầng lớp giàu có. Họ đang đổ mồ hôi trên sàn nhảy, những bộ mặt mê mẩn, những cái cười ngô nghê lúc họ quay tròn, ánh đèn màu lấp lánh trên cả hai bàn tay.

Bên trên những người khiêu vũ đang xoay tròn, trong cái lồng thép treo sát trần, một người lùn khỏa thân đeo cặp cánh thiên thần đang gõ dùi cui màu trắng vào các chấn song. Ai nghĩ ra cái trò tởm lợm này? Tôi tự hỏi.

- Anh có thể cảm thấy sinh lực của em, - một gã buôn chứng khoán trung niên béo phì trượt khỏi sàn nhảy và cố ôm lấy tôi.

Tôi gồng cứng hai cánh tay đẩy gã ra, và thấy không ổn, tôi thúc nhẹ đầu gối vào giữa hai chân gã.

- Giờ thì ôm đi nếu có thể, - tôi nói khi gã chuồn vội. Tôi rảo bước tới quầy rượu.

- Mười hai đôla, - người bồi nói khi tôi gọi bia Heineken.

Xem này, họ tiêu pha với giá cả Manhattan, tôi vừa nghĩ vừa nhả tiền ra.

Khoảng ba mươi giây sau, một người đàn ông Tây Ban Nha lùn, béo mập có chòm râu dê, cười mỉm và len đến cạnh tôi.

- Tôi bán ma túy, - gã nói.

Tôi nhìn gã trân trôn. Bán ma túy? Một đường dây mới chăng? Tôi choáng váng trong giây lát. Nói

thật, là một phụ nữ Công giáo tử tế, tôi chưa bao giờ dính đến chuyện này.

Gã đặt một viên màu trắng ngà vào bàn tay tôi. Tôi không nghĩ đây là viên Sweet Tart.

- Hai chục đô, - gã nói.

Tôi trả lại và nhìn gã nhún vai rồi bỏ đi. Tên buôn bán chất kích thích này ắt phải làm việc cho Ordonez? Nhưng tôi mất hút gã khi gã lặn vào luồng ánh sáng lade biến ảo trên sàn nhảy.

Tôi nhìn quanh tìm một trong hai anh em Ordonez. Tôi nhìn khắp các ngăn loại A ở cuối sàn nhảy, phía sau DJ. Ánh sáng nhấp nháy và sóng âm trầm trầm hung bạo khiến tôi khó tập trung. Muốn hay không, tôi phải đến gần hơn.

Tôi đang đi men theo mép sàn nhảy để tránh những lời tán tỉnh bất ngờ, thì một trong các cánh cửa trong bức tường bê tông sau tôi bật mở.

Victor Ordonez bước ra, nhìn chăm chăm thẳng vào mắt tôi. Tôi chưa kịp động đậy, một bàn tay sắt đã quấn quanh gáy tôi.

Tôi quay lại và thấy gã gác cửa với sự thèm khát kinh khủng của dã thú.

- Chỉ là tôi thôi, thưa cô, - gã nói và cười nhảu nhở.

- Sao cô không vào phòng VIP? - Victor quát át tiếng nhạc lúc tôi bị kéo tuột vào bên trong. - Một bữa tiệc riêng tư. Nhưng cô có thể là khách mời của tôi.

Chương 52

Phòng VIP đằng sau thực ra là một tầng hầm để ở. Tường và sàn bằng bê tông thô, các khung cửa sổ là bê tông khối, vỏ han gỉ của một nồi súp de cũ. Trang trí đẹp mắt. Một bóng đèn trơ trọi treo bên trên cái bàn bếp đầy vết dầu mỡ cũ, trên để một cái cân điện tử bằng thép không gỉ.

Xa hơn cái bàn, qua một ô cửa tối tăm là hành lang có cái gì đó trên sàn.

Tôi khó mà chịu nổi.

Đây là một cái đệm đầy vết bẩn.

- Bỏ ngay bàn tay bẩn thỉu của anh khỏi người tôi, - tôi nói, cố giật khỏi cái nắm chặt của tên gác cửa.

- Bình tĩnh nào, cô gái, - Victor khoái trá nói lúc tiến đến trước mặt tôi. Hắn mặc bộ comple trắng, sơ mi trắng, cà vạt đen. Tôi tự hỏi liệu Mickey Rourke^[23] có biết một trong những bộ comple của anh ta bị mất không.

- Đây là một vấn đề an ninh thông thường thôi, - Victor giải thích. - Người làm của tôi, Ignacio, quên lục soát cô trên cầu thang. Một trường hợp sơ suất của anh ta.

Một hồi chuông báo động ngân vang trong đầu tôi. Tự hỏi còn lễ thói nào nữa với tên buôn bán ma túy hung bạo đang đứng trước mặt tôi.

- Này, - tôi nói. - Hãy đi đi và tổng cổ tôi ra vì đã phá vỡ quy định của anh. Tôi cứ ngỡ là một bữa tiệc để lót lòng.

Victor thở dài. Rồi hắn gật đầu với tay gác cửa.

Cái xác của tôi bị giật phắt. Tôi nghe thấy các thứ trong xác đổ ra bàn lúc tôi nhìn khắp phòng tìm lối ra.

Tôi không thể không nhìn cái đệm. Hoặc nhớ tới vụ cưỡng hiếp bị chặn lại trên tấm trải giường của Victor.

Tôi có nên vồ lấy khẩu súng của Scott không? Tôi tự hỏi. Còn bao nhiêu viên đạn? Bốn? Tương phát đúp vào Victor, một phát vào đầu con vật kéch xù rồi ra ngoài theo lối cửa tôi đã vào.

- Cái gì đây? - Victor nói và nhặt khẩu 38 ly của Scott trước tôi.

Tôi phát hoảng. Tôi có một micro đã mở và tôi không thể để đồng đội nghe thấy về khẩu súng. Tôi nghĩ nhanh.

- Cái đó trông giống như một mã đỏ, - tôi bất giác nói.

- “Mã đỏ”, ý cô là gì? - Hấn hỏi.

- Là thế. Khẩu súng anh rút ra và chĩa vào tôi. Trông như một mã đỏ! - Tôi nói to, hy vọng chiếc micro cứu được tôi.

Đầu gối tôi nhức nhối lúc Victor bất ngờ quật tôi xuống sàn.

- Câm mồm, con đĩ! Mày là ai mà vào chỗ tao, quật vào mặt tao hả? - Hấn gào lên.

- Coño! Anh không thấy sao? - Tên gác cửa đằng sau tôi nói. - Đây là súng của cảnh sát. Con này là một cảnh sát. Pedro đã bán cho nó!

- Câm đi, thằng gù vô dụng, để tao nghĩ! - Victor quát. Mặt tôi đỏ ra lúc Ordonez em bất ngờ chĩa súng vào tôi. Tôi nhìn trừng trừng vào nòng súng đen ngòm.

Thay vì nhìn thấy toàn bộ cuộc đời tôi, mọi việc xảy ra từ lúc tôi quyết định đến với Scott lóe lên trước mắt tôi. Tôi nhìn thấy từng bước lầm lạc từ hai đêm trước dẫn dắt tôi đến đây lúc này, hiển hiện thật rõ ràng.

Hãy đợi đã, tôi nghĩ. Đội của tôi đâu? Tôi nhìn những bức tường dày. Những tầng hầm chết tiệt này! Ất là tôi đang trong vùng cấm radio!

- Mã đỏ!- Tôi hét lên lúc bò ra cửa.

Tên gác nhanh đến mức lạ lùng so với tầm vóc như quả núi của hấn. Tôi mới đến nửa đường, hấn đã túm được mắt cá chân tôi và suýt rút đứt bàn chân trái của tôi.

Rồi sau một tiếng hét nữa, cánh cửa nổ tung!

Tiếng nhạc nhảy nện thình thịch lập tức tràn ngập căn phòng. Mắt tôi - nhắm lệ vì bụi và những mảnh vụn - bắt gặp cảnh tượng mãn nguyện nhất trong đời cho đến lúc ấy.

Cộng sự của tôi, Mike, súng săn kề trên vai lao qua cánh cửa, ập vào phòng như một tấm ván lướt.

Chương 53

Mike táng thẳng báng súng vào cái mũi trên bộ mặt xấu xa của tên gác cổng trước khi con quái vật có thể thốt một lời nguyên rủa.

- Victor đâu? - Mike nói, ném cho tôi khẩu Glock của tôi và cái còng. - Ngoài kia, chúng tôi mất tín hiệu của cô. Chỉ điểm của Trahan báo Victor mang cô xuống đây.

- Tôi không biết hắn chạy đâu, Mike, - tôi nói, tìm kiếm phía sau tôi. - Một giây trước hắn còn đây mà.

- Còng tên này lại vào cái gì đó và hỗ trợ tôi, - Mike nói. Anh lia khẩu súng sẵn thẳng vào hành lang tối om om, nơi tấm đệm nằm chổng chơ và lao qua đó.

Tôi còng tên gác cửa bất tỉnh vào một trong những ống dẫn của nồi hơi. Kính của hắn vỡ vụn và bộ mặt rỉ máu của hắn lúc này cùng màu với bộ comple hắn mặc. Chỉ đùa tí chút kiểu cảnh sát thôi, tôi muốn bảo hắn lúc chạy vào hành lang theo người cộng sự của tôi.

Tôi nghe thấy tiếng cửa đóng sầm phía trước tôi. Mike và Ordonez biến đâu rồi? Tôi đập căng chân vào cầu thang và lóc cóc chạy lên đó, khẩu Glock dẫn đường.

Rốt cuộc tôi tìm thấy cánh cửa, gần như ngay trước mặt, mở ra một bãi đầy cỏ dại, rác rưởi và kính vỡ. Giờ đi đâu đây?

Tôi nhấp nháy mắt trong ánh sáng chói chang, đột ngột. Tôi thấy Mike đã băng qua nửa mảnh đất bỏ hoang. Cách nửa khối nhà trước anh, một hình người mặc quần áo trắng đang chạy nước rút dọc phố 140. Hoặc là Victor Ordonez hoặc một người mặc bộ màu trắng ngà đang tập chạy maratông.

Tôi bắt đầu rút ngắn khoảng cách lúc Mike đuổi theo Victor về phía đông khối nhà. Cuối giao lộ thứ ba, họ chạy dưới đường sắt đôn cao và xuyên qua cổng một bãi để đồ đồng nát. Ordonez đã thoát? Tôi cho là tôi mong thế. Nếu đây là tôi, có thể hắn vẫn chạy cho đến khi về đến Santo Domingo.

Thật không may, Mike quyết chí đuổi theo, anh lao qua mọi vật chướng ngại trên đường, những cái thùng bẹp, kim loại chất đống. Với Ordonez, chỉ còn đợi và nổ súng, và Mike sẽ nâng cốc rượu mừng. Nhưng sự việc không xảy ra như vậy.

Gần đến bức tường sắt tây hoen gỉ ở cuối sân đồng nát, tôi nghe thấy tiếng kim loại rít chói tai. Rồi tiếng vang của kim loại va vào kim loại. Cái quái gì thế?

Tôi nhận ra cách góc sân xa nhất nửa khối nhà, Ordonez đang bò khỏi chiếc xe nâng mà hắn vừa dùng để đâm thùng hàng rào.

Hắn bò qua lỗ hồng mà hắn vừa tạo ra rồi thoát khỏi tầm nhìn.

Một hoặc hai giây sau, Mike xuất hiện từ bức tường các ống dẫn và đâm bổ qua cái lỗ đó trên hàng rào, vẫn đuổi theo Ordonez.

Lúc tôi chạy đến đây, thở không ra hơi, tôi nhìn thấy những đoàn tàu. Rất nhiều tàu. Ordonez đã thoát từ sân đồng nát vào sân ga xe điện ngầm.

Mình quên nạp thẻ MetroCard, tôi nghĩ lúc bò qua hàng rào, vẫn nhìn đường sắt thứ ba chết lặng.

Chương 54

Tôi chạy qua khe hẹp giữa hai đoàn tàu số 4 đang đỗ, cuống quýt tìm Mike và Ordonez thì nghe thấy tiếng vỡ đanh gọn. Chó thật! Cửa sổ trên đầu tôi vỡ tan.

- Này, con da trắng! Nhận lấy!

Tôi quay lại đúng lúc thấy Victor Ordonez nhào qua cửa bán vé cách đây hai toa, nổ súng lần nữa. Tôi cảm thấy viên đạn rít vèo qua tai tôi rồi sau đó nghe thấy một tiếng như băng vỡ.

Tôi nã hết băng đạn khẩu Glock về hướng của Victor. Tôi bấm băng đạn rỗng trước khi nhận thấy một thứ âm ỉ đang chảy xuống cổ tôi. Chân tôi bỗng như không còn và tôi thấy mình nằm trên sỏi. Bên mặt tôi có gì đó không ổn.

Chúa ơi, tôi bị trúng đạn! Tôi thấy choáng váng. Giống như tôi đang trượt khỏi người tôi và quan sát bản thân mình từ xa.

Đừng choáng, Lauren! Cử động đi! Làm gì đi! Ngay lập tức! Tôi bò vuông góc và rút thật nhanh đôi chân run run để lết đi. Tôi ép chặt ống tay áo khoác vào đầu, chỗ đang chảy máu.

Tôi lại ngã quỵ lần nữa và phải nhắc mình dậy trước khi tới cuối đoàn tàu.

Tôi phát hiện một cánh cửa mở ở cuối toa cuối cùng. Tôi trèo lên, co rút cả bụng và lăn dưới mấy cái ghế.

Lúc ấy, vụ bắn nhau mới thực sự bắt đầu! Cách đó hai hoặc ba toa, tiếng súng săn nhả đạn hai hoặc ba lần liên tiếp. Rồi tiếng súng nổ gần như ngay bên trên tôi, cửa kính toa tôi nằm vỡ tan tành.

Tôi vẫn nằm đó, cuộn tròn trên sàn tàu dơ dáy, chảy máu và run rẩy khi bất chợt nghe thấy tiếng Ordonez hét lên trong toa bên. Tôi không thể nhìn thấy hắn từ chỗ tôi nằm, nhưng nghe thấy tiếng hắn, rõ như ở trong cùng toa với tôi.

- Thôi! Thôi! Tôi xin hàng! - Victor Ordonez gào lên với ai đó.

Có tiếng vật gì đó rơi nặng nề lên sàn. Khẩu súng của Scott?

- Tôi muốn có luật sư, - Ordonez nói.

Một giây lặng ngắt. Quá im lặng. Giờ có chuyện gì vậy?

Rồi có tiếng súng sấn lên đạn.

Cách - cách.

- Chỉ riêng cái việc mà giết chết cảnh sát cũng đáng cho mà chầu Trời, - tôi nghe thấy Mike nói.

Không! Tôi nhớ ra là đang nghĩ. Lạy Chúa, Mike ơi. Anh định làm gì thế? Đừng!

Tôi lẩn sấp, cố đứng dậy, miệng tôi há to gọi Mike.

- Giết cảnh sát? - Tôi nghe thấy Ordonez nói, ngỡ ngàng.

Rồi khẩu súng sấn nổ lần cuối.

Chương 55

Chắc là tôi ngất đi một lúc, vì thứ tôi nghe thấy sau đó là nhiều tiếng của ai đó hỏi: “Anh ở chỗ quái nào thế?” Tiếng nói vọng ra từ cái radio của Mike ở ngay bên đầu tôi. Mike đang trên sàn toa xe điện ngầm, bế tôi trên lòng.

- Cô sẽ ổn thôi, Lauren, - Mike nói. Mặt anh thoáng nét cười, còn mắt anh dâng đầy nước. - Cô bị thương vào đầu. Phần mềm thôi. Thật đấy. Cô sẽ khỏe lại ngay.

- Tôi sắp chết à? - Tôi hỏi Mike.

- Không. Theo tôi thì không.

Qua cánh cửa mở giữa các toa, tôi nhìn thấy một bàn tay chìa lên khỏi đám kính vỡ. Máu lổm đổm trên cánh tay áo trắng.

- Còn Victor? Anh...

Mike đặt một ngón tay lên môi tôi.

- Tôi bắn hắn sau khi hắn bắn tôi. Cô nhớ chuyện đã xảy ra không, cộng sự?

Tôi nhăn mặt. Tôi không thể tin nổi. Đẳng nào cho đến lúc này, tôi đã có cuộc sống bình thường.

- Đây là cách nó đã diễn ra. Hắn bắn, rồi tôi bắn. - Mike nhắc lại. - Cách đó và không có cách nào khác.

Tôi gật đầu, ngoảnh mặt khỏi Mike.

- Tôi nghe anh. Tôi hiểu rồi, Mike.

- Họ ở đây, - một giọng cuồng cuồng gọi ai đó bên ngoài toa xe điện ngầm. - Họ đang ở đây.

- Cha tôi đã bị giết trên một chuyến tàu y như thế này, - Mike nói, giọng anh rã rời. - Giống y như thế này.

Bên ngoài có tiếng chớp chớp của máy bay lên thẳng, rồi tiếng chó sủa.

- Ông hay đưa hai anh em tôi đi câu cá ở City Island, - Mike nói tiếp. - Em trai tôi rất hiếu động, một lần nó làm lật thuyền, úp lên chúng tôi. Tôi tưởng cha tôi sẽ chìm chết nó, nhưng ông chỉ cười. Ông là

người như thế. Làm sao mà tôi không nhớ ông luôn được. Chúng tôi được ôm cái cổ to lớn của ông lúc ông cười ròn rã, bơi đưa chúng tôi vào bờ.

Một âm thanh kinh khủng thốt ra từ đằng sau cổ họng Mike. Giá của ba chục, bốn chục năm tiếc thương.

- Tôi luôn hiểu sự việc như thế này sẽ xảy ra, - anh nói. - Chỉ sớm hay muộn thôi.

Tôi vỗ vào khuỷu tay người cộng sự.

Sau đó nhân viên cấp cứu, cảnh sát và các đặc vụ của Ủy ban chống ma túy tràn vào đầy toa.

Chương 56

Hôm nay chắc chắn là tôi không chết rồi. Hóa ra tôi không bị khâu, các nhân viên cấp cứu rửa sạch vết thương, cầm máu trên má và tai trái tôi, rồi băng lại gọn gàng. Tôi ngồi trên gờ xe cấp cứu, ngắm cảnh hối hả và nghĩ tôi có thể dễ dàng bị giết ở sân ga xe điện ngầm này biết chừng nào.

Rốt cuộc, Trahan gọi ESU[24] của NYPD, và một đoàn xe tải vây quanh phòng lái của nhà ga. Có các đơn vị K-9, máy bay trinh sát, một trung đội thám tử và cảnh sát. Sau khi Mike thấy tôi đi xuống, anh gọi vào 10-13 “cảnh sát cần hỗ trợ”, dường như tất cả mọi người trong Đội Đặc nhiệm đều hưởng ứng, có lẽ trừ người tuần tra trên cảng.

Trung úy Keane nhảy xuống từ toa Victor Ordonez nằm đó và đi tới.

- Cô cù lắm, - ông nói. - Loạt số trên khẩu súng cạnh ông bạn quý hóa đã chết của chúng ta rất phù hợp. Súng đó của Scott. Đúng như chúng tôi nghĩ. Anh em Ordonez đã chiếm nó.

Tôi lắc đầu và thực lòng, không thể tin những chuyện xảy ra. Theo một kiểu kỳ quái, tốt hơn tôi mong đợi hoặc mơ. Mọi sự giờ sắp ổn. Bất chấp những chao đảo, thiếu sót hoặc dối trá.

- Có dấu vết gì của Mark, tên phi công ấy không? - Tôi hỏi.

- Cho đến lúc này thì chưa, - sếp tôi nói. - Nhưng đừng lo, hắn sẽ xuất đầu lộ diện thôi.

- Mike đâu? - Tôi hỏi. Sếp tôi đảo mắt.

- IAB[25]. Cái bọn tệ hại này gần như đến trước ESU.

Cô dường như cô dính đòn là có thể làm khác đi với họ. Những thằng cha bới móc tởm lợm ấy cho là có khi cô tự bắn mình rồi quăng súng đi.

Tôi cố giữ cho hơi thở bình thường, nhưng chỉ càng căng thẳng.

Trong lúc đó, sếp chà xát lưng tôi như một trợ lý võ sĩ quyền Anh trước khi võ sĩ trở lại cuộc đấu.

- Sao cô không bảo anh chàng này đưa cô tới Jacobi trước khi cảnh sát trưởng xuất hiện. Sau khi ở bệnh viện, hãy về nhà và nhớ rút phích điện thoại. Tôi sẽ ngăn lũ chuột cống ấy cho đến khi cô thở được. Ngày mai hãy gọi cho tôi. Bây giờ cô có cần gì không?

Tôi lắc đầu. Thậm chí tôi không thể nghĩ ra câu trả lời cho câu hỏi ấy.

- Cừ lắm, cô bạn ạ, - sắp tôi nói trước khi rời đi. - Tất cả chúng tôi rất tự hào về cô.

Tôi ngồi đó, nhìn ông bước đi. Thế là họ đã có kẻ chịu trận. Chắc Paul sẽ thoát hiểm.

Brooke và các con cô sẽ được chăm sóc vì họ đáng thế. Tôi ngắm chiếc trực thăng của NYPD bay là trên lớp hàng rào thép gai nhọn sắc ở sân ga, rồi bay vào bầu trời xanh trong sáng. Tôi liếc thấy một camera của CSU[[26](#)] thò ra, lóe sáng trong một cửa toa không kính.

Mọi việc có suôn sẻ không nhỉ? Đây là đoạn kết của mớ hỗn độn.

Nhưng sao tôi lại khóc?

Chương 57

Sáng thứ Hai sau đó, trời nắng đẹp và mát mẻ. Đứng nghiêm trên các bậc của nhà thờ St. Michael phố 41 ở Woodside, tôi mừng vì bộ trang phục xanh lơ ấm áp, vì hơi ấm của thân thể các cảnh sát đứng quanh tôi.

Mặc dù có tới ba hoặc bốn ngàn cảnh sát đứng làm hàng rào trên phố đợi xe tang Scott, âm thanh duy nhất là tiếng lá cờ đội danh dự bay phần phật; chuyển động duy nhất là những ngôi sao và vạch cuộn cuộn.

Các trống dây bắt đầu khua lúc hồi chuông đầu tiên của St. Michael rung chậm và đều đặn. Vòng từ góc nhà thờ đá, tiến ra một đội bốn chục cảnh sát thuộc Emerald Society(1) của NYPD, những chiếc kèn túi cầm lặng, các tay trống rung khúc tang lễ trên những cái trống phủ rèm đen.

Tiếp sau họ là xe cảnh sát xếp hàng đôi dường như vô tận, tiếng động cơ lộp bộp lúc họ chạy với tốc độ điều hành.

Cuối cùng, khi chiếc xe tang đen bóng lướt vào tầm nhìn, gần như có thể nghe thấy tiếng nghẹn ngào từ hàng ngàn cổ họng. Các Tổng thống cũng không được đặt vào lòng đất với nghi lễ quặn thắt con tim hơn một cảnh sát bị giết trong khi thực thi nhiệm vụ.

Cơ hàm tôi nghiến chặt lúc tôi cố ngăn mình run rẩy, nhúc nhích, quỵ ngã.

Cuối cùng, Brooke Thayer xuất hiện từ chiếc limo đỗ sau xe tang. Cô bế đứa con mới sinh và nắm tay đứa con gái lên bốn.

Một người trong hàng rào danh dự bỗng bỏ hàng và cúi vào chiếc limousine, giơ tay ra. Đứa con trai hai tuổi của Scott xuất hiện cuối cùng, mặc comple đen.

Bộ comple đen và cái mũ cảnh sát tám chấm của cha em.

Một lễ Misa đau thương. Mẹ Scott quỵ ngã trong giây phút cùng em gái anh đọc tụng ca.

Buổi lễ càng thâm trầm hơn lúc Roy Khương, người bạn thân nhất và là cộng sự của Scott kể câu chuyện Scott đã cứu mạng anh ta trong một trận nổ súng ra sao. Anh kết thúc bằng cách rời bục và tiến thẳng tới cây thánh giá, nói lời khẳng định giản dị và thuyết phục đến sững sốt: “Tôi yêu anh, Scott”.

Làm sao tôi có thể trải qua phần còn lại, tôi không biết chắc. Con người có thể qua những việc hết sức ngạc nhiên. Hãy nhìn người lính cắt đứt cánh tay còn lủng lẳng dưới vai bằng con dao nhíp. Chúng ta có khả năng làm mọi việc, đúng không?

Vâng, tôi có thể. Bây giờ thì tôi biết là tôi có thể.

Họ chôn cất Scott tại Nghĩa trang Calvary trên đồi cao, nhìn xuống Manhattan nổi bật trên nền trời.

Thị trưởng New York ra dấu về phía thành phố lúc ông kết thúc những lời cuối cùng bên mộ:

- Chúng ta mời Scott làm cái việc anh đã làm tận tụy suốt đời. Hãy canh gác cho chúng tôi, Scott. Chúng tôi không bao giờ quên sự hy sinh của anh.

Brooke ghì chặt tôi sau khi tôi đặt bông hồng giữa hàng trăm bông khác, phủ kín nắp quan tài sơn dầu. Cô sờ vào dải băng trên mặt tôi.

- Tôi biết việc chị đã làm vì tôi, - cô thì thầm. - Chị đã làm vì gia đình tôi. Giờ tôi có thể ngủ được rồi. Cảm ơn chị, thám tử.

Tôi kéo cái lưới trai đen trên mũ chặt hơn trên mắt để che giấu, gật đầu ngó ngán và tiến lên.

Chương 58

Tôi ngồi một mình trong xe trước khi rời Calvary. Qua kính chiếu hậu, tôi có thể nhìn thấy quan tài phủ kín hoa.

Khi những chiếc kèn túi cất tiếng, trong phút chốc tôi bắt gặp mùi nước hoa, tiếng mưa rơi và cỏ cây ngây ngất. Tôi lại cảm thấy hơi ẩm bùng bùng, trong sạch của thân thể Scott trong phòng ngủ của anh. Sức mạnh của quai hàm anh áp vào làn da tôi. Tôi xua đuổi những ý nghĩ bị cấm ấy như đuổi ma quỷ lúc những tiếng “Xin rủ lòng thương” bay trên mộ chí.

Lầm lỗi, tôi tự nhắc.

Tất cả vì một lầm lỗi kinh khủng. Một sai lầm chí tử, nhanh như chớp.

Tôi nhìn đoàn cảnh sát mắt đỏ hoe trở về xe. Ý nghĩ tôi đang lừa gạt họ như axit cháy bỏng ruột gan, nhưng tôi ra sức tin rằng đây là việc tốt nhất cho tất cả mọi người, trong mọi hoàn cảnh.

Còn kết quả nào có thể hay hơn? Tôi nghĩ. Sự thực sẽ khiến các tờ báo lá cải vô nhân đạo, suy đồi làm rùm beng.

Tôi nhìn cổ quan tài lúc con trai Scott giơ bàn tay lên vành mũ lắc lư của người cha, chào. Rồi nhìn nền trời lộng lẫy của Manhattan, nhìn những tấm bia mộ nổi bật gần như một phần của thành phố này.

Mắt tôi khô khốc lúc tôi nỗ lực.

Không thể phủ nhận một điều tốt đẹp, là Paul và tôi đã được ban cho cơ hội thứ hai.

PHẦN HAI: RẮC RỐI

Chương 59

Sau tang lễ Scott, lúc gần chín giờ sáng chuông điện thoại reo.

Tôi nằm đó, mong Paul nhắc máy. Từ sau vụ bắn nhau, anh tuyệt vời đến khó tin. Anh xin nghỉ làm và nấu ăn cho tôi, chặn các cuộc gọi tôi, lắng nghe mỗi khi tôi cần trò chuyện. Dường như anh thích thú vai trò làm người che chở và chữa bệnh cho tôi. Tôi cho rằng tập trung vào tôi đem lại hiệu quả tích cực là ít nhất, anh cũng không còn là kẻ say khướt, trần truồng trong gara.

Được coi là người phụ nữ biết điều, nghiêm túc và giỏi giang, thật nhẹ nhõm khi có người săn sóc mình, cho thấy có sự thay đổi.

Chuông cứ reo, reo mãi và lúc giở mình, tôi thấy Paul không ở đó.

Tôi nhắc ống nghe và ngồi dậy.

Tôi tưởng là sếp hoặc Mike. Hay là Hội đồng Trọng tài. Nhưng tôi nhầm hết.

- Lauren à? Xin chào, bác sĩ Marcuse đây. Tôi mừng vì cô có nhà.

Tôi nhún vai, đợi nghe tin xấu.

- Đừng lo, Lauren. Thư giãn đi, - bác sĩ Marcus nói. - Đã có kết quả xét nghiệm rồi, tất cả đều tốt.

Tôi ngồi đó, giơ ống nghe đang huyền thuyên ra xa cái đầu bị thương.

- Cô hoàn toàn khỏe mạnh, Lauren ạ. - Bác sĩ nói tiếp. - Thực ra còn hơn cả khỏe nữa kia. Tôi mong cô ngồi xuống. Cô không ốm gì hết, cô... đã có thai.

Nhiều giây trôi qua. Thật là nhiều. Mỗi giây đầy ắp sự yên lặng cứng nhắc.

- Lauren? - Tôi nghe thấy bác sĩ Marcus nói khẽ. - Cô vẫn ở đây chứ?

Tôi thấy mình chậm chậm ngã ra giường. Hình như phải mất một lúc, đầu tôi mới chạm vào gối.

Có thai ư? Tôi nghĩ và bỗng nhiên thấy người tôi như tan ra.

Sao lại thế được? Sao lại có vào lúc này?

Nhiều năm nay Paul và tôi đã cố có con. Sau một vòng đi khắp các chuyên gia sinh sản và xét nghiệm, chúng tôi biết rằng độ pH không cân bằng tạo ra môi trường không thụ thai. Chúng tôi đã dùng gần hết các loại thuốc thụ thai, kể cả những loại không được dùng vì tôi có tiền sử gia đình bị ung thư buồng trứng.

- Cái gì? Anh chắc không? - Tôi nói. - Nhưng sao lại thế?

- Thực ra tôi không biết, Lauren ạ, - bác sĩ của tôi nói và cười khúc khích. - Tôi không ở đây. Hãy kể cho tôi nghe nào.

Đầu tôi quay cuồng. Hình như cả căn phòng quay cuồng. Lẽ tất nhiên tôi luôn mong muốn có một đứa con.

Nhưng bây giờ?

- Tôi có thai? - Tôi nói vào máy, sững sốt.

- Em cái gì? - Paul nói. Anh vừa bung khay đựng bữa sáng vào phòng ngủ.

Miệng tôi dờ ra, vì thế tôi đưa máy cho anh. Tôi không biết anh sẽ phản ứng ra sao. Tôi không thể lường được cảm nghĩ của Paul. Tôi nhìn đăm đăm vào mắt anh. Nhưng tôi không phải đợi lâu. Sau giây lát ngẩn ngui, vẻ ngạc nhiên sung sướng rạng ngời trên mặt anh, tiếp theo là cái cười rộng đến mang tai.

- À... gì hả? - Anh nói. - Anh là... Ôi Chúa ơi...

Paul buông rơi ống nghe và bế bổng tôi khỏi giường. Anh ôm ghì tôi, cái ôm dường như mãi mãi.

- Ôi, lạy Chúa, - Paul nói. - Cảm tạ Chúa. Cảm ơn Người. Tuyệt quá đi mất.

Lúc chúng tôi ôm nhau, tôi tính nhẩm thật nhanh. Lần cuối tôi có kinh. Tôi nghĩ gì thế này? Lẽ tất nhiên đây là con của Paul. Tôi chỉ ngủ với Scott một lần duy nhất, và mới sáu ngày trước.

Lúc đó, sự thất vọng trong lòng tôi bắt đầu thay đổi. Suốt thời gian hồi phục, tôi không ra ngoài một giờ nên không bị mặc cảm tội lỗi, xấu hổ hoặc lo âu ảm đạm dần vặt.

Nhưng lúc đứng đó, cùng người chồng điển trai, vui sướng xoay tròn trong phòng ngủ theo nhịp van, tôi bỗng nhận ra một thứ đáng chú ý. Paul và tôi chỉ cố làm một việc mà ai cũng mong muốn. Một cuộc hôn nhân hạnh phúc, một gia đình hạnh phúc. Chúng tôi là người tốt, chăm chỉ và nhún nhường. Nhưng rồi có một ngày, chúng tôi đối mặt với khó khăn. Mọi việc cứ chững lại. Cả hai chúng tôi cố mãi mà vẫn không thể thành ba.

Ly hôn ư? Những kiểu chia lìa vì chung sống không còn đầm ấm? Không. Chúng tôi bám lấy nhau, cố

làm cho sự việc suôn sẻ. Nhiều năm ròng, chúng tôi cố cho tình yêu của chúng tôi vượt qua sự trừng phạt tàn nhẫn về mặt sinh học. Chúng tôi đã qua nhiều năm cố giữ bên nhau trong lúc sự nghiệp tách rời, và những căng thẳng trong cuộc sống hiện đại đã rút chúng tôi xa nhau.

Tôi bật khóc khi Paul khum lòng bàn tay lên bụng tôi. Một đứa con! Tôi nghĩ và nắm chặt bàn tay Paul.

Cuối cùng đã có dấu hiệu của hy vọng. Của sự tha thứ.

Một sinh linh mới cho cả hai chúng tôi.

Rốt cuộc, chúng tôi có thể qua được mọi chuyện, tôi nghĩ. Chúng tôi sẽ thực sự qua được chuyện này.

- Em yêu anh, Paul, - tôi nói. - Anh sẽ là một ông bố rất cừ.

- Anh cũng yêu em, - Paul thì thầm và hôn lên má tôi, lau những giọt nước mắt của tôi. - Bà xã của anh.

Chương 60

Thứ Hai tuần sau đó, khi trở lại làm việc tôi thấy hai người đàn ông ngồi trong văn phòng của sếp. Từ phòng của đội, tôi nắm bắt được kiểu cắt tóc, bộ comple màu sẫm đầy quyền uy của họ.

Bộ óc hoang tưởng của tôi lập tức làm việc. Scott làm việc cho DEA[27], một bộ phận thuộc DOJ[28]. FBI[29] tiến hành nghiên cứu cơ bản cho DOJ. Hiện giờ là một chuyến thăm của các nhân viên FBI!

Tôi chưa kịp đến bàn làm việc, trung úy Keane đã mở cửa phòng ông.

- Lauren, cô có thể vào đây một lát được không? - Ông nói.

Tôi cầm theo hộp cà phê pha sẵn, trông như tôi tưởng việc này chỉ mất một giây. Mỗi lúc tôi càng thành thạo trong trò lừa dối. Chỉ ít thì tôi cũng hy vọng thế.

- Mời cô ngồi, thám tử Stillwell, - người mặc comple màu xanh nước biển ngồi trên ghế, nói. Người đồng sự mặc comple màu xám, cùng kiểu ba khuy như thế, đứng sát ông ta, nhìn tôi trừng trừng vô cảm, không nhúc nhích.

Thái độ hách dịch của họ vừa khiêu khích vừa đe dọa bất cứ ai, trừ tôi. Vào lúc này, lộ vẻ sợ hãi không phải là một lựa chọn, tôi tỏ ra hết sức bình thản.

- Có việc gì thế, thưa sếp? - Tôi nói với Keane. - Ông sắp xếp cho tôi một cuộc hẹn bất ngờ chắc? Anh chàng độc thân số ba đâu?

Hai phù hiệu giơ ra. Adrenaline của tôi tụt hẳn xuống khi nhìn thấy không phải là những phù hiệu màu vàng bé xíu của đặc vụ FBI.

- IAB, - Xanh và Xám đồng thanh.

Tôi nhận ra họ không phải là FBI đến bắt giữ tôi. Sự nhẹ nhõm của tôi quá ngắn khi tôi hiểu chắc là họ đến đây thu thập thông tin về vụ bắn của Mike. Không bao giờ chịu lùi, cha tôi đã khuyên khi tôi quyết định vào nghề này sau khi học trường Luật. Ông cũng cho tôi lời khuyên nữa, ngắn và lý thú về sự khôn ngoan.

HỘI ĐỒNG TRONG TÀI khốn kiếp.

- À, hay thật. Bao thứ không đáng tin đến cùng một lúc, - tôi nói và ngồi phịch xuống ghế. - Lẽ ra các vị nên thử kiểm tra Thế vận hội Đặc biệt.

Họ nhìn tôi trừng trừng. Tôi trừng trừng nhìn trả.

Gương mặt xanh xao của Keane biến thành đỏ tía vì cố nén cười.

- Rất khôi hài, thám tử ạ, - Xanh nói và gõ bút canh cách. - Tôi cho là sẽ ít khôi hài hơn về cái chết do bị bắn của Victor Ordonez. Như chúng tôi đã nói, một cuộc đánh trả được sắp xếp trong khu vực Washington Heights. Tiếng khóc vì cái chết của hắn đủ to để vọng đến tận One Police Plaza. Chúng tôi dự định khám phá sự thực đã xảy ra và viết báo cáo.

Tôi nhìn ông ta chăm chú sau bài diễn văn ngắn.

- Tôi xin lỗi, - tôi nói, khum bàn tay lên tai và má quần băng. - Ông nói gì kia? Tôi nghe không rõ lắm. Một kẻ ác hại tên là Victor Ordonez đã bắn tôi một tuần trước.

- Cô gần như không tuân lệnh, thám tử Stillwell, - Xám nói. - Chúng tôi đến đây để làm một cuộc phỏng vấn thông thường. Nếu cô muốn chúng tôi xoay trọng tâm điều tra vào cô, có thể sắp xếp sau.

- Xoay nó khỏi ai? - Tôi nói. - Cộng sự của tôi ư? Vâng, xin các vị ghi lại ngay cho. Cộng sự của tôi đã cứu mạng tôi. Tôi đang chạy giữa hai đoàn tàu đổ, thì bị bắn. Tôi trèo lên một toa cho an toàn. Khi Victor Ordonez định trèo vào toa tôi đang nấp - chắc chắn là định kết liễu tôi - thì cộng sự của tôi tới và bắn hắn quy.

- Có bao nhiêu phát súng? - Xám hỏi. - Bùm bùm bùm hay chỉ một tiếng bùm?

Tôi nhấp một ngụm cà phê và đặt nó xuống bàn sếp. Vài giọt cà phê sóng ra và tôi không hề để ý.

- Đây là một cuộc đấu súng trên sân ga, - tôi nói. - Tôi bị bắn. Tôi bị ngã xuống đất. Tôi không chơi trò kỹ sư âm thanh cho tình tiết nào đó trong *Luật pháp và Mệnh lệnh*[\[30\]](#).

Rốt cuộc, Xám đóng sập cuốn sổ lại.

- Tốt, - ông ta nói. - Nhưng vì bản báo cáo, cô sẽ trả lời tôi một câu hỏi nữa chứ? Thám tử, cô là người điều tra chính trong vụ này. Cô đang trên đường bắt hai nghi phạm nguy hiểm cô tin là chịu trách nhiệm về cái chết của thám tử Thayer. Tại sao cô không gọi sự trợ giúp của ESU?

Tôi ngồi lặng vài giây. Anh ta khiến tôi lặng đi. Đó là một thủ tục hoạt động đúng nghi thức, và tôi đã không làm.

Tôi há miệng toan nói... chỉ có Chúa biết là nói gì. Quai hàm tôi trĩ xuống khi sếp tôi xen vào:

- Tôi ra lệnh cho cô ấy cứ tiến hành.

Tôi nhìn Keane. Ông nhìn lại với vẻ mặt như bảo, hãy im miệng đi.

- Tôi cho rằng không đủ thời gian đợi nên đã ra lệnh cứ tiến hành, - Keane nói tiếp. Rồi ông đứng lên khỏi ghế. Ông đi qua suốt chiều dài căn phòng và mở cửa cho Xanh và Xám.

- Bây giờ, thám tử của tôi phải trở lại làm việc, - Keane nói.

- Cảm ơn ông đã cứu tôi, thưa sếp, - tôi nói sau khi các nhân viên Hội đồng Trọng tài đi khỏi và Keane đóng sập cửa lại.

- Phải, cô và cộng sự của cô là những người hùng, tôi và mỗi cảnh sát có lòng tự trọng trong đơn vị này đều quan tâm, - Keane nói và ngồi xuống. - Mà đúng đấy, - ông nói. - Lũ IAB khôn kiếp.

Chương 61

Tôi sắp ra khỏi văn phòng của Keane thì cộng sự của tôi gọi vào di động.

- Lũ chuột ấy đã ra khỏi nhà chưa? - Mike muốn biết.

- Ít ra chúng là loại hai chân, - tôi nói.

- Đến gặp tôi vào đầu giờ ăn trưa ở Piper's nhé, - Mike nói. - Tôi thèm.

Tôi mất khoảng hai chục phút lái xe đến Piper's Kilt trên phố 231 Kingsbridge. Cảnh sát Bronx và Ủy viên công tố quận hay lượn lờ ở quán rượu hơn ở quán thịt nướng, nhưng món bánh kẹp ở đây rất ngon. Mười giờ rưỡi là khá sớm, nên nhà hàng có phần vắng vẻ, chưa kể Mike chọn gần xa nhất.

Sau khi ngồi, tôi bật nắp chai Diet Coke cho tôi và Heineken cho Mike trong lúc đợi.

- Mặt mũi sao rồi? - Mike hỏi.

- Bị thương phần mềm như anh nói thôi, anh bạn, - tôi nhún vai nói. - Không nghe nói bị mất cái gì. Và như một phần thưởng, tôi băng thế này lại có vẻ hấp dẫn.

Mike mỉm cười.

- Cô nghĩ là IAB sẽ viết gì trong báo cáo?

- Tôi không biết, - tôi nói. - Tôi quá mải xoay họ về việc đánh giá cho thực tế. Tệ nhất thì chắc tôi sẽ bị khiển trách vì không tiến hành đúng thủ tục với ESU. Tôi thấy cảnh sát trưởng đối xử với chúng ta không đến nỗi khắt khe, khi cân nhắc chúng ta đã dọn dẹp đóng hờn độn này thích hợp biết chừng nào cho ông ấy.

- Đúng thế, - Mike nói. - Tôi quên mất.

Cô phục vụ mang đến bánh mì kẹp pho mát, bánh rán dầm mỡ.

- Thịt lợn xông khói chứ? - Tôi nói và cười khi nhìn đĩa của mình. - Mike, anh không nên ăn.

- Ủ, cho cô thôi, cộng sự thân mến, - Mike nói và nhấc chai lên, - tôi đi thêm dăm nữa.

- Tôi muốn cảm ơn anh, Mike, - tôi nói sau vài miếng bánh mì kẹp ngon tuyệt trần. Tôi không biết có phải vì có thai mà tôi bỗng nhiên thấy đói quá thế. Tôi không ăn món khoái khẩu này từ khi cai thuốc lá

tám tháng trước.

- Tôi không nhớ đã nói hay chưa, - tôi nói lúc đưa một miếng thịt xông khói vào miệng. - Cảm ơn anh đã cứu tôi ra khỏi đó.

- Không dám, - Mike nói và giơ chai về phía tôi. - Tôi bảo vệ cô, cô bảo vệ tôi. Trong chừng mực tôi biết, sở cảnh sát gồm tôi và cô. Việc diễn ra ở đây sẽ giữ ở đây. Nó sẽ nhắc tôi nhớ mãi.

Mike đặt chai bia xuống và giơ mấy tờ giấy ở ghế bên cạnh lên.

Trong ánh sáng lò mờ của quán, tôi thấy là dữ liệu in ra từ máy tính. Miếng bánh mì kẹp thịt trong miệng tôi dường như ngay lập tức biến thành những que diêm rưới nước sốt khi tôi nhận ra những hàng, những cột đầy con số.

- Tôi tìm thấy trong máy fax ngày hôm qua, - Mike nói. - Công ty điện thoại gửi bản thứ hai Chi tiết Sử dụng của Scott vì có lý do. Cô có muốn biết không? Trông nó y như bản cô để trên bàn tôi, trừ bản này có số phone của cô ở khắp mọi chỗ.

Bên kia cái bàn sắt sọc, Mike uống nốt chai bia, còn tôi hoàn toàn sững sốt.

- Đây là lúc nói chuyện với tôi, cộng sự ời, - anh nói.

- Đây là lúc bày tỏ nỗi lòng với Đức Cha Mike.

Chương 62

- Lauren, nói đi, - Mike thì thảo với tôi lúc tôi ngồi chờ ra đó, câm lặng. - Cô đừng tưởng có thể vượt được mặt tôi. Ý tôi cô là người tốt, hơn cả tốt vì những việc chúng ta làm, nhưng ở đây chúng ta đang nói về tôi.

Tôi đột ngột giơ chai Diet Coke lên văng trán nóng rực. Lạy Chúa tôi, bây giờ tôi biết làm gì đây? Tôi đã bị vạch mặt. Bị vạch mặt nói dối cộng sự của tôi. Sao tôi lại làm thế với anh? Mike có tấm lòng hào hiệp hơn những người ôn hòa nhất. Anh là cộng sự của tôi, là dây an toàn của tôi, là thần hộ mệnh của tôi trên đường phố.

Tôi cúi nhìn mặt bàn, rồi nhìn những bức tường ốp gỗ màu sẫm của quán, nhìn bất cứ đâu trừ mặt người cộng sự.

Song, anh nói đúng. Tôi phải thú tội. Nếu có một người tôi có thể - và nên - giải bày tâm can, thì đó là anh. Tôi đã nói dối vì sự chênh mảng và vì mọi cái khác, còn anh đã giết chết một người vì điều đó. Phơi bày trọn vẹn là việc tối thiểu tôi có thể làm với Mike.

Nhưng gờm đã, tôi nghĩ. Không! Tôi không thể. Nếu Mike mắc mứu với IAB, anh ấy phải cầu cứu đến tôi. Anh phải thế thôi. Anh không thể mất việc. Mike đã ly dị, nhưng anh còn hai đứa con đang học nội trú. Anh sẽ nói những gì anh biết, và sự thực sẽ bị phanh phui. Chúng tôi sẽ hoàn toàn tay trắng. Paul vào tù và Brooke sẽ không được trợ cấp. Không, tôi nghĩ. Tình hình sẽ tệ hại hơn bây giờ. Chắc tôi sẽ phải vào tù cùng Paul.

Tàn nhẫn là thứ cuối cùng tôi muốn làm với người cộng sự, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác lúc cố nghĩ cho thấu đáo.

Cuối cùng, tôi rời mắt khỏi trần nhà trắng thiếc của quán và nhìn xoáy vào đầu Mike.

- Đừng can thiệp vào việc đó, cộng sự, - tôi nói. Mike nhìn mặt giống như tôi vừa bắn anh bằng khẩu Taser. Tưởng chừng cái chai màu xanh, run run trong tay anh sắp nổ tung. Miệng anh câm lặng như miệng cá đầu tày.

- Dừ-ừ-ừng can thiệp? - Cuối cùng, anh lấp bắp. - Cô đã ngủ với anh ta phải không, Lauren? Cô và Scott Thayer đã lừa dối, có đúng thế không? Sao cô không kể với tôi? Tôi là cộng sự, là bạn cô mà.

- Mike, - tôi van nài anh ta, nước mắt đã mấp mé bờ mi, - xin anh cứ để mặc nó đấy.

- Tôi đã giết một người, Lauren! - Tiếng thì thảo của

Mike như rú trong tai tôi. - Tay tôi đã vấy máu.

Tôi đứng dậy, cầm xác.

Tôi không muốn dọa cộng sự, nhưng tôi đã bị dồn vào bước đường cùng. Không còn lựa chọn nào khác.

- Đúng thế, và đây, Mike, - tôi nói và thả hai chục đô lên đĩa đồ nướng chưa ăn. - Anh đã giết một người. Tôi là nhân chứng duy nhất, nhớ chưa? Chính vì thế anh đừng can thiệp vào chuyện ấy nữa.

Chương 63

Trên đường về nhà, tôi gọi cho Keane, báo với ông là tôi chóng mặt và xin nghỉ ốm một ngày. Lúc tắt máy, tôi nhận ra đây là một trong những lần đầu tiên trong khoảng thời gian này, tôi nói thật với ông.

Lúc mở cửa căn nhà vắng vẻ, tôi cảm thấy như bước vào hầm mộ. Tôi quyết định chạy bộ và lên thay quần áo. Tôi lái xe đến công viên Tibbetts Brook cách đây dăm phút và chạy hai vòng như thường lệ quanh hồ. Chà, một buổi chiều tuyệt đẹp. Trong sáng tuy còn hơi lạnh. Thật hoàn hảo cho một cuộc chạy. Tôi còn phát hiện một con sếu đứng trong rừng hương bồ ven bờ lúc tôi chạy không nghĩ.

Nhưng sau đó, lúc ngồi sau tay lái chiếc Mini trong bãi xe, đắm mồ hôi, tôi lại thấy mọi sự ngổn ngang.

Về đến nhà, tôi kiểm tra máy nhắn tin trống rỗng rồi rút một cốc vang cho dịu thần kinh căng thẳng. Lúc đó, tôi chợt nhớ ra đĩa bé. Cái cốc tuột khỏi tay lúc tôi rút lại vào chai và vỡ thành muôn mảnh.

Một nước hay đây, thám tử, tôi nghĩ lúc nắm chặt mép bồn rửa lạnh lẽo. Gần đây tôi đã thực sự leo đến đỉnh sự việc còn gì? Tôi đã giữ vững mọi thứ rất khéo.

Nhìn xuống những mảnh thủy tinh, tôi tự hỏi sao tôi có thể quá quắt với cộng sự của tôi đến thế. Thăng thường đe dọa Mike ư? Ai là con mụ nhẩn tâm ở Piper's Kilt? Chắc không phải là tôi.

Làm sao tôi có thể giữ mọi việc như thế này mãi? Tôi đã bỏ qua sự thực đến dối trá công nhiên, đe dọa bè bạn. Tôi không muốn nghĩ đến việc xảy ra tiếp theo nữa.

Hơn hết thảy, tôi hoàn toàn lẻ loi trong mọi việc. Thật điên cuồng. Tôi không thể chia sẻ với Paul những lo lắng trong việc cố cứu anh.

Tôi hiểu sự việc như thế này. Ai cũng có một ngưỡng chịu đựng, và tôi đã đến ngưỡng của mình. Tôi không thể giữ mãi sự dối trá 24/7 được nữa. Lincoln nói đúng: Bạn không thể lừa gạt mọi người, mọi lúc được. Dù thế nào bạn cũng không thể, nếu bạn là người Công giáo.

Tôi cản trở lại con người. Trong đời riêng, tôi là mật vụ đã đủ lâu. Công việc này đòi hỏi phải lạnh lùng đến cùng.

Bước một là nhận tội và bộc lộ tâm tư. Nhưng không phải với cộng sự của tôi.

Tôi phải nói chuyện với Paul.

Nhận tội phản bội là một việc quá mức đau đớn, nhưng nếu muốn đưa bản thân và cuộc hôn nhân của

chúng tôi lật sang trang khác, Paul và tôi cần ở trên cùng một trang. Tôi phải nói với anh là tôi biết việc anh làm ở khách sạn St. Regis, và đã tha thứ cho anh. Tôi cần anh trợ giúp để chắc chắn rằng bí mật của chúng tôi vẫn là điều bí mật.

Chương 64

Đêm hôm ấy, tôi đang kéo món gà hấp chanh và thìa là nổi tiếng của tôi ra khỏi lò nướng thì Paul vào. Với ý nghĩ có thể đây là bữa ăn chung cuối cùng của chúng tôi, ít nhất tôi cũng làm được món Paul ưa thích.

Tôi ghen thờ lúc anh ào qua bếp và ôm ghì lấy tôi, nâng bổng tôi lên lần nữa.

Bây giờ hoặc không bao giờ, tôi nghĩ. Đến lúc rồi.

- Paul, - tôi nói. - Chúng ta phải nói chuyện.

- Gượm đã, - anh nói và rút một tập bóng nhoáng trong cặp ra và đập lên mặt quầy bếp. - Anh nói trước.

Trên bìa là ảnh chụp những quả đồi nhấp nhô tuyệt đẹp, phủ đầy cây cối mùa thu trong sáng. Bên trong là những sơ đồ mặt sàn của một loạt các ngôi nhà khá rộng rãi. Đây là hồ sơ bán những ngôi nhà sang trọng ở Connecticut.

Gì đây...? Anh ấy lại uống rượu? Mình không ngửi thấy mùi scotch trên người anh ấy.

- Đây là cái gì? - Tôi hỏi.

Với vẻ trịnh trọng của một thầy bói, Paul trải rộng năm sơ đồ khác nhau trên sàn bếp.

- Em chọn đi, Lauren, - anh nói. - Chọn ngôi nhà mơ ước của em đi. Em thích cái nào? Riêng anh thì thích tất.

- Paul, nghe em đã, - tôi nói. - Giờ không phải lúc mua bán hoang phí. Chúng ta...

Paul đặt ngón tay lên môi tôi.

- Anh không đùa đâu, Lauren, - anh nói. Anh nhanh nhẩu xoa xoa hai bàn tay vào nhau. - Em không hiểu. Đây không phải là trò đùa, cũng không phải chuyện tưởng tượng. Anh đã dẫn vào rồi. Em sẵn sàng chưa nào? Một công ty khác, một công ty đầu tư mạo hiểm muốn nâng tay trên của anh một khoản. Một khoản tiền lớn.

- Cái gì? - Tôi nói và nhìn anh, rồi liếc nhìn cặp hồ sơ lần nữa.

Lúc đó nó xảy ra. Mắt tôi bắt gặp dòng in trên đầu từng trang trong hồ sơ.

Astor Court. Và bên dưới là Khách sạn St. Regis.

St. Regis? Đây không phải là...? Đây là nơi tôi bám theo Paul và cô nàng xinh xắn tóc vàng! Tất cả chuyện này là gì vậy?

Tôi rút ra một tờ. Những con số viết trên đó bằng nét chữ phụ nữ, rất rành mạch.

- Chuyện này là gì vậy, Paul? - Tôi hỏi. - Đây không phải là chữ anh? - Tôi mong Paul bắt đồ trở nên căng thẳng, nhưng anh hờ hững liếc xuống tờ giấy.

- Đây là giá khởi đầu của Công ty đầu tư mạo hiểm Brennan Brace. Vicky Swanson, Phó chủ tịch mới của họ đưa nó cho anh vào giờ ăn trưa tại Astor Court ở St. Regis, khoảng ba, bốn tuần trước, - Paul nói và mỉm cười với tôi.

Tôi chỉ còn biết chớp chớp mắt trong giây lát. Bữa trưa ở St. Regis?

- Vicky Swanson? - Tôi nói và nhớ lại rõ ràng người đàn bà tôi đã nhìn thấy hôm tôi muốn làm Paul ngạc nhiên. - Trông cô ấy ra sao?

- Tóc vàng, - Paul nói. - Anh đoán là xấp xỉ ba mươi. Khá cao.

Lạy Chúa tôi, tôi nghĩ. Không! Không thể được.

Lại một nút xoắn nữa đến cơn ác mộng vô tận này.

Bữa trưa ở St. Regis! Paul không lừa dối tôi!

Tôi há miệng, cổ không nôn thóc. Chỉ có tôi là kẻ lừa dối!

Chương 65

Tôi đứng đó, im lìm, chết điếng. Paul không hủy hoại gì hết.

Đó là tôi. Tôi đã làm mọi việc tan tành.

Cuộc nói chuyện bị cản trở ngay trong bữa tối dự định của tôi. Tôi đã chuẩn bị nhắc lại những cuộc tình cũ của chúng tôi để Paul và tôi bỏ qua.

Trừ việc tôi là người duy nhất ngoại tình!

Tôi vẫn đứng, choáng váng, mặt tôi đông cứng lại. Paul cười phá lúc anh nắm chặt bàn tay tôi.

- Anh biết đây là một quả bom, - anh nói. - Anh chỉ yêu em thôi. Thực lòng, anh coi Vicky chỉ là chuyện tào lao. “Này, anh có muốn đến làm việc với số lương gấp đôi không?” cô ta nói. Vậy ông chồng thông minh của em làm gì nào, anh cũng đùa lại rằng nếu họ trả lương gấp ba, họ sẽ có một cuộc thỏa thuận.

Sáng hôm ấy, Vicky gọi cho anh báo tin vui. Mọi sự đã thông qua, đang chờ làm hồ sơ! Vấn đề duy nhất là chúng ta phải chuyển nhà. Đến Greenridge, Connecticut! Đường như chuyển từ Yonkers đến vùng quý phái kia là cả một vấn đề. Họ sẽ di chuyển hộ chúng ta. Bán nhà chúng ta và cho chúng ta mua nhà mới với khoản thế chấp lãi suất thấp. Đây là hồ sơ. Thử hình dung xem! Một người đi làm, một đứa con, một ngôi nhà mới có đủ phòng nuôi trẻ. Giấc mơ vật chất kiểu Mỹ. Đây là sự thay đổi chúng ta đang mong, Lauren.

Đầu tôi quay tít như cái máy đang xay nước đá. Tôi không thể tin nổi. Không chỉ vì tôi là kẻ duy nhất lừa dối...

Chúng tôi vừa trúng xổ số?

Tôi ngồi chìm vào trong ghế như một võ sĩ quyền Anh sau vòng đấu rất gay go.

- Anh thích thế, Lauren. Anh đã thực sự cướp phần ăn nói của em, - Paul nói và cười to. - À mà em định nói chuyện gì với anh?

Có thể tôi sắp thất bại cả trái tim lẫn trí óc, nhưng tôi không phải là đứa ngốc.

Tôi quyết học cách sống với cuộc tình bí mật của mình. Nhất là từ lúc tôi phát hiện ra tôi là kẻ duy nhất ngoại tình.

- À vâng, - tôi cố lắm lắm. - Anh thích ăn cơm hay món nhồi?

Chương 66

Đêm hôm ấy, lần đầu tiên Paul và tôi làm tình từ khi tôi có thai. Tôi lao vào tắm rửa sạch sẽ và như hồi sinh nhờ những tiết lộ mới nhất của anh. Lúc đang gấp quần áo, tôi vớ được bộ đồ lót màu đen tôi đã cố rủ rê Paul trong buổi chiều trước khi câu chuyện điên rồ này bắt đầu.

Chưa kịp hiểu mình làm gì, tôi đã cởi tuột quần jeans và chui vào bộ đồ lót đẹp nhất. Thậm chí chẳng có một chút băn khoăn nào về mặt tinh thần khi tôi ngắm hình ảnh gợi cảm của mình trong tấm gương buồng tắm. Ngực tôi đầy đặn hơn, chao ôi, tuyệt quá!

Nhìn vẻ mặt sững sờ của Paul lúc tôi bước vào phòng ngủ, tôi hiểu anh cũng nghĩ thế. Tờ Wall Street Journal anh đang đọc tuột khỏi các ngón tay anh hết trang này đến trang khác, cho đến lúc chỉ còn lại không khí.

- Hay tuyệt. Trông cứ như anh sắp ghi nợ hai lần trong một ngày vậy, chàng cao bồi, - tôi nói và xé toạc trang trên cùng, ném tờ báo tài chính bay vèo. Nó hầu như là sự vuốt ve kích thích mở đầu của chúng tôi.

Tôi không biết cái gì ngự trị trong tôi. Có thể do hormone chăng? Sao lại không kia chứ? Trên giường, tôi đòi hỏi và rất cụ thể. Ban đầu, trông Paul khá sững sốt. Không phải Paul không tuân theo từng mệnh lệnh. Ngoan ngoãn và sững sốt.

Tôi cảm thấy một cảm giác nguyên sơ choán giữ tôi, và tôi để mặc. Đó chẳng phải là một trong những giá trị lớn của tình dục sao? Chúng tôi giật tung quần áo, gạt bỏ những ngăn cản, những trở ngại của lễ thói xã hội. Hàng ngàn năm văn minh - có đúng, có sai - bị quẳng tuột ra ngoài cửa sổ và chúng tôi không lại hoàn không. Sex là sự thật dưới mọi dối trá. Chúng ta đang sống, nó hét lên như thế!

Trước lúc đạt đến cực khoái, tôi mở mắt nhìn đắm đắm vào gương mặt điển trai của Paul ở trên tôi. Tôi nhìn thẳng vào cặp mắt xanh như thép, sáng ngời của anh và chột hiều.

Đây là một nghi thức.

Chúng tôi đã chiếm lại được nhau.

Chương 67

- Lạy Chúa tôi, Lauren, - sau đó, Paul nói và phập phồng như một con đom đóm cạnh tôi. - Em làm sao thế? Bộ ngực em nữa?

- Em biết, - tôi nói và đưa cọt ghì anh vào ngực. - Giờ kể cho em biết câu đùa về việc tăng lương gấp ba của anh đi.

- Câu đùa thực sự hóa ra không phải là đùa, - Paul nói lúc anh đắm đắm nhìn lên trần. - Nó như thế nào nhỉ? Một hôm, bạn rơi vào tình cảnh vô vọng, vật lộn sống còn. Lúc đó, bỗng Bùm! Con tàu cứu hộ đến. Mà lại hai con tàu một lúc.

Anh lật người và hôn lên bụng tôi.

- Gượm đã. Chúng ta chưa nghĩ đến chuyện đặt tên cho con. Anh thử nghĩ xem nào?

- Emmeline, - Paul nói. - Anh biết là nghe hơi Hoàng tộc Ảng lê, nhưng nó chỉ cần có vẻ vương giả bằng nửa mẹ nó thôi cũng cần phải có một cái tên cho xứng. Ngoài ra, nó phải đặt được một chân vào cuộc thi hoa hậu, cuộc trước một ngàn đô đấy.

- Nghe như anh đang nghĩ đến việc này vậy. Nhưng có thể là con trai lắm chứ, - tôi nói.

- Hừm, - Paul nói. - Xem nào. Melvin nghe kêu đấy, em thấy sao? Anh luôn thiên về cái tên Cornelius. Gọi nó là Corny^[31] cho ngắn.

Tôi cù dưới cánh tay Paul cho đến lúc anh phải ngồi dậy:

- Anh mới cổ lỗ sĩ, đồ phá quấy.

- Này, anh chỉ nghĩ món quà Trời cho tuyệt vời nhất này sắp đến với chúng ta. - Paul nói. - Anh nói nghiêm túc đấy. Cuối cùng thì em cũng có thể bỏ cái nghề vất vả của em được rồi.

Tôi nhìn anh chăm chú. Paul luôn ủng hộ sự nghiệp của tôi. Anh có nghiêm túc không đấy?

- Anh biết nghề cảnh sát đối với em có ý nghĩa ra sao, và trước kia anh chưa bao giờ động đến, - anh nói. - Nhưng, em này. Giờ giặc. Mùi xác chết. Em có biết đôi khi em về nhà với bộ dạng như thế nào không? Trời ạ, anh ghét nghề ấy. Nói thật, anh luôn luôn ghét. Nó lấy đi của em quá nhiều.

Tôi đắm đắm nhìn vào khoảng không, nhớ tới cuộc đối đầu gần đây với Mike Ortiz. Có lẽ Paul đúng. Tôi yêu công việc của tôi, nhưng gia đình quan trọng hơn. Trong tuần qua, tôi đã chứng minh điều đó

rất chắc chắn.

- Có lẽ anh đúng, - cuối cùng, tôi nói. - Đây là điều chúng ta thường mơ ước. Anh, em và con sống cùng nhau. Giờ nó đến rồi. Chỉ...có vẻ siêu thực quá. Anh có nghĩ thế không?

- Em là vũ trụ của anh, - Paul nói, mắt anh ngân ngấn nước. - Em luôn là thế, Lauren ạ. Đây chỉ là gợi ý thôi. Anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn. Đi. Ở. Anh sẽ bỏ việc, nếu em muốn.

- Ôi Paul, - tôi nói và lau nước mắt cho anh. - Con tàu của chúng ta thực sự đến rồi, phải không anh?

Chương 68

Sáng hôm sau, khi bước vào phòng của đội, tôi thấy bàn của Mike vắng ngắt. Lúc tôi hỏi sếp Mike đâu, ông nhắc tôi về hai tuần nghỉ phép bắt buộc với các cảnh sát liên quan đến một vụ bắn súng.

Lúc ngồi xuống, tôi cảm thấy đau nhói, có lỗi vì những lời đã nói với Mike. Sao lại có thể thế kia chứ? Mike bị tổn thương quá mức cả về tâm lý lẫn cảm xúc, còn tôi đã đi quá xa và dọa dẫm anh. Tôi là một cộng sự như thế. Một người bạn như thế.

Tôi đu đưa trên ghế, nhìn khắp các bức tường màu xám của văn phòng đội. Thế là tôi sắp ra đi. Gần như điên rồ, sau những việc tôi đã làm ở đây. Tôi nhớ tôi đã bị dọa dẫm như thế nào khi nhận được phân công công tác. Đội Điều tra các vụ giết người Bronx là một trong những đội bận rộn nhất và nổi tiếng nhất trong ngành, và tôi không chắc có đóng góp được gì không.

Nhưng tôi đã làm được. Tôi đã hoàn thành nhiều công việc khó khăn nhờ sự can đảm và trung thực.

Trường đại học Spanish đã giành một chỗ ngon lành cho tôi ở đây, và tôi đã cố gắng làm tròn.

Nhưng tôi biết mọi việc tôi làm bây giờ hầu như đã hết. Lúc ngồi đó, tôi cảm thấy thế. Hoặc thực ra là không thể cảm thấy. Chỉ có niềm vui thuần khiết là một trong những người trung thực mới giữ được bạn làm cảnh sát. Đây chính là điểm mà các bộ phim thường làm sai. Phần lớn các cảnh sát tôi biết đều là người tốt. Là những người ưu tú nhất.

Nhưng với mọi việc xảy ra, tôi đã phạm cảm giác đó. Người tốt không gian lận. Người tốt không dối trá.

Paul đúng, tôi vừa nghĩ vừa bật máy tính.

Giờ đây, tôi là người xa lạ ở chốn này. Tôi không còn liên quan gì nữa.

Đây là lúc ra đi, trước khi xảy ra thêm việc gì đó.

Chương 69

Tôi lấy hồ sơ của Scott ra và trong gần một giờ, tôi đọc lại các báo cáo tôi viết, từng cái một. Rồi tôi định đọc lại lần nữa.

Tin tôi có thai và vận may của Paul là cái cớ cho tôi xin nghỉ hưu sớm, nhưng sẽ có một số cặp lông mày hoài nghi nhướn cao. Dứt khoát là những anh chàng IAB. Trước khi chính thức xin nghỉ, tôi cần chắc chắn gấp ba cho vỏ bọc của mình. Chưa kể những dấu vết của tôi. Và của Paul.

Tôi bận rộn mất bốn mươi phút vào việc giấy tờ thì trung úy ra khỏi phòng làm việc, mang cái máy cắt khóa và một hộp các tông. Ông quăng đánh sầm cả hai thứ lên bàn tôi.

- Tôi vừa nhận được điện thoại của sếp phó, - ông nói. - Brooke, vợ Scott đề nghị cử ai đó dọn hết các thứ trong tủ Scott và mang đến nhà cho cô ấy. Cô là người được chọn.

Trời ạ, cứ làm như tôi muốn gặp lại Brooke Thayer lần nữa. Lại phải đắm mình vào sự tàn phá mà tôi đã gây ra cho gia đình đó.

- Còn những người khác trong đội đặc nhiệm của anh ấy? - Tôi nói. - Nhỡ Roy, cộng sự của Scott thích làm việc này?

Sếp tôi lắc đầu.

- Còn ông thì sao, thưa sếp? - Tôi nói. - Có khi ông ra khỏi văn phòng lại tốt. Hưởng ít nắng trời.

Keane nghiêng vầng trán khắc kỷ của người Ireland về phía tôi.

- Cảm ơn cô quan tâm đến sức khỏe của tôi, - ông nói, - vợ Scott đề nghị dành riêng việc này cho cô.

Tôi gật đầu. Lẽ tất nhiên cô ta sẽ phải thế. Tôi cũng không nghĩ sẽ dễ dàng thoát được việc này.

- Thế nào? Làm xong, cô sẽ nghỉ nốt phần ngày còn lại, - sếp tôi nói. - Nếu cô muốn biết ý kiến của tôi, thì dù sao tôi vẫn thấy cô trở lại đi làm quá sớm. Ai mà biết được mấy gã IAB có thể trở lại vào lúc nào. Nếu tôi là cô, tôi sẽ lấy cớ hoa mắt chóng mặt để nghỉ thêm ít nhất là một tuần nữa.

- Xin tuân lệnh, thưa sếp, - tôi nói và đứng nghiêm chào.

Tôi không biết vì sao, nhưng tôi sẽ nhớ Keane. May mắn thay, tầng hai của Đội Đặc nhiệm chống ma túy vắng tanh. Hay quá, tôi nghĩ lúc trở lại phòng thay quần áo và cắt Master Lock của Scott bằng máy cắt. Tôi bắt đầu hiểu vì sao cảnh sát khiến dân chúng căng thẳng. Nhất là người có tội.

Tủ của Scott không có gì nhiều. Tôi lấy bộ đồng phục dự trữ, hai hộp đạn 38 ly, một áo chống đạn Kevlar. Sau một cái cúi đầu đầy bụi, tôi tìm thấy một lọ nước hoa Le Male của hãng Jean Paul Gaultier.

Tôi ngoảnh nhìn để chắc chắn chỉ có mình tôi, rồi chầm nhẹ lên cổ tay. Tôi choáng váng dựa đầu vào cửa. Phải. Đây chính là thứ nước hoa Scott dùng trong đêm ở với tôi.

Lúc nhắc đôi giày lễ phục khỏi sàn tủ, tôi phát hiện ra một phong bì dày bên dưới. Ôi, lạy Chúa!

Tôi không bị lừa, tôi buông rơi đôi giày như chúng là những hòn than hồng.

Tôi không muốn nhìn vào bên trong phong bì, nhưng tôi biết là phải nhìn.

Tôi lấy đầu bút chì mở nắp phong bì. Đầy tiền, đúng như tôi ngờ. Rất nhiều. Bốn hoặc năm tập dày, toàn những đồng tiền cũ buộc dây cao su. Phần lớn là một trăm và năm chục đô, nhưng số tiền bằng tờ hai chục và mười đô cũng rất ấn tượng.

Mười, có khi mười lăm ngàn đôla, tôi nghĩ lúc mắt trái tôi đau nhức.

Làm sao trong tủ cá nhân của một cảnh sát chống ma túy lại có tới mười lăm ngàn đôla? Scott không tin các nhà băng? Nàng tiên rãng[32] lượn nhiều vòng ư?

Hoặc, lẽ nào, Scott là kẻ xấu? Scott là một cảnh sát tha hóa?

- Scott, - tôi thì thầm lúc nhìn trừng trừng vào mép những đồng bạc màu xanh nhàu nhĩ, bản thiêu. - Tên Thánh của anh là gì vậy?

Bây giờ tôi nên làm gì đây? Nộp số tiền này cho sếp? Quan tài Scott vừa đóng lại. Có thật cần thiết để tôi bật nắp, mở ra lần nữa? Lúc đó, tôi nghĩ ra một giải pháp đơn giản.

Tôi nhét cái phong bì vào chiếc giày bên phải và cho vào trong hộp.

Nếu Brooke muốn mở hộp xua gián, nhậy, thì sẽ thấy, tôi nghĩ lúc đóng sập tủ lại. Nó là của cô ấy, chứ không phải của tôi.

Phanh phui những sự thực bản thiêu chắc chắn không còn là việc của tôi nữa.

Chương 70

Mất gần một giờ xe nọ nôi đuôi xe kia, tôi mới đến được nhà Brooke ở Sunnyside.

Tôi đỗ chiếc xe cảnh sát cạnh ô tô khác cho đỡ bị chú ý, rồi đi bộ đến cửa trước, với đồ lễ của Scott trong tay. Chuyến thăm này chắc chắn là không dễ chịu gì, nhưng tôi quyết thực hiện ngắn gọn hết mức cho phép. Sau khi bấm chuông, tôi chú ý đến nét phẩn của một đứa trẻ vẽ lá cờ Mỹ trên đường dành cho xe. Tôi bấm chuông lần thứ hai.

Mất ba phút bấm chuông. Tôi nghĩ chắc không có người ở nhà. Tôi định để cái hộp ở cửa sau cùng thư nhẫn, nhưng tôi thấy không thể tàn nhẫn với Brooke như thế. Tôi quyết định về xe Impala của tôi, ngồi và đợi, thì nghe thấy tiếng gì đó nghệt lại, mơ hồ.

Tiếng đó vọng ra từ trong nhà, ngay gần cửa. Cuối cùng, tôi nhận ra âm thanh. Những tiếng nước nở. Có người đang khóc trong nhà. Ôi lạy Chúa, không có việc gì chứ?

Lần này tôi gõ cửa.

- Chị Brooke? - Tôi gọi to. - Tôi là Lauren Stillwell. Tôi mang đồ của Scott đến. Chị không sao chứ?

Tiếng nước nở càng to hơn. Tôi quyết định xoay nắm cửa và vào nhà.

Brooke cuộn tròn trên cầu thang. Cô đang trong cơn sốc. Mắt cô mở to nhưng bộ mặt vô cảm. Nước mắt chảy giàn giụa trên má cô.

Tôi hoảng hốt trong giây lát. Cô có làm hại gì bản thân không? Tôi nhìn quanh, tìm lọ thuốc ngủ rỗng. Ít nhất cũng không có máu.

- Brooke, - tôi nói. - Có chuyện gì thế? Tôi là thám tử Stillwell. Chị có thể nói cho tôi biết được không?

Lúc đầu tôi ngập ngừng vỗ về cô nhẹ nhẹ, nhưng sau một phút, tiếng nước nở lắng dần, tôi đặt cái hộp của Scott xuống và ôm cô thật chặt.

- Thôi nào. Nín đi. Rồi sẽ ổn thôi mà. - Tôi nói. Nó chưa ổn, nhưng tôi còn biết nói gì hơn?

Căn nhà bừa bộn đến mức chỉ những đứa trẻ lẫm chẫm mới có thể gây ra. Đồ chơi rải khắp phòng khách. Tôi quỳ xuống sàn. Mình dò xét một người đàn bà đang trong lúc thần kinh hoàn toàn suy sụp, tôi nghĩ.

Vài phút sau, Brooke nín khóc. Cô hít một hơi thật sâu, chắc nó khiến cô dễ chịu hơn là những việc tôi làm với cô. Tôi tìm thấy hộp khăn giấy trong chạn.

- Tôi xin lỗi, - cuối cùng, Brooke nói và cầm một cái. - Tôi đang chớp mắt trên đivăng. Tôi tỉnh giấc khi chị bấm chuông và lúc nhìn ra, tôi thấy chị mang đồ của anh ấy, thế là... giống như sự việc lại diễn ra lần nữa.

- Tôi không thể lường hết nỗi đau của chị, - tôi nói sau một lúc ngừng lặng.

Mái tóc vàng hoe của Brooke rối bù lúc đầu cô gục xuống.

- Tôi không... tôi không biết vì sao tôi lại thế này, - cô nói và lại khóc. - Mẹ tôi đã đưa bọn trẻ đi, còn tôi vẫn không thể làm được gì. Tôi không thể rời khỏi nhà, không trả lời điện thoại. Tôi tưởng sau tang lễ sẽ hết kinh hoàng, nhưng giờ lại càng tệ hơn.

Tôi cố tìm ra lời để nói, để có thể giúp cô.

- Hay chị tham gia nhóm trị liệu tâm lý? - Tôi nói ướm.

- Tôi không thể làm việc đó, - Brooke nói. - Mẹ chồng và mẹ kế của tôi trông nom bọn trẻ một thời gian và...

- Tôi không phải là nhà tâm lý học, Brooke, - Tôi nói. - Nhưng có khi chị cần gặp những người cũng bị mất chồng như chị. Không ai khác hiểu được những điều chị đang trải qua. Họ đã làm thế nào? Chị đừng ngại dựa vào những người khiến chị vững vàng hơn, bạn thân mến ạ. Chị là mẹ. Chị cần tỉnh táo cho các cháu nương tựa.

Tôi không biết Brooke có thấm được lời động viên nào của tôi không, nhưng ít ra cô cũng nín khóc, cái nhìn đã lộ vẻ chăm chú.

- Nếu là chị, chị sẽ làm gì? - Cô nói. Cái nhìn trân trân, thất vọng của cô choán lấy tôi, ghì chặt tôi vào tường. - Hãy cho tôi biết tôi phải làm gì. Hình như trong toàn bộ chuyện này, chị là người duy nhất thấu hiểu.

Tôi nuốt nỗi ghen vào trong cổ. Brooke Thayer tin cậy vào sự chỉ bảo của tôi ư? Làm sao tôi có thể tiếp tục và đùa cợt người đàn bà này? Làm sao tôi cứ đứng đó, im thin thít về những việc thực sự xảy ra? Tôi là loại gì không biết? Hãy nói ngọn nguồn chuyện này đi.

- Tôi sẽ đi chữa trị, Brooke ạ, - tôi nói.

Mình đang lừa phỉnh ai đây? Tôi nghĩ. Chính mình mới là người cần liệu pháp tâm lý.

Brooke ngược nhìn cái hộp các tông tôi mang đến.

- Chị làm ơn mang hộ những thứ này vào phòng làm việc của Scott ở tầng hầm được không? - Cô nói. - Tôi vẫn không thể bước chân vào đó. Hiện giờ tôi vẫn chưa thể xử lý mọi thứ. Tôi sẽ đi pha cà phê. Chị uống với tôi một tách nhé, thám tử?

Tôi những muốn nói “không”. Nói thật to. Brooke và tôi là những người đàn bà cuối cùng trên Trái đất này cần gắn bó với nhau. Nhưng giống như mọi phụ nữ Mỹ gan dạ được phép lựa chọn giữa những lời đề nghị biết điều và bản phận dính đến tội lỗi, lẽ tất nhiên tôi đồng ý.

- Hay quá. Tôi có thể uống ít cà phê. Và tên tôi là Lauren.

Chương 71

Tôi chớp chớp mắt trên các bậc thang cũ kỹ, kêu cọt két xuống tầng hầm nhà Thayer. Chẳng phải cuộc tình nào cũng có những ràng buộc nhất định đó sao? Tôi phải ra khỏi nơi này trước khi bị giao việc sắp xếp những bức tranh của Scott từ thời tiểu học, rồi sau đó là dọn ngăn đồ lót của anh.

Tôi đi qua lò nước nóng và phòng giặt, cuối cùng mở cánh cửa gỗ dán đầy những tranh quảng cáo Michael Strahan[33].

Tôi đứng lặng trên ngưỡng cửa sau khi bật đèn. Sau tầng hầm bên ngoài tối tăm, lem luốc dầu, tôi tưởng sẽ bước vào một phòng làm việc điển hình của

đàn ông dưới tầng hầm. Dụng cụ rải rác trên bàn gỗ dán. Có thể trong góc, trên chồng Sport Illustrated là một máy in kim.

Vì thế tôi phải công nhận là khá sững sốt khi mắt tôi no nê vì cảnh tượng không khác gì văn phòng của Don Corleone[34] trong Bố già.

Các bức tường ốp gỗ sồi đen. Bàn kiểu cổ bằng gỗ hồng sắc trông như làm từ một con tàu cổ. Trên bàn đặt chiếc laptop Apple PowerBook[35].

Một divăng da màu đen, trên tường bên phải là màn hình tivi tinh thể lỏng 42 inso. Trên nóc giá sách thấp sau bàn, tôi đếm được ba cái điện thoại di động và một cái BlackBerry đang tải.

Chao ôi bạn đồng ngủ, cả hệ thần kinh của tôi căng thẳng, khiếp đảm lúc tôi để cái hộp cạnh laptop. Đầu tiên là khoản tiền kénch sù trong tủ Scott, giờ là nơi ẩn náu huy hoàng này trong tầng hầm nhà anh.

Tôi đã chọn anh chàng muôn mặt để ngủ, còn gì? Có lẽ Scott là một Người dơi trong việc nhét khoản tiền bản xuống dưới giày và ngủ với các cảnh sát có chồng.

Tôi ngồi lún sâu trong chiếc divăng da và nhắm mắt lại vài giây. Việc khám phá hang ổ điều hành của Scott khiến tôi thêm lo lắng. Liệu anh có ghi chép về cuộc hành trình anh định đến trong đêm bị giết không? Tôi thăm hình dung cuốn sổ lịch bìa da ghi Lauren 11 giờ đêm viết ngay dưới ngày anh chết. Trong các vụ giết người, nhiều sự kiện lạ lùng xảy ra.

Tôi vội vã nhìn khắp laptop, BlackBerry và các điện thoại di động của anh, nhưng may thay, không tìm thấy tên hoặc số của tôi ở đâu.

Xong xuôi, tôi chú ý đến một tủ đựng hồ sơ và một tủ đứng bằng kim loại trong góc trái căn phòng.

Tôi lắng nghe tiếng chân Brooke trên cầu thang lúc tiến thẳng tới đó.

Lẽ tất nhiên cả hai tủ đều khóa.

Tôi lật đi lật lại cái bàn của Scott cho đến khi tìm thấy vòng đeo chìa khóa bé xíu giữa nhiều thứ trong hộp bút chì. Chìa khóa mở được tủ hồ sơ nhưng không mở được tủ đứng.

Những ngón tay ẩm mồ hôi của tôi gần như trượt khỏi tay cầm lúc tôi mở ngăn kéo đầu tiên, nặng chịch.

Tôi phần nào nhẹ nhõm khi thấy các giấy tờ giống như của các gia đình bình thường. Các túi hồ sơ đề “Thuế Thu nhập”, “Thẻ Tín dụng”, “Sửa xe”, “Nha sĩ”.

- Lauren? - Tôi nghe thấy Brooke gọi từ đầu cầu thang. - Chị không sao chứ?

Tôi mong là thế, tôi nghĩ.

- Một phút nữa thôi, - tôi gọi trong lúc lật nhanh các tập khác. - Tôi sắp xong rồi, Brooke.

Tôi quay người rời đi sau khi đóng ngăn kéo cuối cùng. Nhưng lúc đó, tôi lặn tay vào dưới ngăn bàn trên cùng, một thói quen của cảnh sát điều tra các vụ giết người.

Tôi tìm thấy một đĩa DVD dán cẩn thận vào mặt dưới ngăn bàn.

Chương 72

Tim tôi như nhảy khỏi lồng ngực lúc tôi bóc đĩa DVD khỏi lớp băng dán hai mặt.

“BẢO HIỂM” ghi bằng bút màu xanh lơ.

Lật cái đĩa trong ánh sáng huỳnh quang, tôi thấy khía cạnh bí ẩn của Scott tăng dần và thực sự gây tò mò. Có lẽ đáng sợ là từ chính xác hơn để miêu tả.

Bảo hiểm loại gì mà ghi vào DVD? Loại đàn ông giữ 401 ngàn đôla dưới giày có thể cần lắm, tôi tự trả lời.

Mang nó đi hay để lại? Tôi nghĩ. Tôi nhét đĩa DVD vào xác.

Lúc tôi lên đến đầu cầu thang, một xe tải nhỏ màu trắng đỗ bên ngoài hiệu cà phê, cửa sổ bếp buồng rèm kín mít.

- Họ đã trở lại, - Brooke nói, vẻ thất vọng. - Taylor là một con gấu thực sự trong việc di chuyển. Tôi phải nói thật, tôi không biết mẹ Scott sẽ phản ứng ra sao khi nhìn thấy chị. Bà còn tàn tạ hơn cả tôi. Chúng ta có thể hoãn uống cà phê vào dịp khác được không?

Có lẽ chị nên ra khỏi nhà bằng cửa trước để bà không nhìn thấy thì tốt hơn.

- Tất nhiên rồi, Brooke, - tôi nói. Hình như cô gắng gượng lắm mới đẩy tôi ra khỏi nhà một cách lịch sự. Thế cũng là tiến bộ rồi, tôi nghĩ thế. Thực ra, cô không phải bảo tôi tới hai lần để ra khỏi cái địa ngục này.

- Chị đừng quên tìm hiểu về trị liệu theo nhóm, - tôi gọi với lại lúc vấp phải cửa trước. - Brooke nhé?

Chao ôi, tôi nghĩ lúc khởi động chiếc Chevy. Trị liệu theo nhóm. Tôi không biết đấy có phải là lời nói vô nghĩa, sáo mòn nhất an ủi một người tốt cùng đau khổ hay không. Sao tôi không khuyên cô trị liệu bằng cách trở lại quá khứ trong khi chính tôi làm thế?

Những lời buột ra khỏi miệng tôi chỉ là thứ muộn màng quá thể. Tôi liếc nhìn xuống đĩa DVD ăn cắp được trong xác. Chưa kể những hành động mà tôi đã làm.

Lốp chiếc xe cảnh sát rít trên lớp nhựa đường lúc tôi giảm truyền động.

Tôi đã thực sự thành một ả sói cái nhẩn tâm. Và tôi căm ghét từng giây của cái việc này.

Chương 73

Chưa đầy một giờ sau, tôi đến lối vào phía nam công viên Van Cortland ở Bronx.

Tôi lượn một vòng chữ U lên đường vào sân golf của công viên Van Cortland, có tiếng là sân golf lâu đời nhất nước Mỹ. Tôi không mong cải thiện môn chơi tôi vốn kém cỏi, mà chỉ muốn có chút riêng tư trong bãi xe của sân, một trong những địa điểm giấu xe tuần tra của NYPD cổ nhất ở Mỹ.

Rãnh CD/DVD trên laptop của tôi kêu như tôi nạp đạn vào khẩu Glock, lúc tôi dò dẫm đĩa DVD “Bảo hiểm” của Scott. Tôi cố không làm vỡ trong lúc vội vàng mở.

Có khi Scott viết nhầm, tôi nghĩ sau một phút chăm chú quan sát màn hình.

Đây không phải là bảo hiểm. Đây là giám sát.

Một kiểu theo dõi và giám sát cổ điển rất hiệu quả, góc dưới bên phải màn hình hiện rõ 10:30 AM, 22 tháng Bảy.

Vai chính trong bộ phim là một người đàn ông Tây Ban Nha đứng tuổi, diện mạo dễ coi, mặc sơ mi Hawaii tản bộ trên đường phố, dường như chẳng cần trọng gì trên đời.

Tôi suy luận là cảnh thành phố New York khi người đó dừng lại, ăn trưa một mình tại một nhà hàng ngoài trời bên kia công viên Quảng trường Union.

Người đó thay đổi ít nhiều khi bộ phim quay nhanh đến đoạn ông ta ra khỏi taxi, vào cửa hàng tàu đồ đạc Ralph Lauren ở góc phố 72 và Madison.

Gã này buôn bán ma túy? Căn cứ vào nguồn cuốn băng và camera hình như quay qua cửa bên một chiếc xe tải, tôi tin chắc ông ta không thể là người dự báo thời tiết trên mạng truyền hình Mexico.

Tiếp đó, người này rời cửa hàng quần áo sang trọng, xách những túi có vẻ đắt tiền và lên chiếc taxi khác. Thời gian bên góc màn hình cho biết nửa giờ sau, đối tượng xuống xe và vào cửa trước khách sạn xa xỉ Four Seasons trên phố 57 Đông. Mọi thứ đều là hạng nhất.

Lúc đó, điểm quan sát của máy đột ngột thay đổi, từ đường phố đến gờ tường cao ngất của tòa nhà ba mươi hoặc bốn mươi tầng. Máy quay quét thẳng lên rồi hạ xuống, thời gian trên góc phải là 6:10 PM, 22 tháng Bảy.

Máy lướt qua mái Four Seasons, cho đến lúc một trong các ban công phía phố 58 của khách sạn rõ nét.

Sau vài phút theo dõi lặng lẽ, máy quay xuống, xuống, xuống phố, tập trung vào một người đàn bà vô gia cư ở góc đường của công viên.

“... hậu quả của tội lỗi, lạy Chúa tôi. Lạy Đức Chúa Trời, hãy tha thứ cho họ, vì họ biết không phải là việc họ làm” nghe rất rõ cũng như tiếng lách cách của chén cà phê đã được đổ đầy.

Tôi hình dung chắc ai đó đã bật micro.

Lúc máy quay lướt trở lại ban công của tòa nhà, có thể nghe thấy những âm thanh của thành phố. Tiếng âm âm buồn tẻ của xe cộ. Tiếng còi hú xa xa. New York, New York.

Sau hai chục phút ghi hình chăm chú, bỗng cắt đột ngột. Ban đầu, tôi nghĩ có lẽ đĩa DVD trắng, nhưng rồi chú ý đến thời gian trên góc phải, bỏ qua bảy tiếng liền tới 1:28 AM, 23 tháng Bảy.

Tôi nhận ra đĩa DVD không trắng. Nó chỉ chuyển từ ngày sang đêm.

Vẫn chưa có gì nhiều để xem. Trong hai phút, ngoài ánh lấp lánh của đèn đường chiếu lên chân song kim loại của ban công, còn lại đều tối mò mò.

Rồi bỗng sáng rực, toàn bộ ban công tràn ngập ánh sáng lạ lùng màu xanh lục.

Tôi nhận ra nhóm theo dõi bắt đầu quay bằng tia hồng ngoại. Các anh chàng này hẳn sử dụng thành thạo các thứ đồ chơi đắt tiền.

Đội Đặc nhiệm của Scott nghĩ người đàn ông Tây Ban Nha béo lùn kia sắp có cuộc buôn bán ma túy trên ban công khách sạn? Hoặc họ hy vọng ông ta sẽ ba hoa điều gì đó và họ có thể nghe lỏm được chăng?

Tôi thực sự không có dịp khám phá.

Vì sau mười lăm phút ban công trống trong tia hồng ngoại, có tiếng đập cửa rất rõ, camera quét ngược khoảng ba mét, thấy rõ mái khách sạn.

Một người đàn ông béo tốt mặc ximôckinh và một cô gái mặc váy dạ hội đính những đồng sequin vàng lấp lánh, xuất hiện ở cửa dành cho nhân viên cạnh thang máy. Máy quay gần hơn lúc họ hôn nhau và dựa vào thiết bị điều hòa không khí, họ bắt đầu sờ soạng cuồng nhiệt.

Có thể thấy miệng cô gái cử động, rồi một tiếng hét lúc âm lượng micro được điều chỉnh hoặc cô ta đến gần.

- Đợi một chút, - cô ta nói.

Rồi cô ta kéo tuột bộ váy áo dạ hội lấp lánh qua đầu. Chắc hẳn cô ta xé rách, vì nó rơi tuột xuống dễ dàng hơn. Bên trong, cô ta chỉ mặc đồ lót dây bé xíu.

Gì vậy...? Tôi nghĩ lúc ngạc nhiên theo dõi.

Chương 74

- Chà, thế thích hơn, - cô gái trên màn hình nói và xoay tròn khoe mọi thứ, và tôi phải công nhận là rất ấn tượng.

Cuối cùng, cô nàng dừng lại và hôn thật mạnh lên miệng người đàn ông. Cô ta chộp lấy bàn tay ông ta giờ ra rồi kéo xuống phía dưới.

- Úm ba la! Em sẽ làm cho quần áo biến mất. Người đàn ông cười phá.

- Em điên thật, - ông ta nói. - Chẳng biết xấu hổ là gì. Anh thích phụ nữ như thế.

- Giờ đến lượt anh, - cô gái nói. - Xem anh có những gì nào.

- Anh không biết, - người đàn ông nói ngập ngừng. Tôi không nhìn thấy mặt ông ta vì lưng ông ta quay về camera. - Các cửa sổ kia kìa. Nhỡ có người nhìn thấy.

- Nhìn sao được? Anh thử giờ bàn tay ra trước mặt xem có thấy gì không, - cô gái đã phô bày trọn vẹn nói. - Nào, John. Trong đời, anh phải có mấy hòn d... chứ. Chắc buồn cười lắm!

- Anh sẽ nghĩ đến việc này, - người đàn ông nói. - Anh có việc nho nhỏ phải chăm sóc trước đã.

Xoay người, người đàn ông cúi cái đầu to tướng rồi sau đó là một âm thanh hít to.

- Này, để dành cho em một ít chứ? - Cô gái nói và sấn tới. - Anh như một con lợn ấy.

Lại có tiếng hít nữa.

- Cái này êm lắm, - người đàn ông tên John nói. - Không như cái thứ của vợ em mang đến lần cuối. Mũi anh chảy máu suốt một tuần. Anh phải bảo vợ là bị viêm xoang.

- Anh nói thêm một từ nữa về vợ anh, - cô gái nói. - là em sẽ xuống thẳng phòng anh bên dưới ngay bây giờ và đánh thức mẹ ấy dậy. Bây giờ em hít, còn anh thì cởi ra.

- Người đẹp muốn bất cứ thứ gì, - người đàn ông nói lúc cởi áo khoác. - là người đẹp sẽ được.

Tôi cúi xuống, đưa con trở tới nút “chạy nhanh” lúc người đàn ông mở khóa thắt lưng. Ông ta ngã lúc cố kéo quần và quần lót qua giày. Hai bên sườn nhọt nhọt của ông ta chắc được chiếu sáng không cần tia hồng ngoại lúc ông ta cố lật sang bên phải mà không thành công.

Lúc ông ta quay mặt lại, camera quay cận cảnh cả mặt. Tôi bấm nút “ngừng” mạnh đến mức suýt gãy chuột. Đó là John Meade, Trưởng lý quận Bronx.

Tôi ngồi đó, cổ không thở quá nhanh lúc ý nghĩa mọi việc sáng rõ với tôi. Tôi đã biết Scott là một cảnh sát tha hóa. Anh ta lấy trộm tiền trong những cuộc vây bắt? Cướp đoạt của những kẻ buôn bán ma túy? Bất cứ thứ gì. Không thành vấn đề. Chắc chắn anh ta không phải là người như anh ta vẫn thể hiện.

Còn đây, trong quá trình theo dõi đặc biệt này, anh ta đã vớ được món bở thực sự, bất ngờ.

Tôi nhìn vị luật sư danh tiếng, cái bụng trần trụi như một bì thịt, cặp mắt đỏ kè trên cái cười nửa chừng vì hít ma túy.

Tình cờ hay không, Scott đã nắm được con người có khả năng nguy hiểm nhất cho anh ta, viên Trưởng lý ở khu vực anh ta làm việc và cướp bóc. Trong tư thế tệ hại nhất có thể tưởng tượng được. Ngoại tình và hít ma túy.

Không thể có loại bảo hiểm dự phòng nào hiệu quả hơn cái này, tôi nghĩ.

Tôi lắng nghe tiếng xe cộ ầm ầm trên đường cao tốc sau tôi.

Tôi không thể tin nổi. Dối trá. Những đồng tiền bẩn. Giờ là tổng tiền. Scott chẳng giống Người dơi chút nào. Anh là Harvey Keitel^[36] trong bộ phim *Viên trung úy tha hoá*.

Sự bẩn thỉu vẫn còn tiếp diễn.

Tôi gấp nắp laptop lại và nổ máy ô tô. Tôi đã ngán chuyện này đến tận cổ.

Chương 75

Sáng hôm sau, tôi thức dậy với ý nghĩ sững sốt và có phần kỳ quặc rằng đây là thời gian thích hợp để nghỉ phép một tuần.

Chính xác thì tôi đã bắt đầu nghỉ từ thứ Hai. Bất chấp tất cả. Tôi có một thời gian khá thoải mái. Thay cho sex, băng video là sex, đồ ăn và chạy bộ, phần lớn là theo kiểu duy trì.

Tôi chia các buổi sáng và buổi chiều thư giãn cùng con sếu trong công viên Tibbetts Brook và học cách nấu ăn của Julia Child^[37]. Tối tối, tôi bảo đảm khi Paul về nhà đã có một bữa ngon lành tự nấu: bình vang đỏ hâm nóng, lườn vịt quay với nấm cục đen và món khoái khẩu của anh là bí tết thật mềm với khoai tây bỏ lò hai lần.

Không chỉ những bữa ăn ngon tuyệt. Sinh hoạt trong phòng ngủ của chúng tôi cũng trở lại nếp xưa, có khi còn nồng nhiệt hơn bao giờ hết. Nói thật, chúng tôi không đủ cho nhau.

Lúc ôm nhau trong bóng tối, một cơn điên choán lấy tôi và mọi thứ - quá khứ đen tối, tương lai bấp bênh - đột nhiên biến hết.

Rồi cái riu đã rơi xuống vào ngày thứ Năm trong tuần nghỉ phép.

Nó đến dưới dạng một cú điện thoại hoàn toàn bất ngờ. Lúc mười giờ sáng, tôi đang cởi dây đôi giày Rebooks thì thấy tin nhắn nhấp nháy.

Không có tin nghĩa là cho đến lúc này vẫn là tin tốt.

Ai gọi về nhà cho mình trong kỳ nghỉ thế này? Tôi ấn nút tin nhắn.

“Thám tử Stillwell, tôi là Jeffrey Fisher, trợ lý Chương lý nhắn từ Văn phòng hạt Bronx. Tôi biết cô đang nghỉ phép, nhưng chúng tôi cần cô tới cộng tác một số việc còn chưa giải quyết xong trong vụ Thayer. Mười giờ sáng mai sẽ tiện cho chúng tôi. Tòa án hạt Bronx, tầng hai”.

Tôi xem lại tin nhắn lần nữa, rồi lần nữa.

Phiền nhất cho tôi là tôi có nhiều bạn trong Văn phòng điều tra tội giết người của Chương lý hạt Bronx, nhưng lại quen biết Fisher ít nhất. Hình như anh là người chẳng may bị giao cái việc khó chịu này. Còn cái giọng nửa hững hờ trong tin nhắn nữa? Cộng tác một số việc còn chưa giải quyết xong như thể chẳng có gì quan trọng. Nó không gây cho tôi cảm giác là một cuộc gọi nhiều sự. Tôi đã quen với hàm ý tuân thủ luật pháp trong sách giáo khoa rằng bắt buộc là tự nguyện, khi buộc các nhân chứng nói chuyện với tôi.

Các nhân chứng, tôi vừa nghĩ vừa nhắm mắt lại. Chưa kể đến các nghi phạm.

Trong giây lát tôi đâm hoảng và bắt đầu nghĩ về các việc có thể xảy ra, tôi có thể bị căn vặn ở chỗ nào, Chương lý quận có thể đánh tôi ở điểm nào. Nhưng tôi tự ngăn mình lại.

Tôi biết rằng cuộc chơi này đã xong, và tôi có lợi thế ngay trong viễn cảnh tệ hại nhất. Sự thực là, nếu Chương lý có lộ ra ý buộc tội tôi và Paul giết Scott, họ vẫn phải chứng minh điều đó. Sẽ là một việc khó khăn, vì không có dấu vân tay và Paul chưa bao giờ hé răng với ai về việc anh đã làm. Kể cả với tôi.

Bạn có thể biết người đã làm một việc gì đó và họ vẫn thản nhiên dạo chơi. Tôi biết điều đó rất rõ. Bạn phải chứng minh vụ kiện trước tòa theo đúng luật, và cần có chứng cứ rõ ràng.

Ngồi bên điện thoại, tôi cố biến nỗi sợ thành một thứ có lợi. Nếu Văn phòng Chương lý muốn chơi rắn, tôi quyết sẵn sàng đánh trả.

Tuy nhiên, bàn tay tôi bắt đầu run trước khi chạm vào nút “xóa”.

Ồ, mà phải thế. Mình đang lừa gạt ai đây? Làm thế nào rút khỏi cái địa ngục này?

Chương 76

Sau một đêm thao thức và kiệt sức, gần như không chợp mắt tí nào, tôi quyết định nhét khẩu súng và phù hiệu của tôi vào trong chiếc áo vét Armani Exchange màu đen ưa thích. Tấm váy xẻ bên sườn thông thường không được chọn làm trang phục công sở, nhưng hôm nay không phải ngày làm việc của tôi kia mà?

Tôi bỏ phù hiệu, chải mái tóc mới cắt và nhuộm rồi đi đôi dép Steve Madden hở ngón, quai vòng qua mắt cá.

Cuộc gặp ở Văn phòng Chương lý sẽ là một trận chiến. Tôi cần mọi thứ vũ khí để đối phó trong cuộc chạm trán với luật pháp này.

Tôi dành nhiều thời gian lượn trong Bronxville Starbucks uống cà phê. Uống xong, là lúc tôi tìm ra một bãi xe ở Lou Gehrig Plaza bên kia đường của tòa án. Tôi chăm chú nhìn ra sân vận động Yankee cuối phố 161, hy vọng biết đâu có một máy bay ném bom thần bí nào đó thổi bay tôi đi.

Chín rưỡi, còn nửa giờ nữa mới đến cuộc hẹn, tôi đã thấy Fisher bên bàn làm việc trên tầng hai. Anh ta ngồi với ba trợ lý khác của Chương lý.

- Xin chào các ông bạn. Có việc gì thế? - Tôi nói và nhìn vào mắt họ, từng người một.

Tôi đã làm đủ thứ để trông dễ coi nhất. Lúc tôi đi qua những hành lang đá hoa, đàn ông các loại: cảnh sát, bị cáo, luật sư đều quay đầu nhìn, tôi biết mình trông khá xinh đẹp.

Nếu đây là một bức biếm họa, các tròng mắt sẽ lòi ra, những trái tim to tướng màu đỏ sẽ thò ra thụt vào trên lồng ngực của các luật sư. Một phụ nữ duyên dáng và khẩu súng? Khó mà tin nổi. Đàn ông thật tầm thường nếu không dự đoán trước.

- Các anh có quyền giữ im lặng, - tôi nói. - nhưng chuyện này thật nực cười. Các anh không thấy sao?

Thế là “tôi phải đi” và “gặp sau nhé, Jeff”, rồi từng người một, các luật sư đi ra. Cho đến khi chỉ còn tôi và ông bạn Fisher trong căn phòng chật hẹp. Tôi ghé mông ngồi lên cạnh bàn khiến anh ta suýt lảo nhủi.

Bí quyết thắng lợi trong bất kỳ cuộc chiến nào là làm đối thủ mất thăng bằng. Đánh vào điểm yếu, và không để đối phương ngóc đầu dậy cho đến khi kết thúc, chỉ còn tiếng kêu la. Thứ duy nhất tôi nhớ về Fisher là một anh chàng trạc ba mươi, hói đầu, nom quý lụy, cách anh ta cố dè bủ trang phục của tôi trong bữa tiệc tiễn người về hưu năm ngoái ở Piper's Kilt.

- Anh nói muốn gặp tôi phải không, Fisher? - Tôi nói.

Tôi quan sát mặt anh ta đỏ bừng như lúc gặp đèn giao thông.

- À, ờ, vâng, thám tử, - vị trợ lý của Chương lý quận lấp bắp. - Ý tôi là... ờ, chắc không có gì đâu. Tôi chắc thế. Tôi để hồ sơ ấy đâu nhỉ? Tôi vừa nhận xong mà.

Nhìn anh ta bối lung tung trên bàn, tôi cảm thấy mình đã thắng vòng đầu. Các cuộc thẩm vấn là đối chọi sức mạnh. Lúc trước, với tin nhắn khó hiểu để lại trong máy tôi, Jeffrey Fisher tưởng đã làm chủ tình thế. Nhưng không còn nữa.

Các trợ lý của Chương lý thường có phức cảm tự ti với cảnh sát đội tôi. Fisher chắc chắn bị tôi hấp dẫn và tôi hầu như quyết định việc này.

Anh ta sẽ đối xử thận trọng. Tôi sẽ phủ nhận bất cứ mâu thuẫn nào anh ta nêu ra, và anh ta sẽ chấp thuận. Tôi còn lo gì nữa? Tôi làm chủ cuộc gặp này. Fisher là ai kia chứ? Một luật sư rụt rè, sợ đặt chân lên các đường phố nguy hiểm ở Bronx? Tôi sẽ ra khỏi đây, vô tội và tự do. Tôi có thể cảm thấy thế.

Nhưng lúc đó, không biết từ đâu, Jeff Buslik, sếp của Fisher xuất hiện như ma hiện hình. Buslik sẽ không im lặng. Trong thực tế, hình như anh ta quá bình tĩnh và tự chủ. Tự chủ một cách ác ý. Dường như Buslik không hề để ý đến trang phục của tôi. Anh ta hôn lên má tôi, trong trắng như tôi là cô em gái.

- Lauren, công việc ra sao? - Anh ta nói. - Thực ra, chính tôi đề nghị cuộc gặp này. Sao chúng ta không về phòng tôi nhỉ?

Ồi không, tôi nghĩ.

Chó chết, không!

Chương 77

Tôi đi theo Jeff. Văn phòng của anh ở trong góc, quay ra sân vận động. Có thể nhìn thấy những chỗ ngồi trên khán đài phải của Yankees qua cửa sổ viền đồng đỏ.

- Chà, anh có thể quan sát những người trên khán đài từ đây, - tôi nói.

- Sao cô lại nghĩ tôi ghi vào sổ những kẻ bỏ trốn? - Jeff đùa. Ông trầm ngâm nhìn xuống bàn, dường như tìm lời cho đúng.

- Nghe này, Lauren. Tôi mến cô. Tôi thực sự mến cô. Cô là một cảnh sát cừ và...

- Tôi đã có chồng rồi, Jeff, - tôi nói và cười toét miệng.

- Tôi biết. Thôi được. Tôi sẽ hỏi ngay đây. Cô đã làm mọi thứ với cái chết của Scott Thayer?

Ra thế. Quả bom hủy diệt tôi mong đợi không bao giờ đến. Trong giây lát, tôi cảm thấy điếc đặc. Tôi hầu như cảm thấy bóng tôi khắc sâu vào bức tường phía sau.

Tôi cố lấy lại nhịp thở và bắn khoản liệu họ có giải thả tôi từ đây vào phòng xử không? Áp giải tôi trong xe tải đến Rikers Island cùng các tù nhân khác?

- Tất nhiên rồi, - tôi nói sau một lúc im lặng dài. Tôi mỉm cười để anh ta nghĩ là tôi tưởng anh đùa. - Tôi là điều tra viên chính trong vụ này mà.

- Đấy không phải là điều tôi định nói, - Jeff nói khẽ. Tôi nhìn vào mắt luật sư bên nguyên. Lúc này tôi biết nói gì? Tôi có thể làm gì?

Làm một việc, một tiếng nói bảo tôi. Đấu tranh. Hoặc chết.

- À vâng, anh định nói gì vậy, Jeff? Chuyện này là thế nào? Quan tài Scott đóng lại rồi. Tôi nhớ vì cái nắp suýt làm bay đầu tôi khi đóng sập xuống. IAB đã gọi cho anh? Có phải chuyện này là thế không?

- Ba ngày trước, luật sư của một người là Ignacio Morales liên hệ với Văn phòng này, - Jeff nói. - Ignacio là người gác cửa cho câu lạc bộ Wonderland, nơi cô đến tóm anh em Ordonez.

Ồi, chó thật.

- Vâng, tôi nhớ ông Morales, - tôi nói. - Ông Morales có tình cờ nhắc đến việc ông ta định cưỡng hiếp

tôi trong tầng hầm không?

Jeff giơ tay lên như thể đẩy chỉ là tiêu tiết.

- Ông ta khẳng định rằng khẩu súng tìm thấy trên người Ordonez lấy từ trong xác của cô trong lúc khám xét thông thường ở hộp đêm đó.

Tôi làm cho mắt tôi lồi ra vì giận dữ. Tôi nghĩ Nicole Kidman[\[38\]](#) chắc cũng phải tị với tài của tôi.

- Anh tin điều này ư? - Tôi hỏi.

- Thực ra thì không, - Jeff nói. - Tôi tin cái gã buôn bán ma túy sâu bọ ấy đến mức muốn tổng hãn ra tòa.

Jeff thọc tay vào ngăn kéo và rút ra một mảnh giấy.

- Nhưng sau đó tôi đã xem cái này.

Đó là dữ liệu những cuộc điện thoại của Scott. Công sự của tôi đã gửi cho anh ư? Ngay trong lúc hoảng sợ, tôi vẫn không tin như thế. Jeff là một thiên tài, là người vô cùng giỏi giang, chưa bao giờ bỏ sót điều gì ắt phải yêu cầu sao một bản cho mình.

Ở mức độ nào đó, tôi đang mong việc này xảy ra. Tôi dùng cách duy nhất cho phép, là đong đưa.

- Thì sao kia? - Tôi nói. - Tôi quen Scott. Chúng tôi trò chuyện qua điện thoại. Quan hệ của chúng tôi chẳng phải là việc của ai, nên tôi không nhắc tới. Bảo vệ sự riêng tư có phải là tội ác không?

Thay cho câu trả lời, Jeff rút ra tờ nữa và đẩy qua bàn cho tôi.

Đây là bản chụp vé gửi xe của chiếc xe máy. Anh tatử tế cho tôi có thời gian đọc kỹ ngày tháng và địa chỉ nổi bật.

Địa chỉ là Yonkers, cách nhà tôi nửa khối nhà.

Một hồi chuông báo tang kinh hoàng vang lên trong tôi.

Tôi không ngờ đến cái này.

- Vé này phạt Scott đỗ xe trái luật, vài giờ trước khi bị chết bất thường, - Jeff từ tốn nói. - Tôi đã xem địa điểm trên bản đồ. Cách nhà cô nửa khối nhà, Lauren ạ. Cô hãy kể cho tôi ở đây. Làm mọi chuyện này có ý nghĩa nào đó. Vì tôi phải có lời biện hộ với bồi thẩm đoàn ngay bây giờ. Một nhân chứng đã nhìn thấy cô giấu khẩu súng. Bằng chứng để Scott đỗ xe cách nhà cô ngay trước giờ chết của anh ta. Tôi đã thắng nhiều vụ nhờ những chi tiết còn nhỏ nhất, Lauren ạ. Nhưng cô là một người bạn. Vì còn

nghe ngò nên tôi không muốn buộc tội cô trước những thủ tục tố tụng chính thức. Đây là cơ hội đầu tiên và cuối cùng của cô, hãy cho tôi biết chuyện xảy ra và để tôi giúp cô.

Chương 78

Nghe thực cảm dỗ. Tôi đã phải giữ quá nhiều bí mật trong thời gian quá lâu. Đã nói dối các bạn bè và đồng nghiệp.

Sự khao khát tự thanh minh, rũ bỏ gánh nặng gần như không chịu nổi. Lúc đầu tôi muốn giải thích vì sao song lại e sợ, và mọi sự diễn ra quá nhanh. Tôi chỉ muốn bảo vệ Paul, chồng tôi. Tôi đã làm tất cả vì anh.

Giờ thì tôi hiểu vì sao trong những năm qua, nhiều nghi phạm tôi thấy có quyền bỏ tù, trước khi họ minh oan, đã chịu đầu hàng. Thú tội là bước cuối cùng đến tha thứ, chẳng phải là trò lừa bịp sao?

Nhưng lúc đó tôi nhớ ra. Tôi không cần tha thứ.

Tôi có phương án B khá hay.

Tôi đã làm một việc mà tôi ngờ rằng Jeff Buslik không hay gặp trong văn phòng kín đáo đầy quyền lực của anh. Tôi dựa lưng vào ghế đối diện với Jeff, khoanh tay lên lòng phủ váy chặt căng và mỉm cười.

Rồi tôi quyết nhún chân nhảy qua hàng rào!

- Tôi thấy anh có nhiều chứng cứ bằng giấy tờ ở đây, Jeff, - tôi nói. - Nhưng tôi tự hỏi liệu anh có chứng cứ bằng băng video không?

- Cái gì? - Sếp phó Chương lý hỏi. Trên mặt anh ta có một vẻ trước kia tôi chưa hề thấy. Hoàn toàn ngỡ ngàng.

- Lauren, xin cô. Giờ không phải lúc nói vớ vẩn. Tôi có việc để làm ở đây, và nếu cô không muốn chính thức bước theo hướng đúng đắn, tôi cho là chúng tôi phải...

- Chứng cứ bằng băng video, Jeff, - tôi nói tiếp. - Bằng chứng bằng băng video là không thể chối cãi. Lý do duy nhất khiến tôi nói đi nói lại câu đó, vì trong quá trình điều tra, tôi đã bắt gặp... ờ...

Tôi rút laptop trong xách ra, bật máy và ấn nút “chạy”.

- Có lẽ anh nên tự xem cái này, - tôi nói. - Anh rất nên xem đấy, Jeff.

Chương 79

Tôi để Jeff xem từ đầu đến cuối cuộc giám sát, không xen ngang. Tôi ngồi, dăm dăm nhìn khán đài trên sân vận động qua cửa sổ. Lần đầu tiên cha tôi đưa tôi đến đây xem là khi tôi lên tám. Tôi không hiểu cú đánh cho phép trong bóng chày, nhưng tôi ném vị bia đầu tiên lúc một người say đằng sau cha con tôi buông rơi chai bia lên đầu tôi.

Tôi tự hỏi nếu biết tất cả chuyện này, cha tôi sẽ nghĩ sao về tôi. Ông có xấu hổ không? Hay sẽ tự hào vì tôi có khả năng khai thác sự quy lụy và bản thủ cho cuộc đấu sống còn của mình? Tôi lắng nghe tín hiệu của người cha lúc tôi đợi. Nhưng tôi chỉ nghe thấy tiếng đoàn tàu số 4 rầm rầm chạy qua.

Lúc xem xong đĩa DVD, Jeff Buslik đóng laptop đánh tách và nhìn rất lâu ra cửa sổ.

Chúng tôi cùng lắng nghe sự im lặng nặng nề một lát. Băng video về John Meade, sếp của Jeff, nhưng về mặt nào đó, giá là Jeff còn hay hơn nhiều. Jeff đang chạy đua chức vụ Chương lý vào tháng Mười một sang năm, khi Meade hết nhiệm kỳ, và anh là ứng viên sáng giá, dễ giành phần thắng nhất. Jeff không chỉ sẵn lòng chức vụ mà cả tiếng tăm. Sáng ngời như kim cương, da đen, vóc dáng như một ngôi sao, Jeff đã được báo chí tung hô là Barack Obama^[39] của Bronx.

Nhưng sự thật của đời làm chính trị là Jeff cần đến phúc lành của sếp. John Meade là người nổi danh ở Bronx, và Jeff là cánh tay phải của ông ta. Ít nhất cho đến ngày bầu cử, họ liên quan chặt chẽ với nhau.

Cho đến ngày bầu cử, nếu John Meade đổ, Jeff sẽ tiêu ma cùng ông ta.

Dường như Jeff thấm thía điều này y như tôi vậy. Trông ông ta như bị đau dạ dày bất ngờ. Một cơn đau dữ dội. Cuối cùng, ông ta chuyển cái nhìn chằm chằm, cay đắng lên tôi.

- Chứng cứ, - tôi nhắc lại. - Anh có. Tôi cũng có. Anh nghe này, tôi không có những cảm giác gay gắt. Tôi hiểu rằng thỏa hiệp với tôi sẽ khiến anh rạn vỡ. Có khi thành nhân vật nổi tiếng cỡ quốc gia. Tôi nghĩ việc này rất hay cho người muốn tiến lên. Nhưng nếu anh thách đấu với tôi, thì có Chúa, lần sau anh sẽ nhìn thấy những cảnh này trên kênh Fox News.

Jeff suy nghĩ giây lát.

- Cô đã giết anh ấy phải không, Lauren? - Cuối cùng, anh hỏi. - Cô giết Scott Thayer thật sao?

- Không, - tôi nói. - Anh không đọc báo à? Victor Ordonez giết. Đẳng nào, tôi cũng đang xin từ chức. Tôi không thể chịu đựng cái chuyện điên rồ này thêm được nữa. Tôi nghĩ tốt hơn hết là ra đi với tiếng tốt. Cũng như sếp của anh vậy. Anh có thấy thế là hay hơn cả không?

Tôi đứng dậy và lấy đĩa DVD ra khỏi laptop.

- Chúng ta xong ở đây nhé? - Tôi nói. - Cuộc chuyện phiếm nho nhỏ của chúng ta ấy?

Jeff ngồi lặng lẽ thêm phút nữa. Rồi anh xoay người, và tiếng máy hủy giấy rít lên hai lần, gần như hoan lạc lúc anh ta cho dữ liệu điện thoại và vé xe của Scott vào.

- Chúng ta đã xong, Lauren, - Jeff nói khẽ với bức tường phía xa. Giọng anh chan chứa nỗi buồn. Anh không ngoảnh lại cho đến lúc tôi đi ra.

“Tôi không giết anh ấy”, cuối cùng tôi nói, nhưng chỉ sau khi đã ra khỏi tòa nhà và trên đường ra ô tô của tôi.

PHẦN BA: CUỘC TÌNH Ở WASHINGTON

Chương 80

- Thêm nước sủi tăm, signora[40]? Chianti[41] nữa, signore[42]?

- Sì[43], - Paul và tôi đồng thanh. Hãy tận hưởng thời gian thoải mái!

Cậu hầu bàn râu lởm chớm tươi tắn rót đầy cốc của chúng tôi, như thể chúng tôi vừa ban cho cậu ta lời chúc trường thọ. Đằng sau cậu ta, những bức tường màu nhạt của Monticiano, nhà hàng Ý mới nhất và đắt tiền nhất ở Greenridge, Connecticut, rực rỡ như một buổi hoàng hôn Tuscan.

Bữa tối bất ngờ tại nhà hàng bốn sao của Ý ở hạt Litchfield phía Bắc của Paul được tôi nồng nhiệt hưởng ứng sau buổi sáng kiệt sức tại trụ sở tòa án.

Sau khi thắng Jeff Buslik, tôi xứng đáng một chuyến đến Tuscany[44] thực sự, tôi vừa nghĩ vừa cắn thêm một miếng thịt sốt nấm.

- Signora, signore này đề nghị nâng cốc, - Paul nói.

- Uống vì tương lai, - anh nói.

- Vì tương lai.

Chúng tôi chạm cốc.

Chúng tôi sẽ an toàn và bên nhau mãi mãi, tôi nghĩ lúc nhấp một ngụm San Pellegrino mát lạnh, trong veo.

Paul uống hết cốc vang và dựa vào lưng ghế, mỉm cười. Anh có vẻ thấy mọi sự đều tuyệt, lúc này sự điên rồ đã chấm dứt và cuộc sống mới của chúng tôi - cuộc sống thực sự của chúng tôi - vừa bắt đầu.

Trong ánh nến lung linh, tôi nhìn Paul chăm chú, hầu như là lần đầu tiên. Mái tóc anh vàng hoe, cặp mắt xanh thăm thẳm, đôi tay khỏe khoắn của anh - đôi tay đã đánh nhau vì tôi.

- Em yêu, nghe này, - Paul nói và nhoài người qua bàn sang phía tôi. - Em có tin được không?

Trong loa, Frank Sinatra[45] đang hát The Way You Look Tonight.

Bài ca hôn lễ của chúng tôi.

Liệu có sự hoàn hảo nào cực kỳ hơn không? Trái tim tôi bập bênh như những bong bóng trong cốc của tôi. Tôi cho rằng nó khẳng định Paul và tôi sẽ mãi mãi bên nhau. Hạnh phúc và tự do. Với đứa con chúng tôi hằng mong đợi.

- Em nghĩ sao? - Paul hỏi khi bài hát ngừng.

- Mi sợ nhé? - Tôi nói.

- Không, - Paul đáp. - Đến khu vực mới. Greenridge có lẽ chỉ là một thị trấn New England nhỏ, xinh đẹp khác, trừ những gallery nghệ thuật đắt tiền, những cửa hàng rượu vang đắt tiền và những spa ban ngày đắt tiền trên phố Main. Phong cách của Norman Rockwell[46] gặp SoHo[47]. Nhà hàng Monticiano cũng là một trạm chữa cháy hồi thế kỷ mười chín sang sửa lại. Tôi đọc trong New York rằng nhiều nhà thiết kế thời trang thành phố New York có nhà nghỉ nông thôn ở đây. Với tỷ lệ tội phạm thấp thứ hai trong toàn vùng Đông Bắc, sao họ lại không làm thế kia chứ?

- Cứ nghĩ đến việc chúng mình sẽ dọn đến một nơi nào đó mà ngại, - tôi nói. - Nhưng đến đây?

- Em chưa nhìn thấy ngôi nhà đấy, - Paul nói. - Chuyến đi sẽ bắt đầu sau món tráng miệng.

Một ngôi nhà mới, tôi nghĩ. Ý tôi là một mái nhà không bị dột? Cánh cửa đóng lại là sẽ đóng chắc? Tôi lắc đầu sững sốt.

Đầu óc tôi vẫn đang quay cuồng khi mười phút sau, người hầu bàn trở lại.

- Signora uống cappuccino[48]? Món tráng miệng đặc biệt tối nay là bánh ngọt cannoli với kem chanh.

- Si, - tôi nói lúc dựa vào ghế dài, đắm mình trong sự nổi bật của mình, trong ánh sáng vàng rực rỡ của ban đêm, vận may điên rồ của chúng tôi. - Si, si, si.

Chương 81

Nửa giờ sau, Paul lái chiếc Camry nhanh hơn tốc độ cho phép. Dây chằng qua vai và bụng tôi cùng căng lên lúc anh phanh đột ngột, ngoặt khỏi con đường thôn dã ngổ nghĩnh và lượn lên đỉnh đồi rồi xuống thung lũng.

Bên ngoài cửa sổ, tấm biển “Evergreens” gắn ở chân hàng rào đá, chắc nhờ lòng tốt của dân miền rừng hoặc của chính Robert Frost^[49].

Trong ánh sáng nhạt nhòa, bóng các cây thông lắc lư nhẹ nhẹ ven đường, in một vệt vàng vàng ở bên kia lớp nhựa đường mới trải.

- Em thấy thế nào? - Paul nói và dừng xe.

- Càng đi càng kinh hoàng, - tôi nói lúc nhìn quanh.

- Em nghe thấy gì không? - Paul nói và hạ cửa kính xe xuống.

Tôi lắng nghe. Tôi chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc trong lá cây.

- Nghe thấy gì cơ? Paul mỉm cười.

- Chính xác thì, - anh nói. - không có tiếng gầm của các máy khoan, tiếng động cơ ô tô hoặc những người vô gia cư rên rỉ. Anh đã đọc điều này ở đâu đó. Anh nghĩ, đây chính là sự yên bình và tĩnh lặng.

- Còn các thứ xám xám ven đường, trên đỉnh màu xanh kia là gì? - Tôi nói lúc nhìn qua cửa kính.

- Những cái đó gọi là cây, - Paul nói. - Người ta đã nói về chúng trong các cuốn sách quảng cáo. Chúng trồng cùng ngôi nhà, nhờ em muốn nâng cấp các phòng.

Paul lại nổ máy và tiếp tục leo lên đỉnh đồi, anh dừng lại đó cho tôi có thể nhìn khắp các ngôi nhà trong vùng. Chúng đều đẹp. Có đến năm, sáu ngôi nhà New England theo phong cách thực dân, rộng rãi và xuôi xuống một thung lũng cuộn cuộn.

- Đẹp lắm, - tôi nói. - còn mặt tiêu cực là gì? Chúng ta đang ở trên đường băng hạ cánh của một sân bay phải không?

- Rất tiếc, - Paul nói lúc chúng tôi bắt đầu xuống đồi. - Greenridge có quy định chống tiêu cực. Hơn nữa, chúng ta đã có đủ thứ tiêu cực kéo dài cho hai cuộc đời rồi.

Paul không biết một nửa số đó.

Chương 82

Chúng tôi chạy qua một sân thể thao rộng, nhiều sân tennis và một sân bóng rổ được chăm sóc chu đáo. Tôi nhìn những vạch trắng mới toanh, kẻ chính xác. Phải, trông nó như một vùng ngoại ô thực thụ. Có lẽ cứ mặc xác mọi sự. Đầu óc tôi tiếp tục quay cuồng.

Mặt trời gần như lặn hẳn khi chúng tôi dừng lại trước một ngôi nhà rộng rãi cạnh công viên có suối chảy.

- Gì thế này? Văn phòng mua bán ư? - Tôi hỏi. Paul lắc đầu. Anh rút ra một chiếc chìa khóa.

- Đây là câu lạc bộ, - anh nói. - Đi nào, anh sẽ chỉ cho em vị trí mảnh đất.

Bên trong có nhiều phòng họp, vài tivi màn hình phẳng, một phòng tập tạ. Ruồi muỗi đậu trên bảng tin đăng tìm người giữ trẻ và những cuộc liên hoan. Có một tờ giới thiệu một thứ gọi là bữa ăn cấp tiến, giá một đô rưỡi một suất.

- Họ đang làm một bể bơi vào mùa xuân, - Paul nói và ngồi phịch xuống divăng da trong khoảng hành lang vòm.

- Làm sao mà... - tôi bắt đầu. - Ngay cả khi anh được tăng lương, nhà này hình như...

- Nhà đất, nhưng nó khá xa thành phố nên rẻ hơn em tưởng. Lương mới của anh đủ cho chúng ta trang trải và thừa một chút. Em muốn xem nhà của chúng mình không? Nó sẽ là của chúng mình, nếu em cũng ưng nó như anh.

Tôi giơ tay lên.

- Cho em một giây để em đỡ hàm trước đã.

Một vòng ánh sáng cuối cùng trùm lên những quả đồi phía tây lúc chúng tôi rời con đường đã lát vào đường đất đang xây dựng. Chúng tôi bò chậm chậm qua những đồng đá vụn và máy móc nặng nề.

- Anh phải đi chậm vì có nhiều đinh, vít rải rác khắp công trường. Anh không muốn bị thủng lốp. - Paul nói. - Dừng ở đây, chúng ta đến rồi.

Ngôi nhà màu xám xanh Paul đỗ đằng trước... chao ôi, đẹp hoàn hảo. Tôi vào hiên trước, ổng khói bằng gạch vuron cao, những cửa sổ mái duyên dáng trên tầng ba. Gượng đã, có tầng ba ư? Mọi thứ trông như đã xong trừ đầu cầu thang mà tôi chắc cũng sẽ đẹp mắt.

- Đi nào em, - Paul nói. - Anh sẽ chỉ cho em dãy phòng của chủ nhân.

- Chúng ta được phép ở lại đây ư? Không phải đợi cho đến lúc hoàn tất chứ? Anh chắc không?

- Chắc chứ, anh tin chắc, - Paul nói và cười phá. - Anh sẽ bật đèn pha chiếu sáng để chúng ta có thể thấy mình sắp ở đâu.

Chúng tôi đi qua ụ đất, và Paul mở cánh cửa không khóa. Bỗng anh hất tôi qua vai trong tư thế người cứu hỏa và giả vờ vấp lúc bế tôi qua ngưỡng cửa. Tiếng cười và tiếng chân của chúng tôi vang vọng trên sàn nhà lát gỗ cứng lấp lánh.

- Em yêu nơi này mất rồi, - tôi thì thầm. - Em thực sự thích nó, Paul ạ.

- Và đây là nơi có thể làm phòng trẻ, - Paul nói và ôm ghì tôi tại một trong các căn phòng trên gác.

Bên ngoài cửa sổ “phòng trẻ”, những vì sao lấp lánh như bụi kim cương trên nền trời nửa đêm, bên trên các ngọn cây đen sẫm. Nước mắt tôi bắt đầu trào ra. Đây là sự thực bất ngờ. Con chúng tôi sẽ lớn lên trong phòng này. Tôi thấy mình bế cái bọc thơm thơm mùi sữa và thủ thỉ, chỉ cho con các chòm sao, mặt trăng đang lên.

Paul lau nước mắt trên má tôi và hôn lên cổ tôi.

- Thế là xấu lắm, nhé? - anh thì thầm. Bỗng, tôi nín bật như lúc bật khóc.

Vì lúc đó, đèn pha xe Paul đang chiếu sáng ngôi nhà bỗng nhiên tắt phụt.

Những giọt nước mắt lạnh giá trên má tôi lúc ngôi nhà trở nên tối đen như những khoảng không giữa các vì sao.

Chương 83

- Gì thế? - Paul nói trong bóng tối. - Có phải vì ắc quy không? Em nghĩ sao, Lauren?

Tôi nhìn anh chăm chăm. Chuyện quái quỷ gì đây?

Dù là gì đi nữa, tôi cũng không thích.

- Ồ, gờm đã. Anh hiểu rồi, - Paul nói. - Lỗi của anh. Hôm qua anh đã thấy bình xăng gần cạn, song anh quên đổ đầy. Đi những chuyến như thế này, chắc chúng ta đã dùng hết xăng.

- Anh chắc không? - Tôi nói. Tôi thực sự hơi hoảng. Tôi cho là vì tôi chưa quen với nơi này.

- Bình tĩnh nào, Lauren. Đây không phải là là Nam Bronx đâu, thám tử ạ, - Paul nói và cười. - Anh chắc là thế mà. Quanh đây chắc phải có trạm xăng đủ thiết bị. Em ở lại đây nhé. Anh lấy cái đèn pin đi thám thính xem sao.

- Em đi cùng anh, - tôi nói. Trong giây lát, ngôi nhà tắm tối mất hẳn vẻ ấm cúng.

- Anh này, - tôi ngẫm nghĩ và tỉnh táo lại. - Thay vì đi tìm nhiên liệu, sao anh không gọi Triple A bằng di động? - Hay tốt hơn hết là gọi 911, tôi nghĩ lúc liếc nhìn xuống các bậc thang chìm trong bóng tối.

Một phút sau, Paul cười to.

- Thế mới đúng là Lauren của anh, - anh nói và thọc tay vào túi. - Lúc nào cũng ngộ nghĩnh ngay trong cảnh bực mình.

Bàn tay anh rút ra trống không.

- Anh để di động của anh đang sạc pin trong xe rồi, - Paul nói. - Chúng ta phải dùng của em vậy.

- Em để nó trong xác, trên ghế xe.

- Đợi ở đây nhé. Anh ra lấy.

- Cẩn thận đấy, - tôi gọi Paul.

- Đừng lo. Đây là Connecticut, em yêu ạ.

Chương 84

Năm phút sau đó trôi qua chậm chạp. Làn gió lạnh buốt bỗng thổi qua cửa sổ vào nhà. Tôi đắm đắm nhìn ra những cái cây đu đưa, lúc này nom chúng như trong phim Dự định của phù thủy Blair. Ma quỷ không đến các ngôi nhà mới chứ?

Tôi lại xem đồng hồ. Paul có trở lại bây giờ không? Sao lấy di động trong xe mà lâu thế?

Tôi ra cầu thang và nhẹ hẫng người khi nghe thấy tiếng bước chân của Paul. Anh đang đứng ở ngưỡng cửa trước để mở, tay cầm đèn pin sáng lóa. Anh đã lấy đèn trong thùng xe?

- Anh lấy được chưa? - Tôi gọi xuống.

Ánh đèn chiếu thẳng vào mặt tôi, làm tôi lóa mắt. Rồi những bước chân nặng nề gõ thình thịch lên cầu thang.

- Tắt đi, Paul, - tôi nói. - Đừng đùa nữa.

- Nhầm rồi, mục phù thủy, - một giọng xa lạ nói. - Rồi một bàn tay thô bạo thộp ngực tôi và tôi bị đẩy ngã ngửa trên sàn.

Không phải chuyện đùa. Không phải Paul.

Trong nửa phút sau đó, tôi không thể làm được gì. Nhìn, thở, suy nghĩ đều làm tim tôi đau nhói. Khi lại có thể tập trung ý nghĩ, tôi giơ tay lên che và liếc nhìn bộ mặt của bóng người đứng im lìm khó chịu sau ánh đèn sáng chói mắt.

- Anh là ai? - Tôi nói.

- Mà không biết à? - Giọng nói hằn học. - Mà có phải vắt óc nghĩ ra một cái tên không hả? Mà đúng là một con sói cái khôn nạn.

Ánh đèn đột ngột chiếu thẳng lên mặt gã đàn ông.

Ôi, lạy Chúa.

Tôi nén tiếng kêu, thay vào đó buột ra một tiếng rên rỉ.

Môi tôi run rẩy lúc nhớ lại tấm ảnh căn cước. Da ngăm ngăm, cặp mắt vô hồn trên gò má cao và rõ.

Tôi trân trân nhìn Mark Ordonez. Anh trai tên Victor đã chết!

Ý nghĩ tiếp theo của tôi là: Súng của mình đâu?

Một tiếng cách khẽ của kim loại vang lên cạnh ngọn đèn.

- Mày để quên súng trong xe, đồ ngu ạ, - đọc được ý nghĩ của tôi, tên buôn bán ma túy nói.

- Nghe này, đây không phải là cách giải quyết chuyện này, - tôi nói nhanh. - Hãy tin tôi đi, không giải quyết được gì.

Ordonez trả lời tôi bằng cách vịn ngoéo cánh tay tôi ra sau lưng.

- Đứng dậy! - Hấn hăm hè.

Tôi đứng lên, cảm thấy lạ lùng và bất lực. Tôi cảm thấy mình như không trọng lượng lúc tên buôn bán ma túy túm chặt đằng sau cổ áo tôi, ấn tôi xuống cầu thang.

- Ra ngoài này mà xem, - Ordonez nói lúc chúng tôi bước ra nền đất xộp của sân trước.

Hắn chiếu đèn lên một thân hình nằm cạnh ô tô của chúng tôi. Tôi thấy hình ảnh nhòe nhoẹt như qua một màn hình tivi bị nhiễu. Đó là Paul, mặt ngửa lên trời, cả người gần như nằm dưới chiếc ô tô. Máu dưới đầu anh đọng thành vũng trên đất. Anh không cựa quậy.

- Lạy Chúa tôi! - Tôi nói và quy xuống. - Ôi, không, không! Không! Paul!

Miệng tôi khô khốc ngay lập tức lúc Ordonez giật phắt tôi dậy và lôi tôi xềnh xệch quanh một đồng đất, và tôi nhìn thấy chiếc xe tải. Cánh cửa bên sườn xe mở rộng, ô cửa dẫn vào một màu đen ngòm.

Âm thanh duy nhất là tiếng chân chúng tôi nghiêng trên sỏi.

Tôi mất đâu một chiếc giày. Sau khi tôi nhảy lò cò một lúc, Ordonez dừng lại, cúi xuống và giật phắt nốt chiếc giày kia. Hắn ném chiếc giày vào bóng tối.

- Mày không cần nó nữa đâu, - hắn nói. - Cứ tin tao đi.

Đi xuống quả đồi phía sau xe, tôi ngắm từng cửa sổ sáng đèn của các ngôi nhà xa xa. Tôi hình dung một gia đình đang ngồi quanh bàn ăn, bọn trẻ đang bày đĩa và các đồ ăn bằng bạc, ông bố tháo cà vạt. Vô số vì sao nhấp nháy bên trên các ngôi nhà.

Không dành cho người đâu, tôi nghĩ lúc bị ném vào ô cửa xe mở toang hoác.

Sàn kim loại lạnh lẽo đập vào má tôi, rồi sau đó chỉ còn bóng tối và tiếng sầm sầm của cánh cửa đóng.

lại. Âm thanh của kim loại vang vọng trong tai tôi.

Đây là âm thanh của cõi nhân gian sập cửa vào mặt tôi vĩnh viễn.

Chương 85

Tôi không thể ngừng nghĩ đến thân hình Paul đang nằm trên đất cạnh ô tô của chúng tôi.

Khoảng mười phút sau tôi hết run rẩy và có thể nói được.

- Anh đưa tôi đi đâu? - Tôi nói và hướng về phía trước của chiếc xe.

Mark Ordonez đang hí hoáy nghịch một đồ dùng bằng bạc trên bảng đồng hồ trong lúc lái xe. Tiếng nhạc bỗng tràn ngập trong xe. Nhạc cổ điển, có nhiều kèn co. Trong tình huống như vậy, tiếng nhạc vang lên nghe thật lố bịch.

- Có thích XM không? - Hấn gọi với tôi. - Đây là bản Fly Me to the Moon. Chỗ của thằng khốn Frank[50] là cái áo mưa của ông bố.

Hấn quay tròn cổ. Tóc cắt kiểu đầu đinh, trông hấn giống một bản sao của Victor em trai hấn, song tự chủ hơn, có kỷ luật hơn. Thứ duy nhất hấn đeo lóe sáng là chiếc đồng hồ tay, một chiếc Rolex bằng thép. Sao hấn lại làm tôi sợ hơn em trai hấn? Bên cạnh khuỷu tay hấn có một cái cốc cắm trong giá. Hấn cầm cốc lên và nhấp một ngụm.

- Chúng ta đến đâu đây? - Tôi hỏi lại.

- Chẳng đến đâu hết, - hấn nói. - Lên một chiếc Piper trong sân bay, bay qua biên giới Connecticut ở Rhode Island. Tao sẽ đưa mày bay một chuyến nho nhỏ. Mày đã sẵn sàng chưa?

Câu đó làm tim tôi như rụng xuống. Tôi muốn kêu, nhưng kêu là quá lo lắng cho bản thân. Lúc này, điều cuối cùng tôi muốn làm sau mọi đau đớn và tàn phá tôi đã đem lại cho những người gần gũi là lo cho bản thân.

Tình trạng tê cóng, khô héo choán lấy tôi lúc tôi nghĩ đến Paul. Lạy Chúa lòng lành, tôi cầu nguyện. Hãy phù hộ cho Paul tai qua nạn khỏi. Tôi thực sự sùng sốt mong Chúa nhận lời thỉnh nguyện của tôi lúc này.

Tôi nằm đó, im lặng lúc chiếc xe chạy lúc lắc.

- Này, - Ordonez nói và vặn nhỏ radio. - Tao sẽ cho mày biết chúng ta đi đâu nếu mày nói cho tao biết việc này.

Tôi quan sát cặp mắt xám lạnh lẽo của hấn tìm gặp mắt tôi trong gương chiếu hậu.

- Hãy cho tao biết vì sao mày và cộng sự của mày lại giết em trai tao rồi đổ cho nó là kẻ giết người? Nó không giết thằng cóm đó. Mày biết thế, và tao cũng biết thế. Ý tao là có chuyện quái gì vậy? Tại sao, hả?

Tôi thấy chút hy vọng lúc chiếc xe vẫn lăn bánh. Ordonez tưởng tôi có thứ hấn muốn. Thông tin về em trai hấn. Tôi phải dùng điều đó để trì hoãn hấn, làm hấn mất thăng bằng để tạo dịp thoát thân.

- Chúng tôi nhận được tin từ một chỉ điểm, - cuối cùng, tôi nói.

- Một chỉ điểm? - hấn hỏi. - Tiện cho chúng mày quá nhỉ. Thằng hớt lẻo đó có tên chứ?

- Chắc là có, song tôi không biết, - tôi nói. - Nguồn tin từ đội đặc nhiệm của Scott. Có kẻ trong tổ chức của anh, tôi có thể nói điều đó là sự thực. Hãy cho tôi cơ hội, tôi sẽ giúp anh tìm ra hấn.

- Ái chà chà, - Ordonez nói. - Mày nói dối giỏi chẳng kém gì thằng Scott. Nó lúc nào cũng thích những đứ đừa đầu óc sắc sảo như mày, kể từ hồi trong trường.

Tôi ngهن cổ lên, nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu.

Hấn vừa nói gì vậy?

- Anh quen Scott? - Tôi buột nói to.

- Scott là đồng hương của tao, - tên buôn bán ma túy nói và đảo tròn mắt. - Hồi tao và Vic còn vận chuyển các bao niken, chúng tao đã quen với những vụ bắt giữ giả mạo cùng Scott. Chúng tao chia nhau tiền của ông chủ. Tao thường báo cho hấn về các cuộc cạnh tranh, những khách có tiền. Hấn báo cho tao những cuộc vây bắt.

Ordonez cười phá khi thấy vẻ sùng sốt của tôi.

- Cái đêm Scott chết, tao đã hẹn gặp hấn. Nhưng hấn hoãn. Hấn bảo hấn có một cú điện của một thám tử xinh đẹp trong Đội Điều tra các vụ giết người. Ở Yonkers. Mày biết con mèo đó là ai không?

Tôi nhắm nghiền mắt, nghiền chặt hàm răng. Tôi không thể tin mình lại ngu đến thế.

- Ồ, Scott là một thằng dẻo mỏ, - Ordonez nói. - Có điều, tao đoán đêm hôm ấy nó chuồn đi với mày. Nó đã từng hỏi ý kiến mày để lợi dụng mày chưa hả? Lẽ tất nhiên ngoài cái việc đút vào trong quần lót của mày. Vì nó chưa bao giờ làm việc gì mà không có lý do ngoắt ngoéo nào đấy, cứ tin tao đi. Scotty là một Freddy Krueger đeo phù hiệu, trơn hơn lươn.

Chúng tôi im lặng sau câu chuyện khá ngạc nhiên đó.

- Mày còn muốn tao cho biết sắp đến đâu không? - Giây lát sau, Ordonez nói.

Tôi gặt đầu:

- Có chứ.

Ordonez nháy tôi trong gương.

- Đại Tây Dương, - hắn nói. - Cách đây liền khoảng một trăm rưỡi dặm. Giờ thì nghe cho kỹ, việc này mới hay: tao sẽ rạch toang bàn tay, bàn chân mày.

Hơi thở của tôi bắt đầu chìm trong những tiếng nước nổ.

- Đừng lo, thưa quý cô. Không chết người đâu, - Ordonez nói. - Nhưng sau đó tao sẽ giảm tốc độ, hạ độ cao và đẩy mày qua cửa xuống biển cả xanh thẳm. Bây giờ mày đã hình dung ra chưa? Mày hiểu ý tao chưa?

Tôi bỗng thấy ngạt thở. Nếu tay không bị còng, ắt là tôi đã bịt chặt hai tai.

- Từ lúc đó, mày chỉ có hai lựa chọn, - hắn nói tiếp lúc tôi bị cơn suyễn đầu tiên trong đời. - Chết đuối, hoặc cố mà sống sót. Hình như mày thích loại can đảm. Tao đoán mày nghĩ là sẽ gặp may - một con tàu hoặc máy bay đi qua phát hiện ra mày, vớt mày lên. Có điều chuyện đó sẽ không xảy ra.

Ordonez uống một ngụm và điều chỉnh gương chiếu hậu. Hắn lạnh lùng nhìn tôi. Rồi lại nháy mắt, khùng khiếp.

- Lúc mày vùng vẫy trong nước, máu sẽ rỉ ra. Rồi cá mập sẽ lao tới, Lauren, - hắn nói. - Không phải một, hai con. Tao nói cho mà biết, hàng trăm con. Đủ loại: cá mập đầu búa, xanh, hổ cát, có khi cả một hoặc hai con cá mập trắng loại lớn, chúng sẽ làm cho mày thành một mớ thịt nhừ. Lúc đó, Lauren, tao không đùa đâu, tao muốn thông báo cho mày đầy đủ, mày sẽ trải qua một cái chết đau đớn nhất có thể tưởng tượng. Lẽ loi, giữa đại dương, bị ăn sống nuốt tươi.

Nếu mày còn băn khoăn, thì nghe đây: tao yêu em trai tao như một người anh.

Ordonez đột ngột vặn to radio, tôi đoán hắn muốn thể hiện sự khinh bỉ tôi.

Dù thứ tôi nghe thấy là không thể. Nhưng đúng là thế.

Frank Sinatra.

Thật trớ trêu, Ordonez lại xem đồng hồ Rolex và uống ngụm nữa. Giống như cách em nhìn...- hắn hát theo Sinatra, vui vẻ bật ngón tay tanh tách, đêm nay.

Chương 86

Khoảng mười phút sau, sự kinh hoàng choán hết người tôi. Tôi nằm úp mặt xuống sàn xe, im lìm như một cái xác trong xe tang. Mark Ordonez lái rất êm, giữ ở tốc độ năm mươi nhăm cây số giờ nhằm không bị chú ý.

Từ những tiếng âm âm của các xe tải lướt qua, tôi đoán chúng tôi trên đường I-84 nhằm phía đông đảo Rhode. Còn bao lâu nữa mới tới sân bay? Một giờ?

Tôi dần tỉnh khỏi cơn mê. Đúng lúc nhận ra khắp người đau nhức. Tôi lật nghiêng, co đầu gối cho đến khi gần chạm vào bụng.

Dù con là ai mẹ cũng xin lỗi, tôi nói với đứa con trong bụng lúc run lên vì thất vọng. Mẹ xin lỗi, rất xin lỗi con, con bé bỏng của mẹ.

Tôi bị lắc rất mạnh lúc chiếc xe đột ngột ngoặt sang phải.

- Này! - Ordonez quát, hẩn nhìn chăm chăm vào gương lúc chúng tôi lại lùi ra sau lần nữa.

- Thằng cha này say quá. Vào đúng đường đi, ông bạn.

Cú va chạm mạnh thứ hai thúc vào bụng tôi. Ngay sau đó, một tiếng âm răng rắc, thành bên tay lái chiếc xe tải cong hằn vào trong. Lạy Chúa! Cái gì thế?

Tiếng va chạm đều đặn cùng sự rung lắc dữ dội trùm lên chiếc xe tải. Tôi nhận ra chúng tôi đã vượt qua những đường khúc nhằm giữ lái xe khỏi ngủ gật. Âm thanh như tiếng đồng hồ báo thức kỳ quái tắt hẫng trong đầu tôi lúc trán tôi đập như dùi trống lên sàn xe.

- Đồ chó đẻ! - Ordonez hét lên lúc dận chân ga. Động cơ xe tải gầm vang, sự chấn động âm âm ngừng hẫng lúc chúng tôi lao sang trái, trở lại làn đường.

Tôi lăn về phía đối diện và đập vào thành xe bên kia như một hộp bánh pizza bị bỏ quên.

- Này! Hẩn không say, - Ordonez quát gọi tôi. - Thằng lái xe đầy máu. Tao không thể tin nổi! Sao mày có thể mê cái của cứt đái này? Đây là thằng chồng mày!

Hẩn dận chân ga mạnh hơn. Động cơ rền rĩ, chiếc xe tải bắt đầu loạng choạng vì tăng tốc quá nhiều.

- Thằng da trắng này tưởng nó mạnh lắm, hử? Muốn đâm xe chắc? - Tên buôn ma túy cười khẩy trong gương chiếu hậu lúc vượt qua.

Bụng tôi quặn thắt lúc nhìn thấy hắn với tay cài dây an toàn qua vai. Tôi không có lấy một sợi dây kim giữ.

- Đúng thế, mày là đồ chó đẻ. Đồ bốn mắt! Thế đây. Làm sao mày lại thích những...

Có tiếng rít của kim loại và cao su lúc Ordonez nhấn phanh.

-... thẳng như thế! - Hắn gào lên.

Trong giây lát, âm thanh duy nhất là tiếng tôi trượt thẳng tới chỗ ghế ngồi của khách.

Rồi phía sau chiếc xe tải bay vào trong với tiếng ầm ầm điếc tai.

Tôi trông cây chuối lúc chiếc xe tải lao về trước, rồi đập bụng xuống lúc nó nảy dữ dội và tụt lại đằng sau. Tôi bàng hoàng nhìn thấy khối đằng trước cái từng là chiếc Camry của Paul qua khe hở những cánh cửa kép đằng sau cong oằn. Trên nóc mui xe quăn queo, qua kính chắn gió vỡ nát, tôi nhìn thấy Paul. Anh đầm máu, nhưng ít ra còn chớp chớp mắt lúc anh sờ cái túi khí trên lòng.

Tôi quay sang Ordonez đúng lúc nghe thấy một tiếng cách to của kim loại. Hắn giơ cho tôi thấy khẩu Glock của tôi lúc mở cửa.

- Đừng lo, Lauren, - hắn nói. - Chuyến đi của chúng ta vẫn theo đúng lịch trình. Tao sẽ trở lại ngay thôi, cô nàng ạ.

Lúc hắn bước ra khỏi xe, một ý nghĩ xuyên suốt người tôi như một nhát búa tạ.

Hắn đi giết Paul! Sau mọi chuyện này, Paul sẽ chết!

Chương 87

Lúc đó tôi hét lên. Một trong những tiếng gào trong cổ họng, không thành lời vang trong tai tôi lúc tôi trườn bằng cả hai tay vẫn bị còng sau lưng.

Lao đầu đi trước, hấp tấp, không kịp nghĩ, tôi trườn tới cánh cửa mở toang phía lái xe. Tôi cách cánh cửa mở đến một dặm, song cố hết sức đập đầu vào bánh lái trước khi ngã lộn ngược vào khoảng trống dưới ghế lái xe. Không thể tin nổi.

Động cơ chạy không rõ lên lúc tôi ấn vào chân ga đằng sau. Tôi đá chân, cố tạo một lực đòn bẩy để thoát ra ngoài. Chân tôi bị mắc vào giữa bánh lái và chân ga.

Tôi cố đá, cố thoát thân.

Ồi chao.

Chân ga trượt khỏi chân tôi, cái xe bỗng chuyển bánh. Chiếc xe tải đang vào số!

Nhờ những tiếng còi xe gay gắt và tiếng kèn kéo dài từ một ngôi nhà, tôi đoán mình đã vào dòng xe cộ.

Tôi cố nép sang một bên lúc Ordonez chạy tới và nhảy đại vào xe qua cánh cửa mở toang.

- Mày định đi đâu, con chó điên kia? - Hấn quát. Hấn tát vào mặt tôi, tóm lấy tôi và ném tôi lên ghế. Sau đó hấn lái chiếc xe tải vào lề đường.

Hấn tắt động cơ, kéo phanh và dứt chìa khóa vào túi trước khi bước ra ngoài.

Ordonez giơ một ngón tay dọa tôi và cười gằn, hiểm ác:

- Chúng ta thử lần nữa nhé, - hấn nói. - Mày vẫn... Tôi không bao giờ nghe được hết câu hấn nói.

Một xe chở hàng cỡ lớn cuốn phăng hấn và cánh cửa của chiếc xe tải. Một chiếc Chevy Tahoes chất đầy hàng và kêu ken két như một bãi xe trong cơn lốc xoáy. Hấn nó đang chạy với tốc độ bảy mươi hoặc tám mươi dặm.

Một giây trước Ordonez còn đứng đó, giây sau hấn đã mất rồi. Biến hấn, như trong một trò quỷ thuật.

Trò hay nhất tôi từng xem.

Chương 88

Tôi ngồi đó, chớp chớp mắt nhìn kính chắn gió của chiếc xe tải. Chiếc xe chở hàng không dừng lại. Thậm chí không giảm tốc độ. Hình như người lái xe không chú ý. Tôi bắt gặp cái gì đó động đậy trong bụi cây ven đường cách đó khoảng ba chục mét. Cửa chiếc xe tải hay tên buôn ma túy, tôi không biết chắc.

Sau cùng, có lẽ Chúa đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi. Hoặc nghe thấy lời ai đó cầu nguyện cho tôi.

Paul nằm trên đất đằng sau chiếc xe tải tan tành. Tôi nhìn thấy thân hình anh lúc tôi cố ra khỏi chiếc xe tải. Tim tôi lại nhảy thót lên tận cổ.

- Paul, em đây, - tôi nói lúc chạy và quỳ gối cạnh anh. Tôi cầu cho anh qua khỏi. Tôi chỉ cố kéo căng đôi tay bị còng sau lưng ra để cấp cứu.

- Lauren, - anh nói. Răng anh đánh vào nhau lập cập. - Anh thấy đèn hậu chiếc xe chạy đi, và anh...

- Anh đừng nói, - tôi bảo.

Hình như máu chảy ra từ sau gáy Paul, chỗ tên buôn bán ma túy đánh trộm, chắc là vài lần. Hơi thở của tôi nghẹn lại khi những từ xuất huyết màng não lóe lên trong trí tôi. Tôi thường đọc chữ đó trong các biên bản điều tra về nguyên nhân cái chết. Thực ra, việc Paul tỉnh lại cũng như một trong hai chúng tôi còn sống đã là điều kỳ diệu.

- Nằm im nào, - tôi thì thầm vào tai anh. - Đừng cử động.

Nhiều ô tô trên đường cái lướt qua chúng tôi lúc tôi ngồi xuống đồng thủy tinh vỡ cạnh Paul. Những ngọn đèn xanh, đỏ bắt đầu nhấp nháy xa xa. Máu Paul ảm cả chân tôi.

- Anh đã cứu em, Paul ạ, - tôi thì thầm lúc hai chiếc xe tuần tra của cảnh sát bang tách khỏi dòng xe cộ và đỗ kít ngay trước chúng tôi.

Anh đã cứu em lần nữa, tôi nghĩ nhưng không nói ra lời.

Chương 89

- Sữa và đường nhé? - Cảnh sát Harrington nói lúc đến chỗ tôi trong phòng đợi của Trung tâm Y tế UConn.

Từ lúc cô và đồng sự, cảnh sát Walker nhìn thấy phù hiệu của tôi, họ đối xử hết sức ân cần. Thay vì đợi xe cấp cứu, họ đặt Paul vào ghế sau xe của Harrington và chỉ hỏi khi chúng tôi nhằm tới bệnh viện gần nhất. Cảnh sát Harrington còn cho tôi mượn đôi dép trong túi đồ của cô trên thùng xe và lồng vào bàn chân trần, đau đớn của tôi.

- Chồng và con chị thế nào? - Cô muốn biết.

- Siêu âm cho thấy ổn cả, - tôi nói. - Nhưng Paul bị chấn thương và phải khâu. Họ muốn giữ anh ấy qua đêm để theo dõi. Ổn Chúa, bác sĩ cho là anh ấy sẽ ổn. Cảm ơn cô và đồng sự của cô.

- Không thể nói như thế về gã Ordonez, - người nữ cảnh sát lắc đầu. - Tôi đã gọi điện đến hiện trường. Họ tìm thấy hắn trong cỏ, cách đường cái vài chục mét. Chiếc xe chở hàng đã cuốn hắn đi. Người ta bảo trông hắn như một đồng xu để quên trên đường ray. Đây là mặt trái của việc tìm kiếm những rắc rối, phải không nào? Đôi khi ta tìm thấy hơn dự tính một chút. Quan trọng nhất là chị khỏe mạnh. Cả chồng con chị nữa chứ. Cả gia đình chị an toàn. Còn cần gì hơn nữa?

Tôi nhìn vào gương mặt ân cần của người nữ cảnh sát. Mái tóc vàng hoe của cô chải gọn ra sau, đôi má nhẵn nhụi, cặp mắt xanh xám thông minh của cô tràn trề cảm thông. Có lẽ cô mới ra trường được một, hai năm. Ngày xưa tôi đã từng sốt sắng, nghiêm chỉnh như thế sao? Tôi cho là thế. Dường như cách một triệu năm trước vậy. Và trên một hành tinh khác. Tôi vừa khâm phục vừa ghen tị với cô.

- Đội Điều tra các vụ giết người New York như thế nào? - Cô hỏi. Trong mắt cô lấp lánh vẻ háo hức. - Thực ra nó giống cái gì? Tôi hy vọng không giống như trong phim Luật pháp và Mệnh lệnh.

- Đừng nghe cô ấy, - một giọng nói oang oang phía sau chúng tôi. - Cô ấy nói dối như Cuội.

Tôi quay nhìn bộ mặt tươi tỉnh đã một thời gian tôi không thấy. Dường như lâu lắm rồi.

Đó là cộng sự của tôi, Mike.

- Anh làm gì ở đây? - Tôi nói.

- Một trong những anh chàng Connecticut lạnh chanh gọi cho Keane, và ông ấy gọi cho tôi, - Mike nói lúc xiết chặt bàn tay tôi. - Tôi đến thẳng đây. Các bạn đã đến giúp cô hả? Không thể tin nổi. Một chuyến đi

kinh khủng. Cô cừ lắm, Lauren ạ. Đây là những tin tốt lành nhất tôi đã nghe suốt ngày.

Tôi gật đầu. Cuối cùng, tôi bật khóc. Tôi đã đối xử với Mike như với kẻ thù, còn lúc này anh ở đây, nắm tay tôi, ủng hộ tôi như thường lệ.

- Tôi xin lỗi Mike, - tôi nói. - Tôi...

- Sẽ mua cho tôi bữa ăn khuya nhé? - Mike nói, nổi kết khuỷu tay chúng tôi lúc đỡ tôi dậy. - Tốt, nếu cô muốn thế.

Chúng tôi tìm thấy một quán ăn mở suốt đêm ngay trên phố có bệnh viện.

- Có gì mới không, Lauren? - Mike hỏi lúc chúng tôi đã yên vị. Anh trở lại là một cảnh sát dí dỏm.

Tôi uống cà phê trong khoảng im lặng lúng túng giữa chúng tôi. Niềm vui chan chứa và chua xót. Giống như những điều lúc này tôi phải thú nhận.

Mike nháy mắt với tôi:

- Nói đi, Lauren. Tôi đã giết một tên Ordonez, - anh nói khẽ. - Giờ cô giết nốt một tên Ordonez. Nếu cô không thể nói với tôi, thì còn với ai nữa nào?

Tôi kể hết với anh. Nhìn chăm chăm vào tách cà phê, tôi thuật lại toàn bộ câu chuyện. Tôi đã biết những gì. Biết khi nào. Từng thay đổi nhóp nhúa và từng diễn biến hào nhoáng.

Mike uống ngụm Diet Coke cuối cùng của anh thật to và nhìn những ngọn đèn pha lướt qua.

- Cô có hiểu gì không, Lauren? Tôi lắc đầu.

- Cứ gọi tôi là kẻ đê tiện, nhưng ngay cả khi nghe xong toàn bộ chuyện này, tôi hầu như mừng vì sự thể đã diễn ra. Có lẽ bọn chúng không giết Scott, nhưng cả hai tên Ordonez này đều thuộc loại ác hiểm đáng sợ. Nếu thằng anh Mark nói đúng về việc Scott dính dáng với bọn chúng, thì Trời ạ, có khi cậu ta có một chuyện gì đó. Lạy Chúa, - Mike nói. - Chắc cậu ấy làm việc theo nhiều cung cách bí ẩn.

Chương 90

Tôi lắng nghe tiếng đĩa bát lách cách trong quán. Một thứ gì đó kêu xèo xèo trên vỉ nướng. Trên tivi đằng sau người tiếp tân, một phóng viên làm nhảm như một thằng ngốc về chuyện anh ta bị cơn cuồng phong trong trận bão ở Florida vùi dập.

- Chính vì thế tôi bỏ đi, - cộng sự của tôi bỗng nói. - Em trai tôi có một quán bar ở San Juan. Nó mời tôi xuống đấy. Tôi đã nộp đơn. Tôi đang làm thủ tục lĩnh tiền nghỉ việc, vì thế hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của tôi. Tôi sẽ ra đi.

- Nhưng...

- Nhưng gì hả, Lauren? - Mike nói. - Tôi đã hiến cả thời gian của tôi và cô có biết không? Nó chẳng đi đến đâu hết, nên phải dứt thôi. Nếu cô nhầm lẫn ở nhà máy và có người bị thương, điều tồi tệ nhất xảy ra là gì? Cô sẽ bị mất việc. Trong nghề của chúng ta, nếu cô sai lầm, khả năng là cô mất việc và bị tổng giam. Mà vì cái gì kia chứ? Năm chục ngàn đôla một năm ư?

Thậm chí, chúng ta không được phép đình công. Thế đấy. Cô có biết tôi đã làm bao nhiêu người chết không? Bao nhiêu bà mẹ khóc thương không? Chẳng bỏ chút nào. Tôi chấm dứt thôi. Bài hát ấy là gì nhỉ, Lauren? Kể cả những bức tường cũng sụp đổ.

Tôi lại khóc tức tưởi, khóc thực sự.

- Đúng, - tôi cố nói. - Và tôi là người đang cầm búa tạ.

Mike đưa ngón tay cái lên lau nước mắt trên má tôi.

- Khỉ thật, - anh nói. - Tôi kéo cái cò súng ấy mà chẳng làm được gì cho cô.

Tôi nhìn anh đăm đăm:

- Chẳng gì ư?

- Phải, - anh nói và bóp ngón tay trở với ngón tay cái vào nhau. - Có lẽ chỉ một tí xíu thôi.

Tôi đâm vào cánh tay anh.

- Nhưng tôi tha cho cô, Lauren, - anh nói. - Chúng ta là đồng sự. Nhưng khi nó trở thành một việc đúng đắn cho gia đình cô, sự việc bị đẩy rất nhanh, phải không? Tôi là ai mà phán xét? Chẳng là ai cả. Không gì hơn. Chính vì thế tôi ra đi. Dù tôi rất tiếc một thứ?

- Thứ gì vậy? - Tôi hỏi.

- Không được ở đó để thấy cái cười méo mó trên bộ mặt bóng nhẫy của Jeff Buslik khi cô hăm dọa hắn. Tôi luôn biết cô là một con ngựa háu đá, nhưng Trời ạ. Cô tấn công thẳng cổ đối thủ nếu cần phải thế.

- Hoặc thấp hơn, - tôi nói và lau cặp mắt đỏ hoe. - Trong bất cứ tình huống nào.

Mike nhắc chai sốt cà chua nắm và làm dầu thánh giá cho tôi.

- Giờ ta tha thứ cho những tội lỗi của con, con của ta. Con hãy đi vào lòng đất và sẽ không còn tội lỗi, - anh nói và đứng dậy. - Tôi nói rồi, Lauren. Cô là người tốt. Đừng quên điều đó nhé.

Anh cúi xuống, hôn lên trán tôi rồi đứng thẳng lên.

- Nếu cô tiện đường xuống San Juan, hãy tìm tôi nhé. Cộng sự cũ mà, dẫu là một người siêu rồ như cô, cũng đáng để nâng cốc margarita thâu đêm.

Chương 91

Sáng thứ Hai tuần sau đó, tôi tắm xong thì thấy Paul đợi sẵn. Một tay anh cầm tách cà phê cho tôi, tay kia cầm áo choàng tắm.

- Phục vụ chu đáo lắm, - tôi nói và tươi tắn cười với anh. - Em hầu như không thể chịu nổi. Hầu như thôi.

- Đây là điều tối thiểu anh có thể làm trong một ngày trọng đại như thế này, - anh nói và đặt nụ hôn lên mũi tôi vẫn rỏ nước rùng rùng.

Một ngày trọng đại, tôi nghĩ lúc long trọng khoác áo choàng. Tôi nháp một ngụm cà phê và lấy ống tay áo lau hơi nước trên gương rồi ngắm mình.

Ngày đầu tiên tôi trở lại làm việc.

Và là ngày cuối cùng trong sự nghiệp của tôi.

Tôi đã quyết làm theo lời chỉ bảo của Mike. Hôm nay tôi sẽ nộp đơn xin từ chức, rồi sẽ ra đi. Tôi biết là một sự thay đổi cho tôi. Nó sẽ là một đòn nặng khi đã quen là một cảnh sát.

Nhưng với những chuyện xảy ra trong mấy tuần qua, tôi phải thừa nhận đây là thời điểm tốt nhất để di chuyển.

Hai mươi phút sau, mặt mũi và phù hiệu đã đánh bóng, Paul hôn tôi cái nữa ở cửa gara.

Anh đã ăn vận chỉnh tề, trông rất tuyệt, điển trai như mọi ngày. Ôn Chúa, anh chỉ bị chấn động qua loa đúng như các bác sĩ nghĩ. Ngoài hai chục mũi khâu ở sau gáy, anh hoàn toàn khỏe khoắn.

Anh cũng đang thu xếp nơi làm việc. Giờ mọi sự đã xong. Hôm thứ Sáu, chúng tôi đã làm xong giấy tờ ở công ty di chuyển. Cả hai đều xong. Công việc mới của Paul ở Connecticut và cuộc sống mới của chúng tôi sẽ bắt đầu trong sáu tuần tới.

Nếu như chúng tôi qua được tám giờ tiếp đó. Không có cái gì là chắc chắn, khi nghĩ đến chuyện vừa qua của chúng tôi.

- Cả nhà ta sẽ cùng rời bỏ cuộc đua sống còn này... - tôi nói.

- Luôn ở bên nhau, - Paul nói lúc tiếng lách cách của lớp thép không rỉ vang dội các bức tường gara.

Chương 92

Tôi đến gặp trung úy Keane trong văn phòng của ông lúc tôi vào phòng của đội. Ông chỉ ngược khỏi trò đồ chữ trên tờ Post sau khi tôi đóng cửa phòng ông.

Cặp mắt xanh sắc sảo của ông quét khắp mặt tôi. Bỗng nhiên, ông đập mạnh tờ giấy và cái bút xuống sàn.

- Này, - ông nói. - Không thể là cô. Đừng có nói cô xin đi. Không thể được. Sao lại có chuyện vô lý thế này, hả Lauren? Chúng ta đã mất một cảnh sát, giờ lại mất thêm hai người nữa?

- Không phải thế đâu, thưa trung úy. Ông đọc nhầm đấy.

- Tôi xin cô. Trông tôi ngu lắm hả? Nếu cô lo lắng về bọn IAB, tôi sẽ đẩy họ đi và...

- Tôi có mang, Pete ạ, - tôi nói.

Keane nhìn tôi trừng trừng như thể tôi vừa bắn một vòng lên trần. Đầu ngón tay ông dụi dụi mắt.

Cuối cùng, ông miễn cưỡng mỉm cười. Rồi ông đứng dậy và đi vòng quanh bàn, trườn ôm tôi như một người cha. Tôi tin là cái ôm đầu tiên ông tặng tôi. Và cũng là cuối cùng.

- Tốt lắm, cô bạn ạ, dù tôi không nhớ là cho phép cô có thai, xin chúc mừng cô và Paul. Tôi mừng cho cả hai bạn.

- Tôi rất cảm kích, thưa sếp.

- Chắc cô cũng gặp một số thứ phiền toái, như tôi nhớ. Tôi cũng thế, trước khi có hai đứa sinh đôi. Thật tuyệt vời cho cả hai. Chắc các bạn phải sướng mê. Tôi rất phiền lòng vì cô ra đi, nhưng rồi sẽ quen thôi. Tôi biết chắc là sẽ nhớ cô. Tôi cho là ra đi sẽ thoát khỏi những chuyện này. Chúng ta có thể mừng sự kiện này được chứ? Một bữa sáng chẳng hạn?

Sếp tôi gọi món ở quán ăn trong khu liên cơ và chúng tôi ngồi đó suốt nửa buổi sáng, ôn lại chuyện cũ trong lúc ăn trứng bác, quesadilla[\[51\]](#) và uống cà phê.

- chà, nếu tôi biết vui như thế này, tôi đã xin nghỉ từ mấy năm trước, - tôi nói và lau giọt nước sốt nóng trên má.

Điện thoại trên bàn Keane réo vang lúc chúng tôi đang uống nốt cà phê.

- Alô? - Ông nói vào máy. - Kỳ quá. Rất lạ lùng. Thôi được, cứ đưa bà ta lên đây.

- Ai vậy? - Tôi hỏi, giọng hơi run.

- Nhân chứng trong vụ Scott. Tên bà ta là gì? Bà giáo già ấy?

Tim và bụng tôi quặn lên. Amelia Phelps!

Giờ là gì đây?

- Bà ấy muốn gì? - Tôi hỏi.

Keane hất cái cằm nhọn về phía chân song cầu thang ở phòng của đội, nơi Amelia Phelps đang đứng.

- Cô có thể bắt đầu hai tuần xin thôi việc bằng cách tự khám phá. Đến nói chuyện với bà ta đi.

Tôi đứng lên và ra xem có chuyện gì.

- Chào bà... à cô Phelps, - tôi nói và dẫn bà già đến bàn tôi. - Hôm nay tôi có thể làm gì cho cô?

- Tôi cứ đợi một cuộc gọi, - bà ta nói, tháo đôi găng trắng lúc ngồi xuống. - Nhưng không thấy ai liên hệ, nên tôi nghĩ nên ghé qua và hỏi xem có thể giúp gì không.

Tôi buột một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

- Tôi xin lỗi, cô Phelps, lẽ ra tôi nên gọi cho cô. Chúng tôi đã bắt được nghi phạm nên không cần sự giúp đỡ của cô nữa. Song cô đã có lòng tốt đến đây, tôi có thể lái xe đưa cô về nhà được không? Không có gì phiền đâu ạ.

Tôi thường không lái xe cho các nhân chứng, nhưng bà Phelps là người già cả. Ngoài ra, bà là người mách nước cuối cùng trong toàn bộ cuộc thử thách này. Tôi đưa bà ra khỏi đó càng sớm càng hay.

- Được, được thôi, - bà nói. - Cô thật tốt bụng, thám tử ạ. Trước kia tôi chưa bao giờ đi xe cảnh sát. Cảm ơn cô.

- Cô cứ tin tôi, - tôi nói lúc lái bà ra cửa. - Không phiền gì đâu ạ.

Chương 93

Phần ngày còn lại, tôi gọi điện cho phòng nhân sự. Bám riết lấy phòng nhân sự hay hơn là xoay xở qua những tệ quan liêu giấy tờ trong việc xin thôi việc của tôi.

Các bạn trong đội lần lượt ghé qua thể hiện sự ngạc nhiên và chúc mừng tôi. Họ nhất quyết bắt tôi khoảng bốn giờ chiều đến The Sportsmen, quán rượu trong khu liên cơ để liên hoan chia tay.

Mặc dù bàng quang của tôi suýt vỡ ở quán - tất nhiên là vì Diet Coke -, tôi rất cảm động vì sự quan tâm và tôn trọng của các bạn đồng sự.

Họ còn tặng tôi một thiệp mừng ngoại cỡ, có toàn bộ chữ ký của mọi người.

Mặt trước tấm thiệp in dòng chữ Hẹn gặp lại.

Bên trong là Đùng thành bà cụ non nhé.

- Chao ôi, các bạn, - tôi sục sục nói. - Tôi cũng nhớ các bạn. Và cũng không muốn thành bà cụ non đâu.

Cuối cùng, khoảng bảy giờ tôi khấn khoản mới rời được khỏi đó và về nhà.

Vui thật, tôi nghĩ lúc lái xe vào làn đường. Tôi không nhìn thấy xe của Paul. Anh thường gọi cho tôi biết mỗi khi anh phải làm việc muộn.

Tôi đang mở di động gọi anh thì chú ý thấy cái gì đó là lạ trong ô cửa sổ bên trên gara. Có một khe hở đen ngòm giữa các sợi màn hình màn hình. Tôi vừa bấm số của Paul vừa cố nhớ lại lần cuối cùng tôi mở nó là khi nào.

Tôi từ từ nhìn lại, rất thận trọng rồi đóng di động đánh tách.

Khe hở trên màn hình màn hình đã khép lại.

Gượng đã, - tôi nghĩ. - Bình tĩnh nào.

Đầu óc tôi vội vã lướt qua mọi khả năng. Có lẽ đây là một trong những tên bạn của anh em Ordonez? Hay một người anh em khác mà tôi chưa biết?

Hoặc có thể chỉ vì quá mệt mỏi và hoang tưởng, tôi nghĩ. Có khi vì uống quá nhiều Diet Coke ở The Sportsmen.

Tôi lấy khẩu Glock và cài vào đằng sau thắt lưng váy. Hầu như là làm dáng, tôi nghĩ. Nhưng thà hoang tưởng còn hơn là hối tiếc.

Chương 94

Tôi rút chìa khóa lúc trời lên bậc, tự nhiên như thường lệ. Lúc ra khỏi tầm nhìn của ô cửa sổ, tôi rút súng và chạy vòng ra phía sau nhà.

Tôi liếc nhìn các cửa sổ. Mọi thứ có vẻ y nguyên. Không có dấu hiệu bị đột nhập. Cũng không có gì bất an.

Trên rèm cửa sau có một khe hở nhỏ. Tôi nhìn chăm chú qua đó, quan sát hành lang từ trước ra sau một lúc. Không có chuyển động gì. Không gì hết.

Sau vài phút, tôi cảm thấy mình ngốc nghếch. Chẳng có ai ngoài tôi.

Lúc đó, ở cuối hành lang gần cửa, bỗng có gì đó vút qua căn phòng tối tăm. Một cái bóng to lớn chuyển động rất nhanh. Tôi tin chắc thế.

Khôn kiếp! Tôi nghĩ lúc mạch đập dồn. Chúa ơi! Tôi có thể cảm thấy tim mình đập thình thịch.

Đúng lúc đó tôi nghĩ đến Paul. Có lẽ anh đang ở nhà. Có một ai đó ở cùng anh. Đang chạy qua trong bóng tối. Ai? Vì một lý do hợp lý nào chăng?

Mình phải vào bên trong, tôi hít một hơi thật sâu và quyết định.

Tôi cởi giày, cố mở khóa cửa sau thật khẽ và xoay nắm đấm hết sức từ từ.

- Suyt, - tôi nghe thấy ai đó nói. Không phải với tôi. Tôi giờ khẩu Glock về phía tiếng động, sẵn sàng nhả đạn thì các ngọn đèn bật sáng.

- NGẠC NHIÊN CHƯA! - mấy chục giọng nói đồng thanh.

Tôi còn biết nói gì nữa! Lạy Chúa, đây là bạn bè và gia đình tôi. Ít ra là cánh nữ. Thật may mắn, tôi đã không nổ súng. Cảm tạ khẩu súng lục an toàn.

Tôi ngăn người vì những quả bóng Myllar, những món quà tặng gói giấy vàng - xanh, cái xe ba bánh cho trẻ tập đi dựng ở góc phòng.

Rốt cuộc không phải là một cuộc đột nhập. Không có tin xấu hoặc thảm họa gì.

Đây là bữa tiệc mừng con tôi!

Căn cứ vào những bàn tay giờ lên che miệng há hốc, những bộ mặt không còn hạt máu, tôi biết họ thực sự sùng sốt.

Tôi hạ thấp cái nhìn từ giữa mắt dì Lucy già lão của tôi. Bà bắt đầu thở lại.

- Mẹ nhìn kia, - đứa cháu gái lên bốn, con của chị gái Michelle tôi nói trong sự lặng ngắt. - Dì Lauren có sùng.

- Ổn cả rồi, thưa các vị, - Paul nói và mỉm cười lúc tiến tới, giúp tôi cho vũ khí vào bao. Anh ôm ghì tôi để giúp tôi hoàn hồn.

- Sao anh lại tổ chức tiệc mừng lúc này? Em mới có thai mười một tuần thôi, - tôi thì thầm lúc anh hôn lên má tôi.

- Anh muốn em có tiệc mừng trước khi chúng ta chuyển đi, - Paul nói và quay sang đám đông. - Giờ, hãy cười lên nào. Cười thật to. Chúng ta cùng vào tiệc.

- Mọi sự ổn rồi, - Paul nhắc lại. - Chỉ là một ngày nữa trong đời một cảnh sát anh hùng. Ai muốn uống nào?

Chương 95

Tiệc mừng là một thành công lớn, mọi người đều rất vui, nhất là tôi. Tôi có những người bạn tốt như thế, và họ hàng của tôi phần lớn đều dễ thương. Cuối cùng thì cuộc đời lại bắt đầu có ý nghĩa nào đó. Rồi sau đó...

- Này, người lạ! - Bonnie Clesnik nói, chị buông tờ thực đơn và suýt lật đổ bàn lúc ôm ghì lấy tôi giữa Dragon Flower phố Mott, ngày Chủ nhật sau tiệc mừng.

Tôi nhìn khắp nhà hàng rực rỡ thái quá. Chỗ nào cũng có bể cá trông vắn đục. Khi người bạn cũ của tôi, trung úy Bonnie gọi tôi ra ngoài với chị, tôi tưởng là một quán ăn xoàng, các món nướng rán làm lấy, có thể vài chai Virgin Mary.

Tôi chớp mắt lúc cầm thực đơn, thấy hình con rùa và ếch. Ái chà. Bữa lữ ngày Chủ nhật ở khu phố Tàu đây. Tôi đoán Bonnie chưa bao giờ bị buồn nôn buổi sáng.

- Mình không thể tin là bị nhờ bữa tiệc tiễn cậu về hưu và mừng cậu có thai, - Bonnie nói lúc chúng tôi đã yên vị. - Có người ở ca ba gọi điện báo ốm, và cậu có biết không? Mình bị đến thay.

- Để dành sự nuối tiếc lại, Bonnie, - tôi nói và mỉm cười. - Mình đang ở đây này. Thế này mới vui chứ. Hoàn hảo. - Miễn là tôi chịu được món ăn Tàu.

- Này, - đang ăn dở đĩa tẩm sẫm, Bonnie nói. - Bỗng dưng cậu thay đổi nhiều thứ thế. Mình cứ ngỡ họ phải bầy cậu khỏi công việc kia đấy. Tất nhiên là mình mừng cho cậu và Paul, nhưng... mình không biết nữa. Mình đã thấy cách cậu giải quyết các vụ rồi, Lauren. Ánh lấp lánh trong mắt cậu. Cậu có thể không biết sợ là gì. Mà này, mình không phải là nữ cảnh sát duy nhất được cậu truyền cho cảm hứng. Mình nghĩ là thật khó hình dung được cậu quay gót ra đi. Dù sao mình cũng không thể coi cậu như một người mẹ bận bịu tối ngày vì con cái.

Thôi nào, Bonnie. Cảm ơn sự tin cậy của cậu, tôi nghĩ. Đây chẳng phải là dịp kỷ niệm sao? Cứ để cho nó thoải mái đi chứ?

Bonnie bỗng đặt đĩa xuống.

- Suýt quên, - chị nói. - Mình có quà tặng cậu. Bonnie lấy trong xác một phong bì lớn bằng giấy to chuối và đưa cho tôi. Tôi mở nắp.

- Chỉ là thứ mình luôn muốn có, - tôi nói và nhìn những trang giấy rồi đăm đăm nhìn bạn, chế nhạo. - Một bản dữ liệu máy tính.

Bây giờ là chuyện gì nữa đây?

- Mình nhận được từ phòng thí nghiệm của FBI hôm thứ Sáu, - Bonnie nói. Chị lấy khăn ăn thấm nhẹ lên miệng và nhìn thẳng vào mắt tôi, vẻ ân cần. - Đây là kết quả xét nghiệm ADN mình tìm thấy trên tấm đắp bọc xác Scott Thayer.

Trong giây lát, cả thế giới trắng lóa lúc một luồng nóng bỏng đột ngột xuyên suốt người tôi.

Tấm Neat Sheet khôn kiếp của chúng tôi! Tôi nhớ rõ cuộc picnic mà Paul đã cung cấp mẫu ADN của anh!

Đó là dịp kỷ niệm đầu tiên của chúng tôi. Paul đưa tôi và hai chai champagne đến công viên Rockwood Hall tuyệt đẹp ở Bắc Tarrytown. Còn gì đẹp hơn với chúng tôi nữa? Tôi do dự. Cuối hè. Rượu champagne, tiếng trẻ nít non, và chỉ có hai chúng tôi. Đây là lần đầu tiên chúng tôi cố có thai.

Tôi liếc nhìn những trang giấy, rồi nhìn cô bạn.

- Cậu đang nói gì vậy? - Tôi hỏi Bonnie. - Mình tưởng cậu đã nói là chỉ tìm thấy máu của Scott.

- Sau khi cạo sạch máu, mình chú ý đến một thứ khác, một vết cũ hơn. Hóa ra là tinh dịch khô. Chỉ đủ xét nghiệm ADN.

Tôi liếc nhìn trang giấy. Nó sẽ là gì với vụ Scott đã đóng lại? Tôi tự hỏi. Nước thánh ư? Đóng cọc qua tim ư? Bắn bằng viên đạn bạc ư?

Khốn khổ nhất là lúc này tôi biết nói gì đây? Hình như Bonnie đợi một điều gì đấy ở tôi.

- Sao trước kia cậu không nói với mình việc này? - Cuối cùng, tôi thu hết can đảm hỏi.

- Mình đã thử, - Bonnie nói. - Nhưng đúng vào buổi sáng Ordonez bị bắn, mình không thể liên hệ được với cậu. Ngày hôm sau, khi mình gọi cho trung úy của cậu, ông ấy bảo mình im cái này đi. Người ta đã tìm thấy súng của Scott trên người Victor Ordonez, và vụ này là vụ xúc động và hiệu quả.

- Thế vấn đề là gì? - Tôi nói. Bonnie buột một tiếng thở dài.

- Mình có thể nói gì với cậu đây? ADN không phải của Ordonez. Mình tin chắc thế.

Tôi đọc được ngay những hàm ý. Họ đã có ADN của Paul! Nó sẽ hủy hoại anh, hủy hoại cả hai chúng tôi. Kể cả đứa con là ba.

- Thế thì của ai? - Tôi thận trọng hỏi.

- Bọn mình không biết, - Bonnie trả lời.

Tạ ơn Chúa, tình hình không đến nỗi tệ hại, tôi nghĩ. Nhưng không may, Bonnie chưa nói hết.

- Nhưng bọn mình đã lấy được một mẫu ở hiện trường khác, - Chị nói. - Thế thì sao đây?

Sao kia? Tôi sẽ tự tử ở đây, tại Dragon Flower ư?

Lời ám chỉ kinh sợ và mơ hồ giáng thẳng vào giữa ngực tôi như một quả đấm.

- Lại cho mình xem vậy, - tôi nói với Bonnie.

- Cơ sở dữ liệu của FBI đã thu thập các mẫu ADN ở các hiện trường trong vùng để tìm danh tính thủ phạm. Hóa ra trùng ADN với tinh dịch trên tấm mền trong vụ của cậu, đã tìm thấy ở hiện trường khác, một vụ cướp có vũ trang ở Washington DC. Xảy ra từ năm năm trước. Vụ này chưa bao giờ khép lại.

Sự kinh hãi còn cào trong bụng tôi bỗng thay đổi cách tấn công và chẹn ngang họng tôi. Tôi bắn khoản suy nghĩ tuy vẫn giữ tư thế ngồi rất thẳng.

Không. Không thể thế được. Điều Bonnie nói có nghĩa là...

Paul dính dáng đến một tội ác khác? Một vụ cướp có vũ trang?

Chương 96

Người phục vụ tới và Bonnie trả tiền. Rồi chị vờ tay qua bàn và vỗ nhẹ vào bàn tay tôi.

- Mình không có ý đồ dồn mọi chuyện này lên cậu cùng một lúc, Lauren, - Bonnie nói. - Mình cũng sung sướng không kém gì cậu.

Muốn chắc ăn ư? Tôi nghĩ và hạ cái nhìn xuống bàn.

- Một vụ cướp có vũ trang ở DC? - Tôi thì thảo, miệng tôi bỗng nhiên như nhét đầy bông. - Cậu có chắc không, Bonnie?

- Họ đã gửi cho bọn mình bản tóm tắt về sự trùng khớp với ADN ở mẫu máu tìm thấy trong vụ cướp có vũ trang tại một khách sạn ở DC. Nhưng vụ đó chưa phá được, và vẫn còn mở. Sự trùng khớp có nghĩa là bọn mình có những chất dịch vô danh ở hai hiện trường khác nhau. Tinh dịch trên tấm mền dùng gói Thayer. Và máu trong một phòng khách sạn ở DC.

Như thế có nghĩa gì? Rõ ràng họ chưa biết những thứ đó là của Paul. Dường như đây mới là vấn đề, tôi nghĩ lúc vùi cái đầu tàn tạ vào hai bàn tay. Hình như mọi sự kết thúc ở điểm này.

Bonnie vẫn nói nhưng tôi hầu như không nghe thấy chị nói gì. Tôi chỉ còn biết chớp mắt và gật đầu. Điều không thể đã xảy ra. Lần đầu tiên, tôi thực lòng thôi quan tâm đến vụ của Scott. Tôi đã có một thứ sao lãng mới mẻ.

Gần năm năm trước, Paul đã dính dáng đến một vụ cướp có vũ trang trong một phòng khách sạn? Đầu tôi quay cuồng vì ý nghĩ ấy, rồi nhanh chóng dừng lại.

Vì điều đó là không thể. Nhưng ADN không nói dối.

Lúc tôi ngược nhìn, tôi thấy Bonnie dăm dăm nhìn mình, đợi một lời bình luận.

- Vậy việc này có nghĩa gì? - Tôi nói như thể không biết câu trả lời. - Victor Ordonez không giết Scott ư?

Bonnie nhìn đám đông trên phố Mott qua cửa sổ. Trong mắt chị lộ vẻ đau đớn.

- Mình không biết. Làm sao mà biết được, hả Lauren? Có lẽ hẳn chỉ mượn tấm mền của một người bạn, nhưng rõ ràng là đã gây nhiều nghi ngờ. - Chị nói. - Loại ngờ vực mà luật sư biện hộ có thể nói cả ngày. Chưa kể đến giới báo chí.

Tôi nhìn những chữ Tàu bằng neon trong tủ kính nhà hàng. Một con lươn màu đen trong bể nuôi cạnh ngăn chúng tôi đang đập đầu vào kính như cố làm tôi chú ý và nói điều gì đó. Này, Lauren. Sao cô không gào lên và chạy khỏi nhà hàng? Đừng ngừng lại cho đến lúc tới Bellevue.

Bonnie vuốt thẳng những tờ giấy trên mặt bàn, cho vào phong bì và nhét tất cả vào xác của tôi.

- Nhưng mình quyết định rằng đây là loại nghi ngờ mà thành phố này, cơ quan này, vợ Scott và nhất là cậu, Lauren ạ, chẳng cần bác bỏ.

Chỉ chỉ cái xác của tôi:

- Chính vì thế mình tặng nó cho cậu. Vụ này rút cạn sức lực của những người liên quan. Đây là món quà mình tặng cậu nghỉ hưu. Tên của thám tử ở DC và thông tin liên hệ ở đâu đó trong những tờ giấy này, nếu cậu còn muốn theo đuổi riêng. Hoặc cậu có thể vứt nó qua cầu Brooklyn. Tùy cậu.

Bonnie đặt nụ hôn thăm thiết lên trán tôi lúc chị đứng dậy.

- Có điều mình biết rằng là một cảnh sát, cậu làm những điều có thể. Đây không phải lỗi của chúng ta khi không làm tròn vẹn. Lauren ạ, cậu là bạn mình, mình yêu quý cậu và cậu xứng đáng được thế. Hẹn gặp lại cậu.

Chương 97

Vài giờ sau, tôi đứng trong bóng tối ở công viên Battery, cực Nam Manhattan.

Manhattan, cha tôi hay nói trước khi chúng tôi bắt đầu những cuộc tản bộ ba lần một tuần ở chính công viên này. Guồng quay vĩ đại nhất trên đời.

Bài tập thể dục hàng ngày sau khi nghỉ hưu của ông gồm đi xe điện ngầm từ đây đến ga cuối, đi bộ qua Broadway, xem ông đi được bao nhiêu dặm đường bê tông của Manhattan thì mệt và nhảy lên xe điện ngầm về nhà. Suốt thời gian học ở trường Luật, tôi đi cùng ông mỗi khi có dịp. Lắng nghe ông kể về các tội ác, những vụ bắt giữ xảy ra trên vô số giao lộ. Chính từ một trong những cuộc tản bộ với cha khiến tôi muốn trở thành cảnh sát hơn là luật sư. Tôi muốn được giống cha.

Chính ở nơi này, bắt đầu chuyến đi bộ một mình, cha tôi đã mất vì một cơn đau tim. Dường như ông không có cách nào khác là dạo qua các nẻo đường trong thành phố mà ông đã phục vụ và yêu quý.

Tôi để bản báo cáo của FBI dựa vào chấn song han gỉ trước mặt lúc lắng nghe những làn sóng mơ hồ vỗ vào cầu tàu bằng bê tông.

Chỉ khi nào con hoàn thành trò chơi đồ chữ gay cần nhất này, cha ạ, tôi nghĩ.

Con đã được giao phó một thứ bất thường. Câu chuyện đời con gần đây.

- Con phải làm gì hờ cha? - Tôi thì thăm lúc nước mắt chảy dài trên má. - Con không biết làm gì bây giờ.

Tôi biết chính xác chỉ có hai lựa chọn.

Tôi có thể vứt món quà của Bonnie đi như một chứng cứ còn lại, rồi đến với cuộc sống mới ở Connecticut, làm một người mẹ hạnh phúc.

Hoặc có thể tát vào mặt mình vì từ bỏ và hình dung cuộc sống sắp tới của tôi đầy khổ ải với người chồng khó hiểu của tôi.

Tôi giờ chiếc phong bì lên trên chấn song. Việc này thật dễ dàng.

Chỉ cần tôi mở các ngón tay ra là xong.

Tôi sẽ đi tàu lên phương Bắc, nơi an toàn, yên ổn, chồng tôi và cuộc sống mới của tôi đang đợi.

Một cơn gió mạnh cuốn nước, vỗ cái phong bì phần phật trong tay tôi.

Buông nó ra, tôi nghĩ. Buông nó ra, buông nó ra. Nhưng rốt cuộc, tôi cầu móng tay vào phong bì và áp chặt nó vào ngực.

Tôi không thể. Tôi cần đi tới tận cùng vụ này, dù nó khó khăn, xấu xa đến chừng nào. Ngay cả sau tất cả những việc tôi đã làm, những điên rồ, tổn thương bạn bè và che giấu sự việc, tôi vẫn còn một mảnh của thám tử trong con người tôi. Có lẽ còn hơn một mảnh.

Tôi nhắm nghiền hai mắt. Tôi cảm thấy ở nơi nào đó trong bóng tối của công viên đằng sau tôi, một ông già đang duỗi chân, khởi động cho cuộc tản bộ. Lúc quay ngoắt lại tìm chiếc taxi, tôi cảm thấy qua khóe mắt một người đang gật đầu về phía tôi, nụ cười hiện trên gương mặt.

Chương 98

Sáng hôm sau, hơn tám giờ một chút, người chuyên pha cà phê ở Starbucks bên kia phố Pearl, cơ quan của Paul nhếch lông mày ngạc nhiên nhìn tôi.

Vui thật, tôi nghĩ. Tưởng chừng như trước kia cô ta chưa bao giờ thấy một người đàn bà đầu tóc rối bời, xúc động hỏi mua hết lớp trên hộp bánh nướng vậy.

Sau lễ hiến linh ở công viên Battery đêm qua, tôi gọi điện cho Paul bảo anh rằng Bonnie muốn tôi lưu lại trong thành phố để tưởng nhớ thời xưa. Rồi tôi lang thang lên Broadway như một kẻ vô gia cư đến tận nửa đêm.

Tôi đã đi suốt quãng đường đến The Midtown, đến phía nam Ed Sullivan Theater, chân tôi mỏi ròi.

Tôi chỉ còn đủ sức quăng cái khăn trải giường màu cam có nhiều vết lốm đốm đáng ngờ vào một góc căn phòng thuê ba trăm đôla một đêm, rồi thiếp đi. Khá đắt, nhưng Paul có thể trả được.

Bảy giờ sáng tôi thức giấc, không tắm rửa, tôi rời khách sạn và bắt taxi trên đại lộ Bảy, nhằm khu thương mại đến quận tài chính.

Lần đầu tiên trong tháng, tôi sắp đặt một trò chơi. Tôi biết chính xác mình phải làm gì.

Chết vấn Paul.

Tôi không cần biết nó đạt được gì. Tôi vừa là cảnh sát giỏi vừa là cảnh sát tồi. Tôi liều mang theo cuốn danh bạ điện thoại khách sạn phòng khi phải bắt anh ta nói ra sự thực. Một việc chắc chắn. Paul sẽ phải thuật lại với tôi diễn biến sự việc nếu đây là việc cuối cùng anh ta từng làm.

Theo cách tôi cảm nhận khi đứng trong cửa hàng Starbucks bên kia văn phòng Paul, đây là khả năng dễ thấy.

- Còn gì nữa không ạ? - Cô nhân viên hỏi và đẩy bữa sáng năm calo qua quầy.

- Cô chẳng còn gì nữa hết, - tôi bảo cô ta.

Trong chiếc ghế bành bọc nhung đỏ tía ngoại cỡ cạnh cửa sổ, tôi đọc báo cáo của FBI từ đầu chí cuối.

Tôi đắm đắm nhìn các bản chụp bằng tia phóng xạ - những mã số kẻ sọc theo chiều thẳng đứng của AND - của hai hiện trường tội ác cho đến lúc mờ mắt.

Không hề nhầm lẫn, không thể phủ nhận những điều hiển hiện trên giấy. Tôi không cần biết số biến thiên lặp lại hoặc điểm STR nghĩa là gì, cũng thấy hai mẫu giống hệt nhau.

Tôi để bản báo cáo xuống và để mắt tới cái cửa quay ở tòa nhà công sở lắp kính đen của Paul bên kia đường phố hẹp, tôi bắt đầu việc ăn uống bắt buộc theo kỷ lục thế giới. Đây, phải cai tiết rượu và thuốc lá. Làm cảnh sát mang thai có bực mình không kia chứ?

Mười lăm phút sau, tôi đang liếm kem sôcôla trên ngón tay thì phát hiện ra mái đầu vàng hoe của một người đàn ông tầm vóc như Paul giữa đám comple công sở và cà vạt. Không thể phủ nhận là anh chàng rất điển trai. Đây là người đã từng và đang là chồng tôi. Có lẽ là người duy nhất.

Tôi uống nốt ngụm espresso nâu nâu, từ tốn sửa sang lại và chộp lấy báo cáo của FBI.

Đi ra và giơ tay lên, Paul, tôi nghĩ lúc băng qua đường phố Pearl hẹp, rợp bóng. Mụ vợ khốn nạn của mi, mụ vợ đang có thai của mi có súng trong xác đây.

Nhưng lúc đứng trong hàng sau một anh chàng nhân viên bưu điện bên bàn an ninh, tôi chú ý đến một việc kỳ quặc.

Paul đã ở trong cửa của một thang máy mở. Chúng ta lại đến đây, tôi nghĩ.

Không như đội quân tài chính tràn lan, comple kẻ sọc nhỏ, anh đi ra như con cá hồi bơi ngược dòng, một con cá hồi lẻ loi.

Dù gì đi nữa, tôi nghĩ và len qua đám đông bước nhanh tới chỗ anh ta. Nó tiết kiệm cho tôi một chuyến thang máy.

Nhưng lúc đến gần hơn, tôi nhận ra cái ba lô bắt chéo qua ngực anh. Tay anh xách túi mua hàng.

Túi màu xanh lơ của hãng Tiffany.

Tôi chết lặng dừng lại, và lặng lẽ quan sát anh đi ra cửa.

Chương 99

BA LÔ? TÚI TIFFANY? Paul định đi đâu vậy? Bây giờ đang có chuyện quái quỷ gì đây? Tôi có thực sự muốn biết không?

Có! Tôi quyết định phải khám phá bằng được, lúc nhìn anh vẫy taxi.

Xe của anh vừa chuyển bánh thì tôi huýt gió gọi và vẫy được chiếc tiếp theo đỗ lại.

- Nghe có vẻ liêu, - tôi bảo người lái xe quần khăn xếp màu cam. - Đi theo chiếc xe kia.

Chúng tôi đi. Lên Midtown Manhattan. Rồi qua đường hầm Midtown lên đường cao tốc Long Island.

Khi xe chúng tôi đến đường cao tốc Brooklyn- Queens, tôi gọi vào di động của Paul.

- Chào Paul. Có chuyện gì thế? - Tôi nói lúc anh trả lời sau vài tiếng chuông reo.

- Lauren, - Paul nói. - Đêm qua em ngủ ra sao? - Tôi nhìn thấy anh qua gương chiếu hậu của chiếc taxi trước tôi, tay cầm điện thoại.

- Rất ngon, - tôi nói. - Nghe này, Paul. Em chán lắm. Em đang nghĩ gặp anh cùng đi ăn trưa nay. Có được không, anh?

Ngay ở đây, Paul. Thời điểm để anh nói thật.

- Không được đâu, bé ạ, - Paul nói. - Em thừa biết các ngày thứ Hai là không thể được. Bọn anh có sáu bảng lương phải rà soát, làm đi làm lại. Em có thể thấy lúc này sếp anh còn đang bên bàn làm việc. Ông ấy vừa uống thuốc trợ tim kia kìa. Tối nay nếu anh ra khỏi đây lúc tám giờ là may lắm rồi. Anh xin lỗi. Anh sẽ đền em, hứa đấy. Em thấy thế nào?

Biển hiệu màu xanh lúc chúng tôi tăng tốc “Sân bay Laguardia”. Tôi phải bịt chặt ống nghe để chặn tiếng nước nở.

- Anh giữ sức khỏe nhé, Paul, - một giây sau, tôi nói. - Đừng lo cho em. Hẹn gặp anh tối nay. Nếu không sớm hơn, anh chàng điển trai ạ!

Tại sân bay, tôi phải chìa phù hiệu và thẻ NYPD ra để qua cửa an ninh mà không cần vé. Rồi tôi lẩn vào dòng người lúc theo Paul đi xuống đám đông khởi hành, qua các quầy báo chí, cửa hàng bán đồ lưu niệm và các quán bar.

Đi trước tôi khoảng ba chục mét, anh ta bỗng dừng lại. Rồi ngồi xuống bên công 32.

Giữ khoảng cách bằng một dây bột điện thoại, tôi cảm thấy vết loét trong dạ dày tôi nổi tung khi nhìn thấy điếm đến của anh ta.

Washington DC.

Chương 100

Tôi mất 175 đôla kiếm một ghế ở giây phút cuối cùng trên chuyến bay của Paul. Biết nói gì đây? Paul đáng giá 175 đôla. Hay thật.

Quan sát từ một hàng ăn ở bên kia phòng đợi xuất phát, tôi thực sự nao núng lúc Paul làm thủ tục bằng thẻ doanh nhân.

Nhân viên ở quầy đã làm một việc khá kỳ cục sau khi đưa cuống vé cho Paul.

Anh ta đắm vào nắm tay Paul vui vẻ như họ là những người bạn cũ! Mọi chuyện này là gì đây?

Tôi vớ vội tờ báo bỏ ở nơi soát vé che mặt lúc đi qua cabin đằng trước, nhưng tôi chẳng cần phải lo. Liếc nhìn cũng đủ cho tôi thấy Paul đang mải chuyện với người ngồi bên tay phải, tôi đoán là một khách bay thường xuyên.

Nếu có việc tốt lành để nói là chỗ ngồi của tôi ở hàng cuối khoang, nên Paul và tôi sẽ chẳng lo chạm trán nhau trong chuyến bay. Nó có một túi nôn. Thử tôi dùng ngay sau khi cất cánh.

Có mang, nôn nao và quan sát thế giới chao đảo, chấp chờn là một sự kết hợp rất tệ.

- Xin lỗi bà, - tôi nói với người phụ nữ ở ghế bên đang nghe điện thoại, rõ là bối rối. - Tôi có thai. Buổi sáng thường khó chịu.

Lúc hạ cánh ở Washington phải rất khéo léo. Paul cùng những người khác trong cái giới tẻ ngắt ấy ra trước. Vì thế tôi phải ra khỏi cổng thật nhanh để kịp xem anh ta đi đường nào.

Nhưng lúc tôi tìm taxi trên phố đã chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu nữa.

Khỉ thật, khỉ thật, khỉ thật! Phí hoài cả chuyến đi đến đây.

Tôi rẽ hai chỗ, đến thang cuốn thì nhìn thấy Paul từ phòng vệ sinh nam đi ra. Anh ta đã thay quần jeans, áo len dài tay màu xanh lịch sự, và không đeo kính nữa.

Tôi không biết cái gì đã giữ tôi không quát gọi tên Paul ngay tại đây, ngay lúc ấy.

Thay vào đó, tôi chỉ tính thời gian xuống cầu thang để tiếp tục theo vết người chồng lừa lọc.

Paul đi thẳng qua dãy taxi, qua những lớp cửa kính trượt ra phố. Cánh cửa đang đóng thì tôi nhìn thấy anh ta làm một việc khiến tôi dừng lại trên đường và nhìn trân trân.

Anh ta mở cửa một chiếc Range Rover đen bóng đỗ bên lề đường.

Lúc đó, tôi quyết chạy theo.

Lúc tôi ra ngoài được ba mét, chiếc xe SUV sang trọng, đẹp dáng ấy đang chuyển bánh, lốp xe rít lên lúc vượt một chiếc xe buýt nhỏ và lao vào làn đường trái.

Mắt tôi căng ra nhìn biển xe lúc tôi cố chạy theo trên vỉa hè.

Đó là biển số DC, bắt đầu bằng số 99.

Tôi đành bỏ phần còn lại trên biển xe và cố nhìn người lái xe thật nhanh. Tôi muốn biết là ai, nhất là giới tính người vừa đón chồng tôi.

Nhưng cửa xe lắp kính màu. Cũng trong khoảnh khắc đó, tôi phát hiện ra một thực tế nho nhỏ là tôi vấp phải một cái túi đánh golf, tạo có thiêng liêng để gơ tay, đấm ngực nồng nhiệt chào thủ đô.

Chương 101

Không biết bắt đầu tìm Paul từ đâu, tôi quyết định đến thăm Roger Zampella, thám tử ký tên trên báo cáo của FBI.

Lẽ tất nhiên tôi chưa bao giờ gặp mặt Roger. Hóa ra anh là người Mỹ gốc Phi, to con, ăn vận chải chuốt, có nụ cười còn sáng hơn cả cái khóa dây đeo quần của anh.

Lúc tôi gọi điện cho anh từ sân bay, anh ta lập tức mời tôi đến phòng làm việc của đội ở ga Metro DC, quận Hai ở đại lộ Idaho. Tôi đến và bắt gặp anh vừa bắt đầu ăn bữa trưa ngay tại bàn làm việc.

- Cô không phiền nếu tôi vừa ăn vừa nói chuyện chứ, thám tử? - Anh nói và vắt chiếc cà vạt sọc hồng-xanh dương qua vai. Anh ta nhét khăn ăn vào trong cổ áo trắng muốt của chiếc sơ mi hai màu xanh lơ trước khi để nghiêng cái túi màu nâu đựng bữa trưa lên bàn bằng động tác bay bướm.

Một quả táo nhỏ lăn ra ngoài cùng một cái bánh bột yến mạch Quaker, cỡ bằng bánh xà phòng.

Anh ta hăng giọng.

- Vợ tôi đã thấy kết quả xét nghiệm cholesterol mới nhất của tôi, - anh ta giải thích lúc dùng răng xé giấy bọc bánh. - Tôi bị F âm. Cô nói trên điện thoại là muốn nói chuyện với tôi về một vụ cướp? Tôi phải nói với cô rằng hiện nay tôi ở Đội Điều tra các vụ giết người.

- Vụ đó xảy ra gần năm năm trước, - tôi nói. - Tôi tự hỏi liệu anh có thể thuật lại mọi chi tiết vụ đó không? Số của vụ đó là 37345. Một vụ cướp có vũ trang tại khách sạn Sheraton Crystal City ở Arlington, Virginia, ở bên kia sông của thủ đô. Thủ phạm...

- Để lại một ít máu, - thám tử Zampella nói ngay không ngập ngừng. - Một vụ về môi giới vé. Tôi nhớ vụ đó.

- Anh có trí nhớ tốt thật, - tôi nói.

- Không may là cô chẳng bao giờ quên những vụ chưa phá được, - anh nói.

- Anh vừa nói gì về người môi giới vé?

Zampella ngửi thử bánh trước khi cắn một miếng nhỏ nhỏ.

- Sheraton là một trong những khách sạn gần sân bay nội địa Reagan, là nơi đón tiếp các huấn luyện viên bóng đá của NCAA[52] đến Hội nghị hàng năm, - anh nói lúc nhai xong. - Năm nào, huấn luyện

viên và trợ lý huấn luyện viên của các trường lớn cũng nhận được vé miễn phí bốn trận cuối. Những kẻ mua bán vé này - nếu cô muốn biết ý kiến tôi, thì đó là những kẻ đầu cơ thương thặng - lập cửa hàng ngay trong khách sạn và mua hết số vé. Trả tiền mặt ngay lập tức. Lẽ tất nhiên là bất hợp pháp, nhưng chúng ta đang nói về các hội viên mới của Hội. Họ rất biết bẻ cong một vài quy định.

- Chúng ta đang nói đến bao nhiêu tiền mặt, hử Roger?

- Nhiều lắm, - Zampella nói. - Một số cuộc thi đấu tới một ngàn đôla một vé.

- Thế là có một vụ cướp?

Zampella cắn một miếng nhỏ nữa, rồi mặc kệ, anh cho cả thỏi bánh vào miệng. Anh nhai hai lần, nuốt rồi hắng giọng.

- Một trong những người môi giới này đến trước hội nghị vài đêm, - anh kể. - Ất là có kẻ đồn thổi ông ta là ai và bọn chúng cướp vali đựng tiền mặt của ông ta.

- Có miêu tả không? - Tôi nói. - Có chút nào không? Zampella lắc đầu:

- Thằng cha ấy trùm mặt nạ kín đầu.

Mặt nạ kín đầu? Chao ôi, Paul thật lập dị. Chưa nói đến hoàn toàn mất trí.

- Máu ở đâu? Chảy ra từ người nào?

- Khi người môi giới đưa vali, ông ta chợt nghĩ lại và đâm vào cằm tên cướp. Tôi đoán hắn bị chảy máu. Làm bản cả tấm thảm.

- Sau đó tên cướp làm gì?

- Hắn rút súng dọa bắn chết người kia. Lúc đó người môi giới đành nhượng bộ.

- Hắn lấy được bao nhiêu?

- Nửa triệu đô, có khi hơn. Người môi giới nói chỉ có bảy ngàn, nhưng vì ông ta không muốn gặp rắc rối với Cơ quan Thuế vụ hoặc bọn du thủ du thực. Gã này hẳn là một tay đầu cơ vé chủ chốt.

- Còn các nghi phạm? - Tôi hỏi.

- Không dính dáng gì đến vết máu. Chúng tôi đã hỏi vài vị khách cùng tầng với người môi giới. Đêm hôm ấy có khoảng hai ngàn người dự hội nghị. Chúng tôi không thể làm loạn cả thế giới để tìm một kẻ khôn khéo, chắc cũng là một tên môi giới vé nói dối như Cuội ngáng chân chúng tôi. Chúng tôi rà theo sổ sách và cô biết rồi đấy, tiếp theo đó là quên mọi chuyện. Cho đến bây giờ, vậy đấy. Mà cô đang

làm gì vậy? Thu thập tài liệu mới để phục hồi Những bí mật chưa được giải quyết chẳng?

- Đây là việc cá nhân, - tôi nói với viên thám tử. - Một người bạn tôi bán đồ châu báu vừa bị tấn công và bị cướp trong một khách sạn ở Midtown Manhattan tháng trước. Tôi nhớ đã nhìn thấy bản tóm tắt về vụ của các anh khi nghiên cứu vụ đó. Liệu anh có bản sao đăng ký khách sạn không?

- Tôi để một bản trong hồ sơ, - Zampella nói và xem đồng hồ. - Nhưng để làm gì kia? Năm năm rồi mà? Chúa mới biết họ vùi nó ở đâu.

- Tôi biết mình đang quấy quả anh, - tôi nói. - Nhưng anh có thể gọi vài cú điện hộ tôi được không? Lẽ tất nhiên sau đó tôi sẽ mời anh đi ăn trưa. DC có nhà hàng Morton phải không?

Zampella liếc nhìn quả táo còm cõi của anh. Rồi anh với áo vét khoác trên lưng ghé:

- Thực ra thì có một bản ở ngay đây, ở Arlington. - Anh nói và đứng dậy.

Chương 102

Hai giờ với hai suất thần bò nướng khéo tuyệt ngon, chúng tôi trở lại văn phòng của Zampella và tôi kiểm tra tỉ mỉ bản đăng ký khách sạn mà tôi cần xem gấp.

Zampella tưởng anh ta bị bệnh tim ư? Khi liếc nhìn vào đầu trang thứ hai, tôi ngỡ phải dùng máy khử rung và một phát thuốc trợ tim.

Tên Paul Stillwell rành rành trên giấy trắng mực đen. Một cái gì đó xáo động dữ dội trong tôi. Ngay cả sau khi có mọi chứng cứ, tôi vẫn mong được hủy bỏ vào giờ thứ mười một. Ở đây là ngược lại. Thêm chứng cứ nữa của Paul là gì nhỉ? Tình trạng mất trí? Cuộc sống bí mật?

Tôi không thể tin nổi. Paul đã cướp nửa triệu đôla tiền vé thể thao thật ư?

Tôi đã ngỡ việc phát hiện ra bí mật về Scott Thayer hồng hét. Bọn đàn ông sao tệ hại đến thế? Tất cả bọn họ đều hóa rồ về mặt pháp lý chẳng?

Không, tôi tự trả lời. Không phải tất cả. Chỉ những kẻ không may làm quen với tôi mà thôi. Hoặc vòng vo theo kiểu khác.

Tôi nghĩ đến chiếc xe Range Rover, cái túi Tiffany, và sự kiện Paul không đeo kính khi xuống đây, ở DC.

Tôi quay sang Zampella đang gà gà ngủ sau bàn. Anh ta đã uống martini với thịt nướng.

- Anh có thể làm ơn giúp tôi một việc nữa được không, Roger? Chỉ một việc thôi, rồi tôi sẽ đi.

- Nói đi, - anh ta nói.

- Tôi đang tìm danh sách chủ nhân các xe Range Rover 2007. Biển số DC bắt đầu bằng số 99.

- Lại thêm một tài liệu cho Những bí mật chưa được giải quyết, hả? Thôi được, cô cầm lấy đi. Nhưng giữ kín sự hợp tác của cảnh sát đấy, đây là quy định cuối cùng. Trung úy của tôi đi họp sắp về bây giờ. Ngay dưới khu nhà này có một hiệu sách. Sao cô không kiểm gì đó mà đọc, khoảng một giờ nữa tôi gặp cô nhé.

Mất hơn nửa giờ. Tôi đang ngồi trước giá tạp chí, giở một tờ Vanity Fair thì Zampella vỗ vai tôi.

- Tôi nghĩ cô bỏ quên cái này, thưa cô, - anh nói và đưa cho tôi cái phong bì rồi nháy mắt trước khi tiến thẳng ra cửa.

Tôi bóc toạc tờ giấy khỏi phong bì. Hai mươi một ô tô trong bản danh sách dài. Tôi lần ngón tay theo cột chủ nhân, tìm tên Stillwell.

Không có. Tôi tìm lại chậm hơn. Vẫn không thấy. Tôi dụi cặp mắt mệt mỏi, quá nhiều cà phê. Cái quái gì thế này? Một vụ cầu may đáng giá đây.

Tôi vào quán cà phê trong hiệu sách, ngồi xuống và rút tờ danh sách khách của khách sạn. Tôi lần lượt kiểm tra chéo từng chủ nhân chiếc Range Rover với danh sách khách sạn. Có lẽ mười lăm phút sau, mộng đã ê ẩm tôi mới tìm ra thứ phù hợp.

Veronica Boyd. 221 Riggs Place.

Veronica? Tôi suy nghĩ, giận dữ. Tôi biết mà! Một người đàn bà! Paul, mi là đồ chó đẻ!

Tôi bật khỏi ghế và lao ra cửa. Tôi cần thuê một chiếc ô tô. Có lẽ làm một số việc theo dõi.

Đây là lúc tìm ra chính xác việc Paul đã làm - và chao ôi, quan trọng nhất là làm vì ai.

Chương 103

Ngôi nhà gạch duyên dáng trên một đường phố thuộc vùng phía bắc Dupont Circle, không quá ồn ào và rõ ràng là dành cho giới thượng lưu. Những cây irit rực rỡ bên ngoài chắn song quán cà phê và nhiều nhà hàng nằm trong các tòa nhà cổ, trang nghiêm gợi tôi nhớ đến Greenwich Village và những vùng có nhiều thanh niên quý tộc.

Tôi đỗ chiếc xe Ford Taurus thuê được ở góc phố, từ đó tôi dán mắt vào cánh cửa màu đen lấp lánh của số nhà 221 Riggs Place.

Nhìn nhanh khắp khu nhà, tôi không thấy chiếc Range Rover màu đen giữa vài nhãn xe sang trọng khác đỗ dọc đường phố hẹp, ba làn xe.

Bạn có biết gì không? Tôi nghĩ lúc liếc nhìn các cánh chớp cửa sổ trên cao của ngôi nhà. Hình như Paul làm tốt công việc vá víu cho bản thân trong cuộc sống bí mật của mình.

Nhưng đây là nhà anh ta? Tôi thực sự không muốn là thế. Nếu tôi muốn mình nhằm một điều gì đó, thì chính là điều này.

Hãy giải thích đi, Paul. Một việc mà tôi có thể tha thứ.

Tôi định quay một vòng tìm nhà vệ sinh thì cửa trước bật mở. Chẳng ai khác ngoài Paul đi xuống ngôi nhà gạch, xách cái túi Tiffany màu xanh.

Anh ta bóp dây đeo chìa khóa trong tay, và đèn pha chiếc Jaguar bỏ mui màu xanh dương ở tít góc phố sáng lóe cùng tiếng bíp bíp.

Như thế là không công bằng, tôi nghĩ, cố kìm sự thôi thúc lao cả chiếc xe thuê vào chiếc Jaguar. Sao chúng tôi không thể có chiếc Jag giống hệt?

Tiếp đó, tôi theo Paul trong dòng xe cộ buổi chiều. Chúng tôi vòng qua phố 14, qua nhiều đường phố khác, phố S, phố R rồi theo Paul vào phố Q, đến phố

13 và vòng sang phố O. Tôi quan sát anh ghé vào bãi xe của một ngôi nhà gạch phủ dây thường xuân.

Trường Chamblis, tấm biển đồng gắn trên tường ghi rõ. Việc này chẳng có gì hay ho. Không phải dịp để tôi khám phá ra một kết cục hạnh phúc.

Tôi đỗ xe bên vòi nước máy, cảm thấy mê mụ lúc Paul ra khỏi chiếc Jag, xách chiếc túi Tiffany.

Veronica Boyd là cô giáo? Tôi hình dung ra cô. Có học, xinh xắn và tóc vàng. Chưa kể là trẻ trung. Và đương nhiên là rất hấp dẫn.

Mọi việc này là gì đây? Tôi vừa nghĩ vừa bắt đầu hút thuốc trong xe. Bất hòa với người cũ, hài lòng với người mới ư?

Tôi quan sát ba phút sau, Paul trở lại chiếc Jag. Gì thế này?

Một cô bé ba hoặc bốn tuổi mặc áo choàng carô quàng cánh tay quanh cổ Paul. Anh ta nhắm nghiền mắt lúc ôm ghì con bé rồi mở cái túi. Con bé lấy ra một con gấu bông trắng muốt, đeo dây chuyền bạc ở cổ và hôn nó.

Paul nhắc bé lên và cẩn thận đặt bé cùng con gấu vào ô tô.

Tôi vẫn ngồi, bất động khi Paul lượn chiếc Jag quanh những chiếc SUV, Hummer của các bậc cha mẹ khác đến đón con. Lúc anh đỗ ở góc phố, tôi nhìn rõ cô bé qua cửa sau.

Phổi tôi khô quắt lại. Không hít vào. Không thở ra. Tôi nhận ra cái mũi thẳng, cặp mắt xanh biếc, mái tóc vàng hoe ấy. Cô bé xinh đẹp y như Paul điển trai.

Nó thừa hưởng mọi nét của Paul.

Tôi không thể tin nổi, hoàn toàn không tin. Nỗi đau này không thật, không thể hình dung tôi đang trải qua như một cuộc mổ phanh tim không gây mê.

Sự việc xảy ra một ngàn lần đau hơn tôi tưởng. Paul đã thực hiện một trò gian trá tàn nhẫn nhất có thể.

Một đứa con.

Paul đã có một đứa con.

Mà không cần có tôi.

Chương 104

Tôi trở lại 221 Riggs Place đúng lúc thấy Paul trở về nhà cùng cô bé, một chiếc xe đạp Dora the Explorer hoàn hảo, nhiều bánh xe để tập đi. Tôi gật đầu mĩa mai khi anh đẩy đứa bé đang cười trên xe đi xuống hè đường phía nam.

Chắc là ra sân chơi. Tôi biết Paul sẽ là người cha tuyệt vời.

Khi họ khuất tầm nhìn, tôi ra khỏi chiếc Taurus và tiến đến cái cổng vòm nhỏ. Làm thêm một việc nữa ở đây, tôi nghĩ lúc trèo lên các bậc một cách máy móc và bấm chuông. Một chi tiết cần thận cuối cùng.

Tôi chỉ cần rút những mảnh lẻ cuối cùng khỏi trái tim tôi.

- Vâng. - Người phụ nữ mở cửa nói. Cô ta tóc vàng nhưng không trẻ trung. Và không nhỏ nhắn. Ít nhất là bộ ngực. Tôi đoán cô ta trạc tuổi tôi, và thật lòng, tôi chẳng nhẹ nhõm tí nào. Tôi chăm chú nhìn cách cô ta trang điểm thật đậm, cái váy đen bó chặt hằn rõ bụng. Nom cô ta như mới lên cân.

Một phụ nữ hấp dẫn chiến đấu một cách tuyệt vọng với tuổi gần bốn mươi. Chào mừng người cùng hội.

Tôi nhìn chằm chằm vào cặp mắt nâu sẫm dưới vệt tóc vàng hoe, đối chọi gay gắt như ánh sáng và bóng tối. Lúc ngửi thấy mùi nước hoa của cô ta, một thứ lạnh buốt cắt ngang bụng tôi. Như lưỡi dao cạo.

- Chị là Veronica? - Cuối cùng, tôi nói.

- Vâng, - cô ta lại nói. Tôi chú ý cô ta nói giọng miền Nam, chắc là dân Texas.

Tôi chìa phù hiệu.

- Tôi là thám tử Stillwell, - tôi nói. - Tôi có thể hỏi chị vài câu được không?

- Về việc gì ạ? - Cô ta nói, căng thẳng và không rời khỏi cửa. Tôi không biết vì cô ta không ưa tôi hay chỉ không ưa cái phù hiệu.

Tôi rút ra bản dữ liệu của DMV[\[53\]](#) lấy của Zampella.

- Chị có một chiếc Range Rover 2007 màu đen? - Tôi hỏi người phụ nữ tóc vàng. Người vợ khác của Paul?

- Vâng, - cô ta nói. - Có chuyện gì thế?

- Tôi đang điều tra một vụ đụng xe. Tôi có thể vào trong nhà không? Chỉ mất một lúc thôi.

- Sao một thám tử của thành phố New York lại muốn điều tra về vụ đụng xe ở Washington DC? - Cô ta hỏi và vẫn giữ cửa.

Tôi có sẵn câu trả lời:

- Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi nên giải thích. Ba ngày trước, mẹ tôi xuống đây cùng nhóm Giáo hội của bà. Mẹ tôi là nạn nhân. Nếu có vấn đề gì, tôi sẽ tiến hành và bắt giữ xe của chị.

- Mời vào, - cô ta nói và bước tránh sang bên. - Chắc có nhầm lẫn nào đó.

Trong tiền sảnh có một tấm gương của quán rượu trắng nhòe và một bàn xinh xắn dây vện cà phê. Thiết kế hiện đại, thẩm mỹ vừa phải. Các phòng sáng sủa và ấm cúng.

Cô ta dẫn tôi vào bếp, nơi cô đã lựa chọn những đồ dùng theo lối cổ. Một máy trộn màu hồng đặt trên thớt kê cạnh túi bột mì. Cô ta đang nấu ăn cho Paul? Một phụ nữ dịu dàng.

- Hôm nay là sinh nhật con gái tôi, Caroline tròn bốn tuổi. Tôi phải làm một chiếc bánh Dora the Explorer hoặc thế giới sẽ tuyệt diệt, - Veronica nói và nhìn đắm đắm vào mắt tôi.

Thế giới đang tuyệt diệt, tôi muốn nói thế lúc nhìn lảng đi.

- Chị uống cà phê nhé? - Cô ta hỏi.

- Thế thì hay quá, - tôi nói. - Cảm ơn chị.

Cô ta mở và đóng cái tủ bên trên bồn rửa. Tôi như người mê sảng, cố đứng cho vững. Tôi đang làm cái quái gì ở đây? Tôi đang cố tìm gì ở ngôi nhà này?

Dưới hành lang, tôi phát hiện một bức tường phù hoa, nhiều tấm ảnh trên những cái giá di động.

- Tôi có thể dùng nhà vệ sinh được không? - Tôi hỏi.

- Dưới hành lang, bên tay phải.

Các bức tường dường như đồ sụp lên người tôi lúc tôi nhìn thấy Paul trong một bức ảnh. Anh ta ở trên bãi biển đầy nắng cùng Veronica và đứa trẻ, có lẽ là cô bé lúc này. Sóng vỗ tung tóe, cát trắng như đường bột. Bức ảnh bên cạnh - như bắn vào tim tôi - là họ, Cha và Mẹ, má áp má, đang cười, những ngọn đèn của thành phố nhấp nháy phía sau họ.

Bức ảnh thứ ba như một lưỡi cưa cứa vào giữa hai mắt tôi. Veronica khoác áo choàng đêm, nửa trần

truông, Paul tỳ cầm lên vai cô lúc vòng tay ôm lấy cái bụng bầu của cô.

Lúc tôi tiến đến bức ảnh thứ tư, bức cuối cùng, một tiếng thét vang vang trong đầu tôi. Paul, mi là đồ khốn.

Hơi thở của Veronica bỗng ở ngay sau lưng tôi.

- Chị không đến đây để hỏi về tai nạn ô tô, - cô ta tuyên bố.

Tôi nhìn chăm chăm vào bức ảnh cưới của họ, mắt tôi khô khốc. Cũng trên bãi biển ở bức đầu tiên. Một mục sư đứng đó. Những bông hoa trắng muốt cài trên tóc Veronica. Paul mặc sơ mi lụa trắng, mở khuy cổ. Anh đang mỉm cười. Hết sức rạng rỡ.

Cô ta khôn ngoan nhảy tránh đường lúc tôi vấp phải cửa trước.

Chương 105

MỌI THỨ ĐỀU VÔ TÍCH SỰ! Không chỉ những chuyện xảy ra trong tháng qua mà toàn bộ cuộc hôn nhân của tôi.

Ý nghĩ ấy kêu o o như dòng điện cao thế chạy qua đầu lúc tôi lao về hướng Paul đi cùng đứa con gái nhỏ, Caroline.

Mọi sự che giấu của tôi. Hủy hoại bao tình bạn. Đập tan sự nghiệp cảnh sát của tôi thành muôn mảnh. Tôi đã chẳng hăm dọa viên Trưởng lý quận đó sao?

Tôi đưa tay lên che miệng. Tôi chẳng còn lại gì hết.

Tôi đến góc phố. Bên kia đường phố náo nhiệt là một công viên.

Tôi nhìn một nhóm ba nhạc công trên phố và một toán các ông già chơi cờ dưới bóng cây. Những người khác đang tản bộ trên con đường nhỏ hoặc thơ thẩn quanh vòi phun nước lớn màu trắng. Tất cả lốm đốm nắng như trên bức tranh nổi tiếng của Renoir^[54] in trong các cuốn sách mỹ thuật.

Lúc đi qua vòi phun nước, tôi nhận ra Paul đang đẩy con gái trên đu. Anh ta đỡ Caroline xuống và dẫn nó đến cái hộp cát lúc tôi tiến gần hàng rào. Hình như hai bố con rất yêu quý nhau.

Tôi đi vòng sang đầu kia sân chơi và đến cách cái ghế Paul ngồi vài bước chân thì đứa bé lên bốn chạy nhào tới anh.

- Bố, bố ơi! - Nó gọi.

- Gì thế, con yêu? - Paul nói.

- Con uống nước được không?

Paul với tay vào giỏ xe và lấy hộp nước quả. Tôi cảm thấy nó trong dạ dày tôi lúc Paul cầm cái ống hút. Rồi anh quỳ xuống và ôm lấy con bé.

Dù ở đằng sau, tôi có thể cảm nhận niềm vui tỏa rạng rõ của Paul lúc anh dẫn cô con gái bé bỏng đến cây đu.

- Chỗ này có ai ngồi không? - Tôi nói lúc anh ta trở lại ghế.

Chương 106

Lúc đầu Paul đông cứng người.

Rồi sửng sốt, sợ hãi, lo âu và buồn phiền chạy khắp mặt anh ta. Trong giây lát, tôi tưởng anh ta sẽ bỏ chạy và lao đến cửa công viên.

Thay vào đó, anh ta bỗng rơi phịch xuống ghế và chúi đầu vào giữa hai đầu gối.

- Em muốn tôi bắt đầu từ đâu? - Cuối cùng, anh ta nói khẽ lúc day day thái dương.

- Để xem nào, - tôi nói và gõ ngón tay vào môi dưới. - Có nhiều lựa chọn. Lần đầu tiên anh lừa tôi chẳng hạn? Hay lần anh ăn cướp của người môi giới vé ở Sheraton? Hoặc không, không, không. Cái ngày anh bí mật kết hôn. Gượm đã, tôi biết việc ấy rồi. Người yêu quý của tôi ạ. Hãy cho tôi biết lần anh có con không cần tôi!

Những giọt nước mắt nóng hổi giàn giụa trên mặt tôi.

- Tôi hiếm muộn và anh cần có một đứa con? Phải thế không? “Xin lỗi Lauren, cô vô sinh, uổng phí cả đời. Tôi cần có con và sinh sôi nảy nở với người đàn bà khác sau lưng cô” phải không?

- Không phải thế, - Paul nói và nhìn tôi, rồi nhìn ra phía con gái. - Nó là một rủi ro.

- Anh coi thường những việc như thế sao? - Tôi nói, mặt tôi bỗng rát vì giận dữ.

Paul lau mắt và nhìn tôi.

- Hãy cho tôi một giây, - anh ta nói và đứng dậy. - Rồi tôi sẽ kể với em. Tôi muốn kể với em mọi chuyện.

- Thận trọng quá đấy, - tôi nói.

Paul lăn cái xe đến chỗ những người giữ trẻ tự tập. Anh nói gì đó với một người rồi quay trở lại, không còn cái xe.

- Imelda làm việc cho những người ở nhà bên. Cô ấy sẽ đưa Caroline về. Sao chúng ta không đi dạo và nói chuyện? Tôi biết rồi có ngày việc này sẽ xảy ra.

Tôi lắc đầu:

- Tôi thì không.

Chương 107

- Chuyện này xảy ra gần năm năm trước, - Paul nói lúc chúng tôi đi trên con đường nhỏ vòng quanh công viên.

- Tôi gặp cái gã ngăn ngừa ấy trong cái hội nghị các nhà phân tích ngó ngàng ở DC, em nhớ không? Tôi đang bức mình. Mọi việc giữa tôi và em không được suôn sẻ và...Tôi đang trong phòng khách ở Sheraton, một căn phòng đẹp, có đàn piano, cố uống để quên một cuộc họp ngó ngàng khác nữa thì gã say mềm, ồn ào lao vào đòi bắt trò chơi Người yêu nước.

- Tôi muốn nghe về cái gia đình bí mật của anh kia, Paul. Chứ không phải cái chuyện ở quầy rượu khách sạn ngó ngàng nọ, - tôi vặc lại.

- Tôi đang kể đây, - Paul nói. - Mỗi lần một người ngã, anh chàng này lại nốc thêm một chai brandy cam. Đến giữa hiệp bốn, anh ta đã hạ tám hoặc chín tay súng và quăng tất cả qua quầy.

“Tôi đang kể về trận đánh!” Lúc người bồi rượu quăng gã ra ngoài, tôi nhìn xuống và thấy Veronica đang đứng ở bên kia gã, mắt mở to như tôi vậy. Tôi nói: “Chúng ta mừng vì hấn không ở lại ăn mừng sau trận đánh”. Chúng tôi đã gặp nhau như vậy.

- Chà, nghe hay ho và ngộ ngộ, - tôi nói mĩa. - Đêm hôm ấy, anh đã vui thú ra trò chứ gì?

Paul nhìn tôi.

- Tôi có thể tranh cãi hoặc giải thích. Nhưng cả hai đều không.

- Hoặc bắn những thứ trong bìa ra, - tôi nói. - Anh đã làm thế chứ gì?

- Tôi sẽ nói tiếp chứ, Lauren? - Anh ta hỏi.

- Nếu anh muốn, - tôi nói. - Tôi không thể đợi nghe nốt câu chuyện hay ho của anh đâu.

- Vậy thì, cô ấy mời tôi uống với cô ấy. Tôi thề là hoàn toàn vô tội. Tôi không thử gì hết. Tôi không mong em tin, nhưng đó là sự thực. Uống thêm vài cốc, chúng tôi chỉ ngồi đấy, trò chuyện, kể chuyện đời thì anh chàng to bè bè này bước vào.

Veronica nhìn gã ta chằm chặp rồi nói rằng cô biết gã. Hóa ra Veronica từng là cổ động viên của Tampa Bay Buccaneers.

- Bóng đá? - Tôi nói và nghiêng đầu. - Ngộ nhỉ. Cứ xem những quả bóng rổ dưới áo cô ta, tôi thiên về

NBA[55] hơn.

- Cô ấy hay đi với một trong các trợ lý huấn luyện viên của Tampa Bay, - Paul nói tiếp. - Và cô ấy nhớ ra gã ở quầy rượu đang mua vé Super Bowl của bạn cũ cô ta. Cô ta chỉ cái cặp gã kia xách và nói chắc chắn nó đầy những tờ một trăm đô. Chúng tôi uống thêm và bàn sẽ làm gì với số tiền này. Cuối cùng, Veronica đứng dậy.

Paul dừng bước và nhìn tôi chăm chú.

- Em có chắc muốn nghe chuyện này không?

- Anh muốn bảo vệ cảm xúc của tôi lúc này chắc? - Tôi nói. - Lẽ tất nhiên tôi muốn nghe điềm mầu chót.

Paul gật, dường như đau đớn.

- “Tôi cam đoan với anh”, cô ấy thì thầm vào tai tôi. - Tôi ở phòng 206. - Rồi cô ấy đi.

Thế là tôi ngồi và uống. Ba cốc scotch nữa, tôi thấy cái gã to bè bè ấy đứng dậy và xách cặp. Tôi để gã đi. Nhưng lúc đó, tôi thấy mình đứng lên, đi theo gã. Như một trò đùa, tôi tự nhủ. Lẽ nào mình sắp ăn cướp của người nào đó. Nhưng tôi theo đến tận phòng gã.

Lúc đó, tôi không biết cái gì choán lấy người tôi. Tôi như lên cơn nghiện, hoang mang, lẻ loi và háo hức cùng một lúc. Vài phút sau, tôi gõ cửa phòng gã và lúc gã mở cửa, tôi đâm thẳng vào mặt gã.

Paul và tôi cùng dạt khỏi con đường lúc một người đạp xe vèo qua giữa chúng tôi.

- Gượm đã, - tôi nói. - Báo cáo viết anh có một khẩu súng.

Paul lắc đầu.

- Không, chúng tôi chỉ đánh nhau. Hẳn nhiên gã tin vào lợi thế của mình. Gã ta rất khỏe. Gã thoi cho tôi một quả chày máu mũi, nhưng tôi quá sợ bị thua. Tôi bắt đầu tấn công gã cho đến khi gã quy. Rồi vồ lấy cái cặp, tôi chạy biến.

- Đến phòng 206? - Tôi hỏi.

- Đến phòng 206, - Paul nói và gật đầu khẳng định.

Chương 108

Tôi vấp suốt dọc đường như người sống sót duy nhất sau một trận ném bom khủng bố. Tôi nhớ nơi chúng tôi đã ở trong cuộc hôn nhân của chúng tôi. Không phải là nơi khá giả gì. Đây là sau khi chúng tôi biết mình không thể làm cha mẹ. Một năm sinh hoạt tình dục giống y như cuộc thí nghiệm khoa học. Paul rất nhục vì những cái chén nhựa chuyên dụng ở đằng sau phòng vệ sinh của chuyên gia. Tất cả đều vô tích sự.

Hồi đó chúng tôi trở thành thù địch của nhau. Chúng tôi không tuyên bố ra lời, nhưng giờ đây tôi nhìn thấy điều đó thật sinh động. Sau những chuyện đã xảy ra.

Tôi quyết định không thể bắt cần được.

Tôi dừng lại đột ngột và tát Paul. Thật mạnh! Mạnh hết sức có thể.

- Kể tiếp chứ? - Anh ta nói lúc xoa xoa quai hàm.

- Đoán giỏi đấy, - tôi nói.

- Sáng hôm sau tôi thức giấc và việc đầu tiên là tôi nghĩ mình ở đâu hoặc đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Trên bàn có hai chồng tiền một trăm đôla chia cẩn thận. Veronica mặc áo choàng tắm ngồi đó, đang rót cà phê. Mười lăm phút sau, tôi ra khỏi phòng cô ta với một cái túi thể thao đựng đầy những tờ một trăm đôla.

Tôi lắc đầu. Tôi buồn ngủ quá chăng? Tôi đang lơ mơ.

Không, tôi hiểu rõ mà. Tôi đang đi dạo. Tôi đã bị gây mê tại nơi nào đó trong suốt cái ngày kỳ quái này. Tôi dại mất. Paul biến đi trong một chuyến công việc và thực hiện vụ cướp?

Tôi hỏi câu tiếp theo, rất hợp lý:

- Anh đã làm gì với số tiền ấy?

- Caymans, một trong những người bạn ở tổ đặc trách thương mại đã lo toan cho tôi. Nếu trong việc này có một mặt tốt thì chính là đó. Hơn bốn năm đầu tư ráo riết, chúng tôi đã có hơn hai triệu đô một chút.

Tôi cố để cho khoản tiền khổng lồ ấy chìm đi. Dù sao, tôi cũng đã ném trải những khó khăn to lớn.

Paul nói tiếp:

- Ba tháng sau khi tôi có số tiền đó, tôi nhận được một cú điện thoại làm máu tôi đông lại. Đó là Veronica. Cô báo tin đã có thai. Lúc đầu tôi rất hoang mang. Tôi bảo muốn có xét nghiệm quan hệ cha con, tôi muốn nói chuyện với luật sư của tôi, nhưng cô ấy bảo cứ bình tĩnh, cô không rung cây dọa khiêu. Cô chỉ muốn yên ổn. Cô cho là tôi nên biết tôi đã có một đứa con gái trên đời, vậy thôi. Còn tôi muốn gì là việc của tôi.

Thế là trong một thời gian dài, tôi suy nghĩ và không làm gì hết, nhưng cuối cùng, tôi xuống gặp Caroline. Việc này tiếp việc khác, và... Mỗi tuần một lần, tôi đi máy bay xuống đây và làm người cha.

- Trong suốt bốn năm? - Tôi hỏi. - Cơ quan anh có biết chuyện này không?

Paul lắc đầu.

- Tôi chỉ trao đổi qua thư tín.

- Còn Veronica? Anh muốn tôi tin là anh vẫn không ngủ với cô ấy?

- Đó là sự thực, - Paul nói.

Một giây sau, tôi thấy mình rít lên, hai bàn tay tôi quanh cổ Paul:

- Nhảm nhí! Anh đã cưới cô ta! - Tôi hét lên. - Tôi đã nhìn thấy những tấm ảnh trong phòng khách!

Paul gỡ tay tôi ra.

- Không, không, không! - Anh ta nói và giơ tay ra trước mặt để phòng lúc lùi lại. - Tất cả vì ích lợi của Caroline thôi. Chúng tôi muốn con bé nghĩ nó có một người cha bình thường như những đứa trẻ khác. Thế thôi. Nó tưởng tôi là phi công.

Mắt tôi như bị đổ đầy axit, hốc mắt cháy bỏng.

- Còn Veronica nghĩ anh là ai? Paul nhún vai:

- Cô ấy thừa biết, - anh ta nói.

- Điều đó khiến cô ấy thành thiếu số, Paul, anh có nghĩ thế không? - tôi hỏi. - Cô ấy có biết về tôi không?

- Biết ngay từ đầu.

- Anh là đồ khốn! - Tôi nói. Tôi quần trí vì giận dữ. Tôi thấy muốn cắn xé anh ta. - Anh có biết anh là ai không, hả? Vì tôi không biết. Công việc mới của anh cũng là chuyện bịa đặt?

- Không, đây là việc hoàn toàn thật, - Paul nói và đột ngột ngồi xuống một chiếc ghế trống.

- Chúng ta hãy đối mặt với sự việc này, Lauren, - lát sau, Paul nói. - Khi em và tôi biết rằng chúng ta không thể có con, cuộc hôn nhân của chúng ta bắt đầu trượt dốc. Cả hai chúng ta đều thấy bị tổn thương, khó xử. Sau đó em được đề bạt vào Đội Điều tra những vụ giết người, Lauren, và đó là tất cả những gì cô ấy định trước. Bước ngoặt này tiếp theo bước ngoặt khác. Những thay đổi tăng gấp đôi, gấp ba. Đừng bảo tôi nhầm, tôi không trách em đâu. Tôi chỉ không gặp em nhiều. Tôi thực lòng không nghĩ lại có dịp chúng ta trở lại bên nhau.

Nhưng giờ đây sự việc đã khác hẳn rồi, Lauren. Em đã có thai. Giống như có người ấn nút “dừng”, rồi sau bốn năm nhớ ra chúng ta và ấn nút “chạy tiếp” lần nữa. Caroline trong trái tim tôi, nhưng tôi sẵn sàng từ bỏ nó vì em. Lại thực sự có “chúng ta”, có tương lai. Tôi sẵn sàng làm mọi việc vì điều đó.

Paul nắm chặt bàn tay tôi.

- Tôi luôn muốn có chúng ta. Em biết thế mà. Ngay từ lần đầu tiên tôi đề ý tới em. Chúng ta có thể làm được. Còn chuyện ấy... chỉ là một cuộc đi chệch đường ngoắt ngoáy, khó chịu. Giờ mọi đối trá đã chấm dứt.

- Nghe ngọt ngào gớm, Paul ạ, - tôi nói và rút tay ra. - Thật hay ho và đẹp đẽ, trừ một việc. Một chi tiết nho nhỏ.

Anh ta nhìn tôi, vẻ hơi trêu chọc. Giờ đến lượt tôi làm anh ta đau đớn. Để xem anh ta có thích trái tim tan nát hay không.

- Anh đã quên một điều. Một điều thực sự quan trọng, Paul ạ. Tôi đã nhìn thấy anh giết viên cảnh sát đó. Tôi ở đó khi anh giết Scott, đồ ngu ạ.

Chương 109

Mặt Paul như vỡ vụn trước tôi.

- Cô đã ở đâu? - anh ta hỏi.

- Ở nhà Scott tại Riverdale, - tôi bảo anh ta. - Anh đã đọc các e-mail của chúng tôi mà không đoán ra ư? Anh quá chậm. Anh ta đã ở cùng tôi, Paul. Ngay trước khi anh đập vỡ sọ Scott, chúng tôi đã lên giường với nhau. Đảo chiều là chơi đẹp đấy chứ? Anh thấy sao, hả?

Rõ ràng là chẳng có gì hay ho. Miệng Paul há hốc.

- Vậy là cô đã... Sao lại... - anh ta lắp bắp.

- Đúng thế đấy, Paul, - tôi nói. - Ngạc nhiên chưa? Tôi chop cổ tay anh ta, vận mạnh hết mức.

- Anh tưởng ai đã giữ cho anh khỏi tù tội trong thời gian này, hả? Một bà tiên đỡ đầu cho anh chắc? Tôi đã che giấu tất cả vì anh, tôi đã hủy hoại sự nghiệp của tôi - mọi thứ tôi có - để giữ cho anh khỏi bị bắt giam. Tôi thực sự thấy tiếc cho anh. Anh có hình dung ra chuyện đó không, hả?

Paul giơ bàn tay về phía mặt tôi. Tôi đập nó xuống. Những người tản bộ khác quanh chúng tôi bắt đầu tránh xa.

- Thử nghĩ xem, - tôi gầm lên. - Sao anh dám giết Scott trong khi anh thừa biết anh không chung thủy với tôi? Anh là cái thá gì vậy, hả? Là đồ trộm cướp. Là kẻ giết người. Phạm tội có hai vợ. Tôi mất gì đây?

Tôi lại tát anh ta và thấy hả hê.

- Scott có vợ và ba đứa con!

Paul giật khỏi tôi và tránh ra. Tôi đoán anh ta đứng ven đường để tôi không thể đánh lần nữa. Lát sau, anh ta làm một việc thật kinh hoàng. Anh ta bắt đầu cười.

- Anh muốn biến tôi thành trò cười ư? - Tôi nói, đỏ mặt tía tai tiến đến chỗ anh ta. - Tôi có thể dùng que gãi sườn ngay bây giờ.

Paul quay sang tôi:

- Chắc vậy, - anh ta nói. - Ở đây có một điểm nút: tôi không giết Scott vì hấn ngủ với cô. Tôi không hề

nghĩ đến chuyện đó, Lauren.

Anh ta khoanh tay trước ngực và lại cười to. Tôi không chịu nổi một lời anh ta nói.

- Tôi giết hắn vì hắn tống tiền tôi, - Paul nói.

Chương 110

Giờ đến lượt tôi chúi đầu vào giữa hai đầu gối.

- Tổng tiền anh? - Tôi hỏi. Paul gật.

- Một năm trước, Veronica đến New York. Cô ấy có bạn làm người mẫu hoặc gì đó, kiếm việc cho cô ấy. Mười một giờ sáng, cô ấy bị rơi vào một cuộc vây bắt ma túy, còn tôi nhận được một cú điện thoại điên rồ ở sở gọi đến và cố giúp cô ấy thoát ra.

Tôi vào căn hộ ấy ở SoHo, tưởng có một triệu cảnh sát, nhưng ở đây chỉ có một người. Scott Thayer. Song tôi đến quá muộn, vì Veronica quá sợ đã kể với hắn chúng tôi có tiền. Hắn dẫn tôi vào bếp và bảo hắn là người biết điều. Hắn sẽ thả mọi người với giá mười ngàn đôla tiền mặt.

Đột nhiên, tôi cảm thấy cổ họng đau rát. Da tôi lạnh và ẩm ướt.

- Thế là tôi phải nộp cho hắn, - Paul nói. - Một tháng trôi qua. Một hôm, sau giờ ăn trưa tôi về bàn làm việc, thấy Thayer ngồi đó, cầm tấm ảnh của cô. Hắn bảo rằng hai người cùng làm việc trong một tòa nhà, và đòi hai mươi ngàn nữa, để hắn không xoay tôi nữa - hắn là một anh chàng dễ thương - hắn sẽ không kể với cô về Veronica.

Paul nhìn tôi. Tôi nhìn trả chăm chăm, miệng tôi há hốc.

- Thế là tôi cho tiền hắn. Khi hắn trở lại lần thứ ba, tôi hiểu rằng sẽ không bao giờ kết thúc. Hắn đòi năm chục ngàn. Thay vì cho hắn tiền, tôi quyết định thả liều gói gọn sự việc theo cách của tôi còn hơn.

Tôi lắng nghe tiếng sáo ở đâu đó trong công viên. Nó vọng đến như bài ca truy điệu trong tang lễ của tôi vậy.

Tôi ngờ Paul chiến đấu vì tôi. Giết Scott là vì tôi. Nhưng nó chỉ chấm dứt vụ tổng tiền.

- Cô phải hiểu rằng Thayer không thỏa mãn với việc tiếp tục tổng tiền tôi, - Paul nói tiếp. - Hắn muốn có tất. Hắn theo đuổi cô để bày thêm một cái bẫy cho tôi. Đây là mọi thứ hắn muốn ở cô, Lauren.

- Vì thế mà anh giết anh ta, hử Paul? - Tôi nói, chua xót. - Giờ anh là một tên găngxtơ? Cướp của và bắn chết cảnh sát. Có khi anh nên làm một album nhạc rap.

Paul liếc nhìn mặt đất rồi nhún vai:

- Hầu như mọi việc cứ xảy ra liên tiếp. Việc này dẫn đến việc kia.

Trong lòng tôi dâng lên một chút thương cảm. Thương cho cả bản thân mình nữa. Tôi cố hết sức gạt nhanh sự thương cảm sang một bên. Thương Paul là việc cuối cùng nên làm.

- Nghe này Lauren, - Paul nói. - Tại sao chúng ta không gọi nó là người để ra tình trạng khủng hoảng tuổi trung niên? Tôi sẽ làm mọi thứ em muốn. Trả lại tiền. Hoặc chúng ta chỉ việc ra đi. Chúng ta sẽ lái xe từ đây thẳng đến Reagan International. Một triệu cổ phiếu hai đôla miễn thuế là một khoản tiền lớn. Sao chúng ta không ra đi và tiêu xài nhỉ? Nuôi nấng con cái trên du thuyền. Giờ em đang giận điên lên, nhưng em cũng đã phản bội tôi, nhớ chưa? Chúng ta chỉ... đi thôi. Nào, Lauren. Chúng ta có thể làm việc này cùng nhau.

Chương 111

Tôi ngồi đó, trừng trừng nhìn gã đàn ông, người chồng bội tín khác thường của tôi. Anh ta là kẻ dối trá đến lạ lùng. Rồi hạ mắt xuống vỉa hè, vai tôi sụm xuống. Cả cõi nhân gian dường như chậm hẳn lại, tiếng nhạc trong không khí, âm thanh của xe cộ.

Đây là nghi thức. Tôi đã hiến cho Paul mọi thứ có thể. Tình yêu, công việc, thanh danh của tôi. Giờ đây, tôi chỉ còn lại một số 0 tròn trĩnh.

Tôi vẫn còn ngồi đó, đau đớn thì con gái Paul lại xuất hiện. Người giữ trẻ mà Paul nói đứng cách đó vài bước với một đứa trẻ khác, mới lẫm chẫm và chiếc xe của Caroline.

- Bố ơi! - Nó gọi. - Ảnh đâu ạ? Con muốn cho cô Imelda xem ảnh.

- Không phải lúc này, con yêu, - Paul nói với đứa bé. - Để sau, con nhé.

- Nhưng chúng nó là các em của con, - con bé nói và rút một bức ảnh đen-trắng khỏi túi áo khoác của Paul trước khi anh ta kịp ngăn lại. Bức ảnh rơi xuống đất lúc Paul cố giằng lại.

- Bố ki bo lắm, - cô bé lên bốn bữu môi nói. - Con muốn Imelda nhìn thấy các em sinh đôi mới của con mà.

Mắt tôi căng lên trong hốc mắt. Gì thế này!

Paul nhìn trân trân xuống tấm ảnh nhỏ, vuông vắn, yết hầu anh ta nhô lên thụt xuống.

- Cho cô ấy xem sau, Caroline, - Paul quát. Imelda nhìn anh ta rồi nắm vội bàn tay Caroline và kéo đi.

Tôi cúi xuống nhặt tấm ảnh quý giá khỏi vỉa hè. Tôi gạt đầu một lần, rồi hai lần.

Nó là một ảnh siêu âm. Hai bào thai. Sinh đôi. Tôi lại mừng rỡ ra Veronica. Tất nhiên là trông cô như mới lên cân. Cô ta có thai!

Tôi nhìn vào mặt Paul, gần như thôi miên. Anh ta nói dối tôi thật dễ dàng. Hết lần này đến lần khác.

Tôi hiểu anh ta sẽ không bao giờ ngừng. Trong Paul có một cái gì đó sai, hỏng sâu sắc, khác thường. Anh ta nói mọi điều, làm mọi thứ. Sao lại có người dối trá nhường ấy? Sao có người làm những việc khủng khiếp như anh ta? Ngay cả cách anh ta quát đứa con gái bé bỏng. Tôi đã che chở một con ác quỷ.

- Tôi biết chính xác bây giờ chúng ta sẽ làm gì, - tôi nói, để rơi tấm ảnh đen-trắng lên sỏi. - Lẽ ra tôi nên làm ngay từ khi toàn bộ chuyện này bắt đầu.

Tôi rút cái còng và bập lên cổ tay anh ta:

- Paul, anh đã bị bắt.

Chương 112

Các cô giữ trẻ, những người chơi cờ và tản bộ ngay lập tức há hốc miệng lúc tôi lôi Paul bị còng tay khỏi công viên. Lẽ tất nhiên họ nhìn chúng tôi. Lạy Chúa lòng lành, anh ta to lớn gấp đôi tôi.

- Cô có chắc làm thế này là đúng không, Lauren? - Paul rên rỉ lúc tôi dẫn giải anh ta qua hai khối nhà dài đến chiếc Taurus của tôi.

- Một triệu đôla nhé? Cô vẫn yêu tôi nếu không đã chẳng che giấu cho tôi. Việc này chẳng hay ho gì cho cô. Cô sẽ bị quy là kẻ đồng lõa trong vụ giết người. Đứa con sẽ ra đời sau song sắt. Cô chưa suy nghĩ cho thấu đáo mọi nhẽ.

- Không may cho anh rồi, Paul, tôi đã chán suy nghĩ, - tôi nói. - Suy nghĩ khiến tôi rơi vào một mớ bòng bong. Tôi chỉ làm việc đúng đắn. Đẳng nào thì cũng thử xem.

Tôi dừng đột ngột lúc chúng tôi đi qua chiếc Jaguar của Paul.

- Chia khóa đâu, Paul? Chúng ta hãy kết thúc chuyện này thật sành điệu nào. Hãy để tôi ném thử triệu đô đó. Có khi tôi thay đổi ý kiến và lái thẳng đến sân bay cũng nên.

Tôi đẩy vào phần dưới lưng Paul:

- Nhưng đừng đánh cược đấy nhé.

Tôi lấy chìa khóa trong túi áo khoác của anh ta rồi đẩy Paul vào ghế của khách. Tôi đi vòng sang bên kia. Tôi đang cắm chìa vào ổ khóa thì Paul bật mở ô đựng đồ vật.

Một giây sau, tôi cảm thấy một thứ cứng ngắc chọc vào nách phải.

- Đến lúc chấm dứt mọi chuyện vớ vẩn này rồi, Lauren, - Paul nói và ấn mũi khẩu súng lục xinh xắn vào sườn tôi.

Ngụ thật! Tôi nghĩ. Tất nhiên là anh ta có súng. Người môi giới vé không nói dối. Paul có súng.

- Này, tôi tưởng anh nói không có súng, - tôi nói.

- Cô vẫn không chọn đúng chủ đề - Paul nói. - Tôi chỉ kể cho cô những thứ cô cần nghe. Giờ tháo còng cho tôi. Ngay bây giờ!

- Sau đó thì sao? Anh sẽ bắn tôi? - Tôi nói lúc làm theo lời anh ta. Tôi không còn lựa chọn. - Có khi

thế lại hay, Paul ạ. Anh đã làm mọi thứ cho tôi.

- Này, cô là người khơi ra trò chơi này. Cô đã còng tay tôi, - Paul nói.

- Thế anh tưởng đây là gì hả? - Tôi nói. - Một trò chơi chắc? Tin tức lan nhanh lắm, Paul. Anh đã giết một người. Anh là tên gi-ế-t ng-ư-ời.

Mặt Paul méo đi vì tức giận. Anh ta đỏ mặt tía tai, cặp mắt bùng bùng phần nộ.

- Tin tức lan nhanh ư? Hãy để tôi nói cho cô biết điều này. Cô biết có một người vợ hòn dái to hơn chồng nghĩa là gì không? Trong khi cô ra ngoài hành hạ con người, thì tôi bận bịu ở khu thương mại bỏ dỡ những thằng ngu để cô có đủ thứ đẹp đẽ. Nhưng thế vẫn CHƯA ĐỦ CHO CÔ!!!

Paul hung dữ đập khẩu súng vào bảng đồng hồ, rồi ấn nòng súng vào thái dương tôi.

- Cô có muốn biết tôi cảm thấy như thế nào khi Veronica gợi ý ở Sheraton không? Lần đầu tiên, tôi cảm thấy mình là một người đàn ông! Tôi có dịp thoát khỏi cái công ty đầu tư nhặt nhẻo này, thoát khỏi những quan hệ luật pháp, những chuyện nhảm nhí khiến tôi hoài phí cả đời.

Paul hít một hơi thật sâu rồi thở ra. Khẩu súng vẫn dí vào thái dương tôi.

- Tôi đã làm việc đó, Lauren, - anh ta thì thào hung hãn. - Tôi đã lấy thứ mà tôi muốn, rồi đi và hưởng phần thưởng. Để tôi kể cho cô điều này. Tôi nhớ từng giây lúc đó. Tuyệt lắm, Lauren ạ. Veronica liếm sạch máu ở khớp ngón tay tôi. Tôi như một con bò đực giống, làm cô ấy có thai.

- Muốn nói gì thì nói, đồ tâm thần, - tôi nói.

- Cô nói đúng. Tôi giết thằng cha Scott ngựa mất đó. Nó tưởng nó có thể can thiệp vào việc của tôi. Cô nên nhìn thấy vẻ mặt nó khi nó nghênh ngang. Nó đàn ông hơn người, và nó biết thế. Tôi đã cho thằng bạn trai của cô đúng thứ sẽ đến với nó. Tôi không thêm quan tâm đến vợ con hắn.

Có tiếng còi hú xa xa. Hắn có người báo cảnh sát về cảnh tượng Paul và tôi gây ra. On Chúa là có điện thoại di động!

- Anh nghe thấy còi hú không? - Tôi nói. - Đây là âm thanh của sự thật và kết quả sẽ đến với anh, Paul.

- Không gì đến với tôi hết, bánh nướng nhỏ ạ, - Paul nói và mở cửa, xô tôi ra ngoài. - Đến lúc ly thân thử đây.

Lốp chiếc Jag bốc khói khi anh ta lao về phía đường Riggs.

Tôi đứng giữa hai vết trượt, hoàn toàn mất phương hướng. Xin ai vui lòng cho tôi biết chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra? Mấy giờ vừa qua dường như siêu thực, quá quái. Suy nghĩ liên miên làm gì. Hãy cố

nghĩ đến vài phút vừa qua thôi.

Tóc tôi bay về phía sau khi nhận ra hai chiếc xe cảnh sát DC hú còi, phóng hết tốc lực đuổi theo Paul.

Việc này là gì vậy? Tôi nghĩ. Chuyện này sẽ kết thúc ra sao?

Tôi phát hiện chiếc ô tô thuê của tôi đỗ ở bên kia đường, cách nửa khối nhà phía bắc.

Mình phải giúp thôi, tôi nghĩ lúc vừa chạy vừa rút chìa khóa.

Chương 113

Nhiều phút sau, tôi dận ga, cần đuôi chiếc xe cảnh sát DC đang đuổi theo Paul. Tôi cảm thấy muốn cho anh ta thấy sự nhanh nhẹn của tôi. Tránh ra! Cảnh sát New York len qua đây! Paul là của tôi. Hãy xếp hàng! Đây là người chồng lừa gạt, dối trá, giết người của tôi đang cố tẩu thoát.

Chúng tôi lao qua một vùng sang trọng khác. Chúng tôi đang ở Georgetown chẳng? Những ngôi nhà gạch phủ kín dây thường xuân và phục hưng kiểu Hy Lạp mờ mờ lướt qua kính chắn gió xe tôi. Paul định đi đâu? Anh ta vẫn tin là có thể thoát khỏi chuyện này?

Tôi đang hình dung mọi sự thì nhận ra ngọn tháp của cây cầu sau sân bay. Nó cách nửa dặm, hiện ra lơ mờ, nổi bật trên những mái nhà lợp đá phiến bên trái tôi.

Tôi ngoặt trái ở chỗ rẽ tiếp theo, vượt đèn đỏ và lao thẳng vào phố M, tăng tốc lên cầu, cắt ngang Paul nếu có thể.

Tôi bấm còi lúc trượt vào chỗ đỗ - trung tâm không hoạt động ở lối vào cầu Francis Scott Key.

Lúc đó, tôi nhảy ra khỏi xe và đứng trong ô cửa mở.

- Dọn cái mông điên rồ ra khỏi đường đi! - Một lái xe buýt cái kính ấn còi và quát tôi. - Cô tưởng mình làm cái quái gì trên thế giới xanh của Chúa này hả?

Anh tưởng tôi biết sao? Tôi thấy mình muốn nói với anh ta. Nhưng tôi không có sức lực và thời gian.

Bị tắc nghẽn về phía bắc, Paul đang tới gần, còn cảnh sát DC sát theo sau. Lúc anh ta tới dòng xe, tôi lùi lại, anh ta lái chiếc Jaguar lao lên vỉa hè. Không hề do dự. Một xe bán xúc xích và một quầy báo bị khung chiếc Jaguar cuốn theo trước khi nó bắn vọt vào giao lộ.

Tôi nhảy đến bên trái chiếc Taurus, choán chỗ duy nhất thích hợp với xe Paul. Người lái xe buýt hét lên lúc chiếc Jag đâm thẳng vào tôi. Tôi là thứ duy nhất chắn giữa Paul và cây cầu.

Tôi đứng đó, sững sờ. Paul sẽ dừng lại.

Anh ta không thể chệt tôi. Anh ta không thể giết tôi.

Song, chiếc xe vẫn lao tới. Rất nhanh.

Vào giây cuối cùng, tôi lao bổ sang bên phải.

Chiếc Jag bay qua tôi như một tên lửa điều khiển màu xanh sẫm. Vặn sái cả lưng, tôi quan sát Paul lao vòng quanh xe tôi và trở lại đường trên cầu. Tên khốn sắp làm bằng được việc đó. Hắn muốn chệt chết tôi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng đúng lúc đó, bánh sau bên phải xe hấn sát vào lề đường, nổ bốp một tiếng dữ dội và chiếc xe bay tung lên.

Một cảnh tượng sừng sốt.

Một tiếng rắc chói tai giống như tiếng cái chai nhựa không lồ bị cuốn vào máy tái chế lúc chiếc Jaguar va vào trụ cầu bê tông.

Kính bắn tứ tung trong không khí như những hạt bụi khi chiếc Jag bẹp rúm. Sau đó, chiếc ô tô tan nát từ đầu chí đuôi lao vun vút qua các cây ven sông trước khi nổ tung vào làn nước xanh đầy bùn của dòng sông Potomac.

Chương 114

Chiếc Jaguar biến mất và Paul biến cùng với nó. Tôi vấp vào một chiếc xe bán hàng bị vùi một phần lúc tôi nửa chạy nửa ngã xuống đê. Giờ là gì đây? Tôi đã lộn một cú ba vòng nguy hiểm trước khi đập bụng rất đau vào dòng sông. Rồi tôi đập chân, lao thẳng xuống và nhìn khắp làn nước tối tìm chiếc Jag và Paul.

Tôi không biết vì sao mình lại can đảm hoặc ngu ngốc đến thế - gọi việc này thế nào cũng được. Có lẽ vì đây là một việc đúng đắn nên làm.

Tôi định ngoi lên hít thêm ít không khí thì phát hiện ra một mảnh kim loại vỡ, cong queo. Tôi bơi thẳng đến chỗ đó.

Không!

Là chiếc Jag. Paul vẫn bị dây an toàn buộc vào ghế, đằng sau túi khí đã nổ.

Mắt anh ta nhắm nghiền, mặt bị nhiều vết rách, máu chảy thành nhiều vệt. Anh ta đã ở trong nước bao lâu? Khi nào thì não bắt đầu bị hỏng? Tôi nghĩ và giật mạnh cửa xe.

Tôi cúi xuống Paul, vật lộn một cách tuyệt vọng với cái túi khí để gỡ dây vắt qua vai anh ta. Sợi dây chết tiệt không chịu mở.

Lúc đó tôi cảm thấy đôi bàn tay anh ta bấu chặt vào cổ tôi.

Anh ta đang làm gì thế này?

Cổ họng tôi bắt đầu nóng rát. Tôi không thể tin nổi. Tôi thấy mình mới là người đầu óc hỏng bét! Tôi ở đây, cố cứu anh ta, còn anh ta muốn giết chết tôi dưới đáy dòng Potomac. Paul điên thật rồi.

Nước sông bỗng rất khoảng mũi lúc tôi vùng vẫy. Tôi sắp kiệt sức và hết ôxy ngay bây giờ. Rồi sau đó? Rất đơn giản - tôi sẽ chết chìm.

Tôi cố chống lại anh ta, nhưng không được. Paul quá to lớn, quá khỏe. Tôi phải tìm cách khác. Và nhanh lên!

Tôi đập mạnh vào kính chắn gió. Rồi huých ngược khuỷu tay vào cổ họng Paul. Sau đó, tôi huých mạnh lần nữa!

Sức ép lên cổ tôi nói lỏng lúc một bong bóng khí to tướng ùng ục thoát ra khỏi miệng Paul. Tôi cúi

đầu xuống dưới cánh tay Paul. Tuy vậy, tôi cảm thấy mình sắp bất tỉnh.

Paul vỗ lấy bàn chân tôi lúc tôi cố vùng vẫy thoát khỏi anh ta. Paul vẫn mắc trong xe, cặp mắt mở, lời hằn ra. Anh ta muốn dìm tôi chết cùng, nếu đây là việc cuối cùng có thể làm được.

Tôi đá lung tung trong nước, rồi đập thẳng vào mũi Paul. Chắc tôi đã làm vỡ mũi anh ta. Máu nở bung quanh mặt Paul. Rồi tay anh ta buông ra và tôi đập vào chiếc ô tô, lấy đà lao thẳng lên chỗ sáng.

Tôi nhìn lại và thấy mặt Paul bên dưới. Anh ta đang chảy máu và hình như đang hét. Rồi anh ta chết.

Tôi trôi lên mặt nước và hóp lấy hóp để không khí quý giá thì bị luồng nước mạnh cuốn đi. Tôi bập bênh trôi đến tận cây cầu, có nhiều ngọn đèn của cảnh sát quay tròn và hàng chục bộ mặt đang nhìn chăm chú. Cây cối ven sông lắc lư trong tiếng rít của cánh quạt trực thăng.

Một người lính cứu hỏa gào to và ném cho tôi chiếc áo phao. Tôi vỗ lấy nó và giữ chặt để thoát chết.

PHẦN KẾT

Chương 115

Sau đó, tôi được cảnh sát DC chăm sóc rất chu đáo. Họ kiểm tra danh sách chuyến bay của chúng tôi, cho rằng Paul và tôi đang đi nghỉ và anh ta bị nạn đột xuất.

Tôi không nói gì để họ đổi ý. Thực ra, sau khi tôi trình thẻ cá nhân, tôi không nói thêm chút gì.

Một giờ sau, thám tử Zampella tới hiện trường và bác bỏ câu chuyện với các phương tiện truyền thông địa phương. Rồi Zampella đưa tôi ra khỏi nơi đó.

Tôi cần được ấm áp ở một nơi nào đó. Nhưng không phải ở DC.

Tôi không muốn bay, vì thế tôi vào chiếc ô tô thuê và lái đến Baltimore trước khi những người kia ủa đến chỗ tôi.

Tôi nhớ đã từng ở lại khách sạn Sheraton xinh đẹp gần cảng nội địa một thời, và tôi tìm thấy khách sạn đó trên phố Charles.

Khách sạn Sheraton Cảng Nội địa. Với tôi, chưa bao giờ có khách sạn nào trông đẹp hơn.

Tôi lấy một phòng nhìn thấy mặt nước, thay cho căn phòng nhìn xuống công viên Otiole ở Camden Yards. Đó chẳng phải là điều tôi thực sự quan tâm lúc này.

Căn phòng màu xanh lơ và màu kem, đúng là thứ tôi cần vì tôi là một du khách mệt mỏi đến rã rời.

Cái giường cực êm, chỉ quá lớn, và suốt buổi chiều tôi nằm bất động, gần như mê đi, nhìn trần trần lên trần nhà. Khi tình trạng tê liệt qua đi, tôi cảm thấy buồn, giận, lo âu, xấu hổ, tất cả ủa đến cùng một lúc. Cuối cùng, tôi thiếp đi.

Lần sau ngược nhìn, trời vẫn tối. Tôi nhìn đắm đắm vào những bức tường của căn phòng xa lạ, lúc đầu không nhớ ra mình đang ở đâu. Lúc liếc nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy hải cảng sáng ngời, mọi việc trở lại với tôi. Một con tàu lớn tên là The Chesapeake. Baltimore - Khách sạn Sheraton Cảng Nội địa.

Rồi những hình ảnh khác đến.

Paul. Veronica. Cô bé Caroline tóc vàng. Chiếc Jaguar trong dòng sông Potomac.

Tôi nằm trong bóng tối và nghĩ đến mọi việc suốt từ lúc đầu. Những việc tôi đã làm. Lúc này tôi nghĩ ra sao. Bao nhiêu tình cảm và kỷ niệm sinh động lần lượt hiện ra. Mùi nước hoa của Scott. Vị mưa

trong nụ hôn của anh ta. Cảm nhận làn nước mưa trên ống chân lúc tôi nhìn đắm đắm vào cái xác méo mó của anh. Cuối cùng là Paul trong chiếc Jaguar.

Hơi thở của tôi nghẹn lại khi nhớ tới sự việc tiếp theo. Tôi nhớ đến ánh sáng trắng như bạc ùa vào các cửa sổ nhà thờ, nơi Paul và tôi tổ chức hôn lễ. Bàn tay trái của tôi co rúm lại lúc cảm thấy chiếc nhẫn vàng trượt đi.

Nỗi tuyệt vọng choán khắp người tôi như cơn tai biến ngập máu. Tôi cảm thấy nó như một thứ luôn có trong người tôi. Sự chán nản tràn ngập ấy đã đợi đơm hoa kết trái từ ngày tôi lấy chồng.

Trong suốt hai tiếng tiếp theo, tôi chẳng làm gì ngoài khóc.

Cuối cùng, tôi tìm điện thoại, gọi bánh mì kẹp và bia ở quán Orioles Grille trong khách sạn. Tôi bật tivi. Trong bản tin mười một giờ, có một bức ảnh ghê rợn chụp cây cầu ở DC, nơi xảy ra tai nạn và chiếc ô tô của Paul đang được trục vớt lên từ dưới nước.

Tôi lại sắp khóc, nhưng cố thở sâu để kìm lại. Lúc này, thế là đủ lắm rồi. Tôi lắc đầu với màn hình lúc người đưa tin gọi đó là một tai nạn bi thảm.

- Anh không biết một nửa sự thực đâu, - tôi nói. - Anh không hề biết anh đang nói gì đâu, thưa quý ông. Không biết gì hết.

Chương 116

Vài phút cuối cùng của cuộc chạy kéo dài một tiếng của tôi bao giờ cũng cực nhọc. Tôi cố nhìn xoáy vào làn nước trắng bạc liếm lên cát, coi thường lớp đất ướt dưới vết lõm bàn chân tôi.

Chạy xong, tôi gục xuống bãi biển, phổi bỏng rát, ngạc nhiên vì thành tích của mình. Nằm dậm trên cát.

Là buổi sáng không biết thứ bao nhiêu, mặt trời nhô lên khỏi chân trời, và tôi được chứng kiến khoảnh khắc kỳ diệu, khi nước và bờ biển trở nên vàng óng.

Tôi chăm chú nhìn suốt đường cong của bãi biển tôi vừa chạy. Trông như một lưỡi liềm cong nằm nghiêng. Một đường khâu đẹp mắt.

Tôi xem đồng hồ. Sắp muộn mất rồi, Lauren.

Tôi thấy chiếc xe máy của tôi trong bãi xe gần như trống rỗng. Tôi xỏ đôi dép tông và đội mũ bảo hiểm. An toàn trên hết. Tôi gật đầu chào mấy người dân chài trông quen quen, vòng qua những tay lướt sóng râm nắng đang huýt sáo trong một chiếc ô tô bỏ mui màu hoàng yến và lượn vào con đường ven biển tới thị trấn.

Sự việc kết thúc thật ngộ, tôi nghĩ lúc chạy vo vo dọc con đường hẹp rải nhựa.

Sau khi Paul chết ba tháng, một gói chuyển phát nhanh tới. Bên trong có một bức thư. Thư đánh máy trên loại giấy đắt tiền, do một luật sư thuộc Ngân hàng Ủy thác quần đảo Caymans.

Paul để lại khoản tiền trộm cướp cộng tiền lãi là 1.257.000,22 đôla theo tên tôi.

Dù sao đi nữa, tôi vẫn chưa sẵn sàng tha thứ cho anh ta.

Tôi muốn trả lại số tiền ấy, có thể cho một tổ chức từ thiện nào đó. Trong lúc tôi đang phân vân, không gì bằng cái đập của đứa con khiến tôi hiểu rằng đây không còn là việc riêng nữa. Tôi gửi hai trăm năm mươi ngàn đôla cho gia đình Thayer, như tôi thấy cần làm một việc đúng đắn. Dù sao tôi cũng cố làm một việc tốt nhất.

Tôi ghé vào ngôi nhà kính chon von trên một vách đá dựng đứng bên trên bãi biển. Mái nhà thùng lỗ chỗ và các chấn song han rỉ, nhưng không thể thay đổi được phong cảnh và sự riêng tư.

Con trai bé bỏng của tôi cười reo lên lúc tôi quỳ trước quả bóng nảy lên của nó. Làm sao mà không thích kia chứ? Tôi vốn là người say mê đàn ông trẻ hơn mà.

Tên nó là Thomas. Đặt theo tên cha tôi.

Một phụ nữ Tây Ban Nha nói với tôi ở cửa bếp.

- Cô làm gì ở đây thế, cô Lauren? - bà ta nói. - Cô đừng quên hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô đấy.

- Tôi chỉ muốn hôn và ôm Tom thêm một cái thôi. - Tôi nói.

Bà ta chỉ tay ra cửa.

- Basta, - bà nói. - Cô có thể về đây ăn trưa. Và gặp Tom. Giờ thì vámonos.

Chương 117

Phòng làm việc của tôi chỉ cách đó mười phút, ngay trên một quán ăn có tiếng trên đường phố tấp nập khách du lịch.

Tôi trèo lên cầu thang và cởi quai mũ lúc nhìn chằm chằm vào tấm biển “Thiên đường điều tra” gắn trên cánh cửa phai màu vì mưa gió. Hay thật. Nhìn nhận đúng, cảm nghĩ đúng.

Tôi xuống cầu thang rồi vào quán, len giữa một rừng những tượng thánh và cây cọ.

Người bồi rượu đang giở trang cuối tờ New York Daily News số Chủ nhật gần nhất và ngược nhìn tôi.

Cộng sự cũ của tôi, Mike Ortiz, tròn mắt rồi cười rộng mở, kiểu cười chỉ anh mới có.

- Này mật thám, - anh nói. - Cô không nghĩ chuyện chặn đường cái gã độc ác này đấy chứ? Mà tôi đã bảo cô về bà cô Rosa của tôi chưa nhỉ? Nếu cô vẫn về nhà, bà ấy sẽ nghĩ cô không tin bà ấy trông bé Thomas.

Như thể chúng tôi đang ngồi cạnh nhau trong căn phòng làm việc cũ của đội, ngoại trừ việc Mike đang mặc chiếc sơ mi Hawaii trông như một vũ công balê đúng kiểu. Hình như anh đã điều chỉnh cuộc sống khá cừ sau khi bỏ việc.

Anh bảo tôi nhìn gương anh, và tôi đã làm thế. Không giống như tôi đã từng đi bất cứ nơi nào. Hơn nữa, Mike là người đàn ông chân thành duy nhất tôi biết. Và tôi bắt đầu để ý thấy anh thực sự có duyên.

- Tôi đã nhìn thấy biển hiệu mới của cô ở tầng trên, - Mike nói. - Rất hay. Mà cô biết nước này nói tiếng Tây Ban Nha chứ? Cô nghĩ sẽ kiếm được bao nhiêu việc nếu biển hiệu viết bằng tiếng Anh?

- Thì ít hết mức vậy, ngốc ạ, - Tôi nói. - Một phụ nữ có thể kiếm được chén gì giải sầu ở đây không?

- Để tôi nghĩ xem, - Mike nói, - trong lúc đó, tôi thết cô cà phê đã nhé.

Rồi Mike nói thêm, rất đúng lúc:

- Cô cừ lắm, Lauren ạ. Cô và Thomas.

Tôi đỏ bừng đến tận ngón chân. Tôi cho rằng chỉ vì tôi vẫn chưa quen được khen ngợi.

HẾT



[1] MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chú thích của người dịch).

[2] Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển Đông Bắc Quintana Roo, Mexico.

[3] Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

[4] The Clash: Ban nhạc Punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

[5] Stevie Ray Vaughan: ca sĩ và nhạc công ghita nổi tiếng của Mỹ là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay 1990.

[6] Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

[7] Cực Bắc của thành phố New York.

[8] Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

[9] Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

[10] Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942.

[11] Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

[12] Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lắm lý, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

[13] NYPD: Sở Cảnh sát New York.

[14] Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

[15] Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

[16] Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải tỏa ức chế, công thức $C_{11}H_{15}NO_2$.

[17] In.

[18] Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ

Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

[19] Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

[20] Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

[21] Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

[22] Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

[23] Diễn viên điện ảnh Mỹ.

[24] Đội Phản ứng nhanh.

[25] Hội đồng Trọng tài.

[26] Liên đoàn Dân chính.

[27] Ủy ban Kiểm soát ma túy.

[28] Bộ Tư pháp.

[29] Cục Điều tra Liên bang.

[30] Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

[31] Ủy mị, cổ lỗ sĩ.

[32] Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

[33] Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

[34] Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bó già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

[35] Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

[36] Diễn viên Mỹ, đóng vai trung úy trong phim Viên trung úy tha hóa (năm 1992).

[37] Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

[38] Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

[39] Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

[40] Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

[41] Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

[42] Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

[43] Vâng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

[44] Vùng Bắc Ý, trung tâm văn hóa thời Phục hưng.

[45] Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

[46] Norman Rockwell (1914-1988): Họa sĩ Mỹ.

[47] Khu vực phía Tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

[48] Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bọt hoặc quế.

[49] Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

[50] Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng 12 năm 1968.

[51] Món bánh của Mexico, nhồi phô mát, thịt... rồi nướng lên.

[52] Cục Quản lý ô tô.

[53] Department of Motor Vehicles

[54] Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

[55] Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.